

Büyük Sır- Carole Mortimer

Onu sonsuza dek kaybettiğine inanıyordu Brooke. Ama üç yıl sonra Rafe Charlwood'la yeniden karşıladığında içindeki aşk ateşinin küllenmiş olsa bile asla sönmediğini anlayacaktı. Öte yandan onunla geçmişteki ilişkisinin kendisine ne büyük acılar yaşattığını unutmaması da mümkün değildi. Rafe ona karşı güçlü bir ilgi duymasına rağmen, bunun sevgi değil fiziksel bir arzu olduğunu açıkça belli ediyordu. Çünkü o da Jacqui ile olan evliliğinin ne büyük bir acıyla sonuçlandığını unutmamıştı, Brooke ona ulaşmayı başarabilecek miydi? Belki genç adamın küçük oğlu Sloan aralarında kalıcı bir bağ oluşturabilirdi. Ama her şeyden önemlisi, o büyük sırrını genç adama günün birinde açıklayabilecek miydi?...

BİRİNCİ BÖLÜM

Brooke, beyaz çarşaflar içinde yatan solgun, bir damlacık kalmış kadına bakarken yüreğinin sıkıştığını, boğazına 'bir yumrunun tıkanıp gittiğini hissetti. Son gördüğünden beri ne kadar kötüleşmişti. Son gördüğü de, daha dündü! Sevgili Jocelyn, altı ay önce pençesine düştüğü ölümcül hastalığı ne kadar da cesaretle karşılıyordu. Son bir ayı bu özel bakımevinde geçirmişti ve her gün biraz daha zayıflamış, biraz kötüleşmişti.

Yaşamındaki tek gerçek dostu olan bu kadının bunca acı çekmesi, kendisinin ise bu acı karşısında çaresiz kalması Brooke 'a yakıcı bir öfke veriyordu. Dışardan bakıldığında bu iki kadında lıemen hemen hiçbir ortak yan yoktu. Brooke daha yirmi beşine varmamış, Jocelyn ise altmışını geçmişti. Yaşlı kadının yüzünde solmuş bir güzelliğin izleri vardı. Genç olara ise az rastlanır güzellikte bir yüze sahipti. Öyle ki sarı kirpiklerini koyulaştırmak için biraz rimel ile kusursuz dudaklarını belirginleştirmek için şarap rengi bir ruj dışında makyaj dile gerekmiyordu bu yüze. Jocelyn'in saçları yılların etkisiyle kırışmış, Brooke'unkiler ise omuz hizasında, gür, altın pırıltılar saçan açık kumral renkteydi.

Ne ilginç ki, son üç yıl içinde Brooke'un sırdaşı, can yoldaşı olan Jocelyn'di. Hiç evlenmemiş olan Jocelyn ile, annesi ve babasını daha çocukken yitirmiş olan Brooke'un arasında bir anne-kız ilişkisi doğmuştu böylece. Zamanlarının çoğunu bir arada geçiriyorlardı.

Brooke, Charlwoodların, yani Jocelyn'in ailesinin bu dostluğa kuşkuyla baktıklarını ve hiç onaylamadıklarını biliyordu. Gerçi, Brooke'un varlıklı olması, genç kadının, Jocelyn'in parasından yararlanması olasılığını dışlıyordu, ama yine de ailenin reisi olan Rafe, kardeşi Patrick ve karısı Rosemary bu yakın dostluğu hoş karşılamıyorlardı. Ama Joceiyn ne yeğenlerinin, ne de hayattayken babalarının görüşlerine zerrece aldırılmış, bu güzel dostluk gelişip pekişmişti. Brooke, Jocelyn'in, Charlwood malikânesi sınırları içinde kalan küçük evine elinden geldiğince sık giderdi. Aslında Charlwood ailesinin genç kadına karşı tutumu, kendi içinde son derece tutarlıydı. Brooke'un varlığının bile farkında bile değillermiş gibi davranıyorlar, kısaca onu yok sayıyorlardı.

Brooke, tam da böyle olmasını istiyordu aklında. Ailenin dikkatini üzerine çekmek arzusunda değildi. Hele ailenin ve Charlwood Holding' in başkanı olan Rafe'in dikkatini hiç... Rafe, yönetimi altındaki eski aile şirketinin milyarlarına milyarlar katmış olan acımasız, kaya gibi sert bir adamdı. Rafe'in büyükbabası Robert Charlwood, işe deniz taşımacılığıyla başlamış, küçük bir ticaret filosu kurmuştu. Brooke ailenin tüm geçmişini biliyor, birkaçını da tanıyordu, ama bunların içinde yalnızca Jocelyn'i seviyordu.

«Çiçeklere mi kırgınsın, güzelim, yoksa bana mı?» diye ona takıldı Joceiyn, oturur durumda, uzandığı yatağından. Güneş ışıklarıyla aydınlanmış küçük odada, pembe sabahlığı ve pembe takım geceliğiyle yaşlı kadın çok tatlı ve yumuşak görünüyordu.

Yaşlı dostuna bakmak için başını kaldırdığında Brooke kirpiklerini kırıştıtarak gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı. Bir an için vazoya yerleştirmekle uğraştığı kırmızı karanfilleri unutmuştu.

«Hiçbirine,» dedi hıçkırırcasına. «Öfkem, yaşamın kendisine. Neden sen, Jocelyn? Örneğin neden ben değil de sen? Ben burada...»

«Böyle bir soru sormak doğru değil,» diye cevap verdi Jocelyn, tatlı bir azarlamayla. «Her şeyin bir nedeni, bir amacı vardır. Ben, sanırım benimkini biliyorum,» diye ekledi alçak sesle. «Gel yanıma otur. Seninle konuşmak istiyorum.»

Jocelyn'in sesindeki, önemli bir şeyler söyleyeceğini sezdiren o garip ifade, Brooke'un hemen gidip yanına oturmasına neden oldu. «Bir şey mi var?» diye sordu kaygıyla. «Bu hafta başlanan testler mi yoksa?»

«O testler zaten bildiğim şeyi kanıtladı yalnızca,» dedi yaşlı kadın, Brooke'un eline hafifçe, onu rahatlatmak istercesine vurarak. «Bir aydan az bir zamanım kaldı.»

«Böyle konuşmamalısın!» dedi Brooke yalvaran bir sesle. Yaşlı kadının eline sımsıkı sarıldı. «Tıp çok ilerledi, artık birçok şeyin çaresini buluyorlar.»

Jocelyn huzurlu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. «Daha işin başında hastalığımın ameliyatla iyileştirilecek aşamayı geçtiğini söylemişlerdi. Tıp da beni kurtaracak kadar hızla ilerlemiyor. Ben her şeyi kabullendim, canım. Senin de kabullenmeni istiyorum.»

«Biliyorum.» Brooke'un alt dudağı titremeye başladı, «Sen bunca acı içindeyken benim böyle duyular içinde olmam bencillik, onu da biliyorum Ama... ama ben sensiz ne yapacağım?»

.Jocelyn kederle gülümsedi. Brooke'un ıslak yanaklarını eliyle yavaşça sildi. «Yaşayacaksın.Vasiyetnameme senin için de bir madde ekledim ve..»

«Hayır!» Brooke'un mavi gözleri derin bir acıyla irileşti. «Hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şey ihtiyacım yok. Bunu biliyorsun. Üstelik bu yalnızca Rafe'i... aileni bana daha çok düşman etmeye yarar.»

«Ben bunu yalnızca senin için yapmıyorum.» Yaşlı kadın dosdoğru Brooke'un gözlerinin içine baktı. «Bu yalnızca seni ve beni ilgilendirmiyor, ikimizi de aşıyor. Ben bunun için işlerin buralara kadar varmasına engel olamadım.» Jocelyn derin bir soluk aldı. «Rafe çetin, bağışlamasını bilmeyen bir adam. Olaylar başka türlü gelişemezdi. Ama merak etme sana para filan bırakmadım, Brooke. Buna ihtiyacın olmadığını ikimiz de biliyoruz. Üstelik dediğin gibi ailem sana yeterince antipati duyuyor.»

Brooke şaşırarak kaşlarını çattı. «Para değilse, o zaman?..»

«Zamanı gelince öğreneceksin.» Jocelyn'in dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Ve sakın buna karar vermeden önce yeterince düşünmediğimi sanma. Çünkü çok düşündüm.»

«Eğer bu sözünü ettiğin şeyin ne olduğunu bilseydim kendimi daha rahat hissederdim,» dedi Brooke içini çekerek.

«Zamanı gelince öğreneceksin. Avukatım seni arayacak.»

«Sen öldüğün zaman,» dedi Brooke, kaskatı bar sesle.

«Yo, yo, yapma bir tanem. Bir gün herkesin yaşamı sona erecek, biliyorsun.» Jocelyn gülümsedi. «Ben mutlu bir yaşam sürdüm. Şimdi sana da küçük de olsa bir mutluluk payı vermek

istiyorum.»

«Ölümün bana hiçbir şekilde mutluluk getiremez,» diye hıçkırıldı Brooke.

«Hiçbirimiz halamın ölümünü istemiyoruz, Miss Adamson.» dedi arkasından, hırçın, sert bir ses.
«Hiçbirimiz bunu düşünmek bile istemiyoruz.»

Bu ses Brooke'un ayağa fırlamasına yetmişti. Hızla yüzündeki gözyaşlarının izlerini sildi. Kimin konuştuğunu anlaması için adama bakması bile gerekmemişti. Konuşan, Charlwood ailesinin reisi, Rafe Charlwood'du. Otuz dokuz yaşında, siyah saçları şakaklarında tek tük gümüş tellerle kışkırmaya başlamış bir adamdı. Granitten yapılmışçasına keskin çizgili, sert yüzü, buz gibi bakan gri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve köşeli çenesi çetin bir kişilik yapısını yansıtıyordu. Gövdesi sırim gibi, güçlü ve esnek, boyu insanı onun karşısında küçük hissettirecek kadar uzun, omuzları geniş, hareketleri ise iri yapısından beklenmeyecek kadar zarifti. Brooke bu adamın bütün bu özelliklerini, ona bakmasına gerek kalmayacak kadar iyi biliyordu. Zaten içinden bakmak gelmeyecek kadar da nefret ediyordu ondan. Geçmişte kendisine çektiği acıları hatırlıyordu onu her görüşünde. Ve bu adam kendi yargılarından öylesine emin, öylesine sahiplenici, öylesine kinci biriydi ki, genç kadına büyük bir haksızlık yaptığının bile farkında olmamıştı.

Jocelyn gözlerini yeğenine çevirmeden önce her şeyi anlayan bir ifadeyle Brooke'a baktı. «Belki sen bu konu üzerinde konuşmak bile istemiyorsun, Rafe,» dedi yumuşak bir sesle. «Ama emin ol ki, konuştuğumuz şey gerçekleşecek. Ölümüm kaçınılmaz. Şimdi söyle bakalım, burada ne işin var? Senin gelecek haftaya kadar İtalya'da olacağını sanıyordum.»

Rafe hafifçe omuz silktikten sonra yürüdü, ciddi bir görevi yerine getirir gibi eğilip halasının pembe beyaz, pudralı yanağına bir öpücük kondurdu. Üç parçalı siyah takımı, gri ipek gömleği ve kravatıyla her zamanki gribi seçkin ve şıktı. «İşimi erken bitirdim!» diye soruyu geçiştirdi. «Miss Adamson'm burada olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.»

Aslında Brooke'a bunun hatırlatılmasına hiç gerek yoktu. Kendisinin orada olacağını tahmin etmiş olsaydı, Rafe'in mutlaka başka bir zaman geleceğini zaten biliyordu. Onun, genç kadına karşı duyduğu antipatiyi ve halasıyla olan dostluklarını onaylamadığını. saklamaya hiçbir çaba göstermemesi, kardeşi Patrick'i de etkilemiş, o da Brooke'a karşı aynı tavrı almıştı. Patrick' in karısı Rosemary ise hiçbir etkiye gerek duymadan daha ilk bakışta hoşlanmamıştı kendisinden.

“Brooke hemen hemen her öğleden sonra beni ziyarete geliyor.» Jocelyn doğal, sohbet eder gibi bir sesle konuşmuştu, ama genç kadınla yeğeni arasındaki gerginliğin tümüyle bilincindeydi. Ama daha önce yaptığı gibi buna karşı mücadele etmek yerine, artık görmemezlikten gelmeyi yeğliyordu. Rafe bir şeye karar verdiği zaman, sözgelimi, şimdi olduğu gibi Brooke'a karşı tavır alma yolunu seçtiğinde, hiçbir şeyin düşüncesini değiştirmeyeceğini bilecek kadar tanıyordu onu genç kadın.

Brooke da ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordu. Dahası, Rafe'in, hem kendi, hem de Patrick ve Rosemary Charlwood'un davranışlarına egemen olan, içindeki o keskin acımasızlığı da farkındaydı ve bu acımasızlık genç kadını korkutuyordu. Rafe ne derse o olurdu. Bütün aile için geçerliydi bu. Jocelyn zaman zaman ona karşı çıksa bile, o da Rafe'i ailenin tartışmasız reisi olarak kabul ediyordu. Onun, holdingi az bulunur bir ustalıkla yönettiğini ve her gün aile servetine servet kattığını biliyordu.

Brooke, ailenin onun egemenliğini nasıl böyle tartışmasız kabul ettiğine akıl erdiremiyordu. Onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapmasına rağmen bugün kötü bir sürpriz sonucunda bir araya gelmişlerdi. Onun için bir an önce bir bahane bulup oradan ayrılmalıydı.

«Öyle mi?» diye cevap verdi Rafe, halasının az önceki sözlerine. Bu arada çelik pırıltılar sağan gri gözleri Brooke'un üzerine çevrilmişti.

Genç kadın dönüp bu bakışları cesaretle, dimdik karşıladı., Bir çift duru mavi göz, Rafe'in buz gibi bakan gri gözleriyle kısa bir an çatıştı. İlk önce hangisinin bakışlarını kaçıracağını tahmin etmek çok güçtü. Ama Jocelyn'in yumuşak bir sesle araya girmesi üzerine Rafe'in gözleri halasına çevrildi.

«Bizimkiler nasıl?» diye soruyordu yaşlı kadın.

Rafe yatakta yatan yaşlı kadına uzun boyuyla tepeden baktı. Genç adamın kulaklarının ve yakasının üzerine hafifçe düşen gür, siyah saçlarına, besbelli usta bir kesimle, rüzgârda belli belirsiz dağılmış bir hava verilmişti. Tüm görünümü gibi saçları da sınırsız zenginliğini yansıtır gibiydi «Patrick'le Rosemary seni daha bu sabah ziyaret etmemişler miydi?» dedi sözcüklerin üzerine basa basa.

Jocelyn'in yüzü sertleşti. «Bizimkiler derken ailemizden söz etmiştim. Patrick'le Rosemary tüm aile değil.»

Rafe'in de gözleri sertleşti. «Eğer Sloan'ı sormak istiyorsan, neden açıkça söylemiyorsun?» Genç adamın halasıyla konuşma biçimi Brooke'un tüylerini diken diken etmiş, tepesini attirmişti.

Ama Jocelyn için kaygılanmasına gerek yoktu. Kadın bunca yıl Charlwoodlann arasında, bu ailenin despot erkeklerine, özellikle de Rafe'e nasıl cevap vermesi gerektiğini öğrenmişti besbelli. «Böyle bir şeyi sormama bile gerek kalmamalıydı, Rafe,» diye sert bir sesle cevabı yapıştırdı. «Sahip olduğum ve yeğenimin, torunum yerine koyduğum tek çocuğu o.»

«Anlaşılan tek kalmaya da devam edecek.» Rafe'in sesi buz gibiydi. Brooke'un gözleri, oğlundan söz ederken yüzü taş gibi duyarsız olan Rafe'in üzerinde öfkeyle dolaştı. Aman Tanrım, Sloan bu adamın biricik oğluydu. Daha üç yaşındaydı. Babasında böylesine katı bir tepki uyandırmak için ne yapmış olabilirdi, bu küçücük çocuk? Yoksa bu adam gerçekten insanlıktan uzak mıydı?

«Evet?» diye üsteledi Jocelyn. Neredeyse azarlayan bir ifadeyle sormuştu soruyu, Rafe'in soğuk bir tavırla başını hafifçe geriye doğru atışı, kendisiyle böyle konuşulmasından hoşlanmadığını gösteriyordu.

«Sloan çok iyi.»

«Onu da İtalya'ya götürdün mü?» diye konuyu deşmeye çalıştı halası.

«Dadısı Mrs. Perkins ile birlikte Charlwood' da kaldı.»

«Her zamanki gibi.» dedi yaşlı kadın, onaylamayan bir ifadeyle. «Bu çocukla yeterince ilgilenmiyorsun, Rafe. Onun babasına ihtiyacı var. Üstelik...»

«Bunun şu anda tartışılacak bir konu olduğunu sanmıyorum, Jocelyn,» diye onun sözünü kesti Rafe. Sesinde öyle kesin bir hava vardı ki, söylenebilecek her şeyden daha etkiliydi.

Ama Jocelyn bu üstü kapalı uyarıya pabuç bırakmadı. «Brooke burada diye mi?» diye devam etti sabırsız bir ifadeyle. «Senin oğlunu ihmal ettiğin hiç kimse için bir sır değil ki. Hem de onun velayetini alabilmek için dişinle tırnağınla mücadele ettikten sonra.»

Rafe halasına küçük öfke kıvılcımları sağan gözlerle baktı. Ama sesi oldukça denetimliydi. «Oğlumun velayeti için mücadele ettim, çünkü kanım ona annelik edebilecek bir kadın değildi.» Brooke bu sözler üzerine dehşetle soluğunu tuttu. Rafe bunu fark etmişti. «Öyle, çok şaşırmış gibi durmayın, Miss Adamson,» dedi acı bir alayla. «İki buçuk yıl önce gazete sütunlarında bol bol tartışılan boşanma olayım, varlıklı erkekleri, kendilerine eş olacak nitelikte olmayan kadınlara

karşı uyaran bir örnek niteliğindeydi.» Dudakları küçümseyen bir ifadeyle kıvrıldı. «Karım evlendiğimizde bir dansçıydı, bunu biliyor muydunuz Miss Adamson?»

Gerçekten de Rafe Charlwood'un, oğlunu alabilmek için dokuz gün boyunca mahkemede karısının kendisini nasıl aldattığını, nasıl eş ve anne olabilecek niteliklere sahip bulunmadığını ortaya serdiğini gazetelerden ve dergilerden herkes izlemişti. O zaman küçük oğlan henüz altı aylıktı. Hiç değilse o günlerde annesinin nasıl aşağılandığını ve bunu izleyen günlerdeki ölümünü kavrayacak yaşta değildi. Genç adamın, özel yaşamını bunca gözler önüne serdikten ve velayetini alabilmek için bunca çırpındıktan sonra şimdi oğluna karşı bu kadar kayıtsız olması, onu dadıların eline bırakması anlaşılır gibi değildi.

«Ah, sakın balerin falan zannetmeyin,» diye ekledi Rafe alaycı bir küçümsemeyle. «Greg Davidson şovunda yer alan modern dans topluluklarından birinde çalışıyordu.»

Tatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturarak ekledi. «Topluluğun adı da Pembe Düşlerdi»

«Evet, o topluluğu hatırlıyorum,» dedi Brooke, kaskatı bir ifadeyle,

Rafe büyük bir güç harcayarak gerginliğini üzerinden atmadan önce bir an ellerini iki yanında yumruk yapıp sıktı. «O halde karımın Mr, Davieson'ı evliliğimizden daha çekici bulunduğunu da hatırlıyorsunuzdur.»

«Yani sizden daha çekici bulunduğunu söylemek istiyorsunuz herhalde.» Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Rafe'in keskin bakışlarını üzerinde hisseden Brooke sıkıntıyla alt dudağını ısırıldı. Genç adamın gözlerinde saklanması olanaksız bir öfke parlıyordu. «Kusura bakmayın,» dedi Brooke yavaşça. «Böyle bir şey söylememeliydim.»

,«Neden söylemeyecekmışsınız?» dedi genç adam, hırçın bir ifadeyle. «Karım gerçekten de Greg Davieson'ı benden daha çekici buldu.»

«Brooke'un bütün bunları şu anda dinlemek istemediğinden eminim, Rafe...»

«Neden istemesin?» diye halasının sözünü kesti genç adam. «Miss Adamson'ın, karımın başka bir erkekle ilişki kurduğunu duymakla utanca kapılacak kadar saf olduğunu sanmıyorum.»

«Rafe...»

Yaşlı kadın bu konuşmayla heyecana kapılmış olmalıydı ki, sararmıştı. «Bir şey yok, Jocelyn. Mr. Charlwood'la yalnızca konuşuyoruz,» diyerek onu sakinleştirmek istedi Brooke. Sonra genç adama döndü. Uzun boylu bir kadın olmasına rağmen onun gözlerinin içine bakabilmesi için yine de başını hafifçe geriye atması gerekmişti.

«Karınızın davranışı karşısında gerçekten utanca kapılmış değilim, Mr.Charlwood. Ama evliliğinizin, bozulmasının tek nedeninin de bu olduğunu sanmıyorum. Ben de bir zamanlar evliydim, anlatabiliyor muyum?» Rafe'in bıçak gibi keskin gözlerinin bu sözler üzerine onun yüzüksüz ellerine doğru indiğini görünce dudakları acı bir alayla kıvrıldı. «Evliliğin izlerini taşıması için insanın ille de parmağında bir yüzük olması gerekmez,» dedi kuru bir sesle. «Asıl önemli olan insanın bir ömür boyu içkide taşıdığı izlerdir.»

Genç adamın başı soru sorarcasına hafifçe yana doğru eğilmişti. O her zamanki kendinden emin bakan gözlerinde şaşkınlığın izleri vardı. «Daha önce evlenmiş olduğunuzdan hiç haberim yoktu. Ya da belki hâlâ evlisiniz?»

«Evlidydim,» diye düzeltti Brooke, buz gibi bir sesle.

«O halde neden Miss Adamson adını taşıyorsunuz?»

«Neden taşımayayım? Birçok kadın evlilikleri sona erince kızlık soyadlarını alıyorlar yeniden.»
«Peki ya kocanız?» Rafe Charlwood'un gözleri hafifçe kısılmıştı. «O nerede?»

Bir an genç kadın duraksadı, derin bir soluk aldı. «Tıpkı sizin karınız gibi, öldü.» Hemen arkasından daha kesin bir sesle tekrarladı. «Evet, öldü.» Aynı anda Jocelyn'in hıçkırığını duyunca da dehşetle ona doğru koştu. Yaşlı kadının yüzü sapsarıydı ve ağlıyordu. «Jocelyn, lütfen başışla,» dedi yalvarırcasına. «Bu konuşmalarla seni üzdük.» Gözleri yalvarırcasına bakıyordu Brooke'un. Yaşlı kadının, onu anlayışla karşılaması için yalvarır gibiydi. Jocelyn'in gözlerinde bu anlayışı bulunca rahatlayarak derin bir soluk aldı. «Çok yorgun görünüyorsun.» Elini ellerinin arasına alıp sıktı. «Ben artık gideyim de biraz dinlen.»

«Ben de sizinle çıkayım.» Rafe Charlwood yaslandığı duvardan doğruldu. İki metreye yakın boyunun uzunluğu şimdi iyice belirginleşmişti.

Brooke boş, ifadesiz gözlerle ona baktıktan sonra eğilip Jocelyn'i öptü ve kanepenin üzerinde duran çantasını aldı. Üzerindeki bejli siyahlı ipek elbisesiyle bir manken kadar zarifti. Hareketleri de profesyonel bir eğitimden geçmiş gibi akıcı ve hafifti. «Eminim halanızla birkaç dakika olsun baş başa kalıp konuşmak istersiniz.» Genç adama soğuk, anlamsız bir gülümsemeyle baktı. «Yarın yine gelirim, Jocelyn.» Yaşlı kadınla konuşurken sesi belirgin bir biçimde yumuşamıştı.

«Bütün zamanını benim gibi yaşlı bir kadınla harcaman gereksiz,» dedi Jocelyn. «Bir gün gelmezsen üzülecek değilim ya.»

«Ama ben üzülürüm. Hem unutma, sözünü ettiğin benim zamanım ve zamanımı seninle geçirmek beni mutlu ediyor. Sana bir şey getirmemi ister misin?»

«Bak, bir Agatha Christie olabilir.» Yaşlı kadının yüzü aydınlandı. «Şöyle güzel bir polisiye roman hoşuma giderdi.»

Brooke tatlı tatlı güldü. «O halde kitapçıları dolaşıp okumadığın bir Agatha Christie bulmaya çalışırım.» Gözleri Jocelyn'in başucunda yığılı duran kitaplara çevrildi. «Yakında özel bir kitaplığın olacak burada.» Rafe'in iki kadın arasındaki bu dostça konuşmayı sabırsız bir sıkıntıyla izlediğinin bilincindeydi.

Jocelyn yarı acılı bir gülümsemeyle baktı genç kadına. «Bana ne kadar iyi davranıyorsun...»

«Sen çok daha iyi şeyleri hak ediyorsun,» diye aceleyle onun sözünü kesti Brooke, çünkü Rafe'in sabırsızlığının arttığının farkındaydı. «Yarın aynı saatte, oldu mu?»

«Sabırsızlıkla bekleyeceğim,» diyerek gülümsedi yaşlı kadın.

«Mr. Charlwood,» diye soğuk bir baş hareketiyle genç adamı selamladıktan sonra kapıdan çıkarken Rafe'in bakışlarındaki soğuk pırıltılar, onun böyle davranışlara hiç alışık olmadığını açıkça anlatıyordu. 'Cehenneme kadar yolu var,' diye geçirdi içinden genç kadın. Onun neden hoşlanıp neden hoşlanmadığı Brooke'u zerrece ilgilendirmiyordu. O odada sevdiği, yakınlık duyduğu bir tek insan vardı, o da Jocelyn'di. Jocelyn'in, gerek geçmişte, gerekse şimdi kendisine uzattığı yardım eli yaşamındaki en değerli şeydi ve eğer az önce o adama karşı öfkesini denetleyebilseyse, bunun tek nedeni de Jocelyn'e karşı duyduğu borçtu.

Odadan çıkar çıkmaz sanki üzerinden bir yük kalkmışçasına rahat soluk almaya başladı. Rafe Charlwood'un insanın üzerinde baskı uyandıran varlığı dışardaki pırıl pırıl havanın varlığını unutturmuştu. Güzel bir ağustos günüydü. Kliniğin yemyeşil, güzel bahçesinde, renk renk çiçeklerin arasında durup bir süre kuşların neşeli cıvıltılarını dinledi.

«Yoksa beni mi bekliyordunuz?» dedi o çok iyi tanıdığı ses arkasından, ansızın.

Yoksa bilinçaltından, gerçekten onu mu beklemişti? Brooke öfkeyle bu olasılığı reddetti. «Yo, hayır. Hiç ilgisi yok, Mr. Charlwood,» diye cevap verdi, buz gibi bir sesle. Bakışlarını korkusuzca onun gözlerine çevirdi. Pırıl pırıl güneş altında Rafe'in gür siyah saçları daha bir parlak görünüyör, şakaklarındaki seyrek gümüşü teller ise bir yanıp bir sönüyordu.

Genç adam ona yetişip yanında yürümeye başladığında Brooke onun fazlasıyla resmi olan siyah takım elbisesine bakıp, sevilen bir halayı ziyaret için bunun hiç de uygun bir kıyafet olmadığını düşündü. Adam sanki onun aklından geçenleri okumuştı. «Havaalanından doğruca buraya geldim,» diye açıkladı, belli belirsiz bir alayla.

Brooke kliniğin bahçesinden çıkıp arabasına doğru yürümeye başladığında onun da kendisini izlediğini fark edince garip bir tepkiyle tüyleri , ürperdi. Rafe'in metalik gri Rolls-Royce'u, kendi koyu yeşil Porsche'sinin hemen yanında park etmişti.

«Ne kadar meşgul bir adamsınız!» dedi Brooke.

«Ya siz?» diye sordu genç adam. «Hasta dostlarınızı ziyaret etmediğiniz zamanlarda ne yaparsınız?»

Brooke'un, tırnakları tepkiyle, çantasının yumuşak derisine saplandı. «Hiçbir şey,» dedi kısaca. «Ama bizim gibilerin varlığı, sizin gibilere çalışmanın erdemlerini hatırlatmak açısından yine de yararlı oluyor, öyle değil mi?»

Bir an, Rafe'in gözlerinde, Brooke'un yaralayıcı ses tonu ve sözlerinin yarattığı şaşkınlık yansıdı. Sonra yine az önceki donuk ifade geri geldi. «Benden hoşlanmıyorsunuz, öyle değil mi?» dedi Rafe, sohbet eder gibi bir havada.

Brooke, arabasına ulaştığında rahatlayarak derin bir soluk aldı. Anahtarı hızla kilide sokup kapıyı açtı, direksiyona geçti. «Galiba sorunu biraz ters koydunuz, Mr. Charlwood.» Kapıyı hızla kapattı, kontak anahtarını çevirdi. Aynı anda yan cam otomatik olarak açıldı. «Benden hoşlanmayan sizsiniz.»

Rafe, hemen hemen tümüyle dolu olan park yerinde, Porsche'ye bir karış uzaklıkta duran kendi arabasına yaslandı. «Sizi tanımıyorum.» Dudaklarına hafifçe çarpık bir gülümseme yayıldı, «İnsanın, tanımadığı birinden hoşlanmaması pek olacak bir şey değil.»

Brooke küçük bir baş hareketiyle bal rengi saçlarını geriye attı. «O zaman böyle bir izlenim vermekte çok başarılısınız, diyelim.» Genç kadın hızlı bir manevrayla arabayı park ettiği yerden çıkardı.

Rafe iki geniş adımda ona yetişti. Ellerini açık cama dayadı. Böylece genç kadının arabayı hareket ettirmesini engelliyordu. «Belki de haklısınız. Bunu düzeltmek için bir şeyler yapabiliriz. Bu akşam benimle yemek yer misiniz?»

Brooke'un gözleri kuşkuyla irileşti. Bu adama zerrece güvenmiyordu. Bunun için de yeterince geçerli nedenleri vardı. Dudakları sımsıkı birbirine kenetlendi. «Neden evinize gidip zamanınızı biraz oğlunuzla geçirmiyorsunuz, Mr. Charlwood?» dedi hakaret dolu bir sesle. «Sanki oğlunuzu da fazla tanımıyor gibi bir hailiniz var!»

Ayağını hızla gaz pedalına bastı ve Rafe' in arabaya ne kadar yakın durduğuna, yaptığı işin ne kadar tehlikeli olduğuna aldırmadan yıldırım gibi oradan uzaklaştı. Oğlu hakkında söylediği son sözler düşüncesizce söylenmişti ve aptalcaydı. Kuşkusuz Rafe gibi acımasız bir adamı kendisinden uzaklaştırmaya yetecekti. Ama Rafe, aynı zamanda, fazla

yaklaşmayı göze alamadığı, bütün yüreğiyle nefret ettiği ve korktuğu bir adamdı.

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 09, 2007, 06:49:44 pm

Ondan sonraki günlerde Jocelyn hızla kötüleşti. Her gün canlılığından bir şeyler yitiriyordu sanki. Artık sık sık geçmişini anlatır olmuştı. Brooke onun Charlwood malikânesinde geçen çocukluk anılarını büyülenmiş gibi dinliyordu. Çok görkemli bir yaşamdı besbelli.

«Orada büyümek harika bir şeydi,» diyerek kendini yumuşak yastıklara bıraktı Jocelyn. Artık çok daha çabuk yorulur olmuştı. «Keşke Sloan da benim yaşadığım o güzellikleri tadabilse.» Derin bir soluk aldı. «Rafe onu buraya, beni görmeye getirmekten söz ediyordu...»

«Buraya mı?»

Jocelyn başıyla onayladı. «Bunun ne kadar saçma bir şey olduğunu söyledim ona. Üç yaşındaki bir çocuğun, sevgili halasını bu kadar bitkin, bu kadar hasta görmesi çok yanlış!»

«Evet,» diye dalgın dalgın onayladı Brooke. O tatsız karşılaşmadan sonra Rafe'i bir daha hiç görmemişti.

<<Bu kadar duyarlı bir çocuğu hastaneye getirmesinin doğru olmadığı konusunda sonunda onu ikna ettim.»

«ikna mı ettin?» dedi Brooke.

«Hayır, daha doğrusu getirmesini yasakladım,» diye düzeltti Jocelyn. «Çocuğa karşı çok sert. Ondan çok şey bekliyor. Oysa o daha bebek.» Yaşlı kadının yüzü, yeğeninin oğlunu düşündüğünde sevgiyle yumuşadı.

Brooke, Jocelyn'in Sloan'ı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Çocuk, simsiyah saçları, şimdiden yaşına göre uzun boyu ve belirgin yüz çizgileriyle babasına çok benziyordu. Ama gözleri onunkiler gibi siyah değil, tatlı bir maviydi. Brooke, Sloanla birkaç kez Jocelyn'in Charlwood malikânesindeki evinde karşılaşmıştı. Çocuk besbelli büyük halasının evindeki resmiyetten uzak havadan pek hoşlanıyordu. Brooke, babasının sert tutumunun şimdilik çocuk üzerinde belirgin bir etki bırakmadığını fark etmişti. Ama günün birinde bunun etkileri kendini belli edecek ve tıpkı karısının sevgisi gibi oğlunun sevgisini de yitirecekti Rafe Charlwood.

«Rafe'le çatışmaya girmek akıllıca bir şey olmaz,» dedi Jocelyn, Brooke'un öfkesini fark edince. «Hepimizden çok daha güçlü o.»

Brooke ürpertmemek için kendini güç tuttu. «Bunu çok iyi biliyorum,» dedi aynı dalgın ifadeyle. «Ama ona karşı duracak gücü bile olmayan küçük bir çocuğa despotça davranmasını gerektirmez bu.»

«O despot değil aslında,» diye başını iki yana salladı yaşlı kadın. «Çocuğu gerçekte seviyor, ama bu sevgiyi gösteremiyor. Çünkü herhangi bir şekilde zayıflık belirtisi göstermek istemiyor. Geçmişinde bir kez çok ağır yaralandı ve düş kırıklığına uğradı. Bir kez daha aynı şeyi yaşamaktan korkuyor.»

«Söz konusu olan insan, kendi oğlu olsa bile mi?» dedi Brooke, küçümseyici bir yüz ifadesiyle. «Bir insanın kendi çocuğunu sevmesinde, onunla birlikte olabilmek için her şeyi yapmasında, her şeye razı olmasında utanılacak ne olabilir ki?»

Bunları söylerken sözcükler öyle, sine güçlü bir duyguyla ağzından çıkmıştı ki, sesi bir an titredi.

Jocelyn, sanki onun acısını azaltmak ister gibi genç kadının elini ellerinin arasına alıp sıktı.

«Senin için öyle üzülüyorum ki hayatım... Kim bilir ne kadar güçtür>>

Brooke aceleyle onun sözlerini kesti. «Lütfen kendini üzme.» Şu anda kendi sorunlarıyla Jocelyn'i kesinlikle üzmemek istemiyordu. «Ben üstesinden gelirim.»

«Gelebileceğini biliyorum,» diyerek içini çekti Jocelyn, buruk bir acıyla. «Sen çok güçlü, kişilikli bir kadınsın. Ne yazık ki...»

«Lütfen, Jocelyn,» dedi Brooke kuru bir sesle. «Bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok.»

«Hayır. Ama...» Jocelyn duraksadı. «Vasiyetnameme itiraz etmeyeceksin, değil mi?»

Brooke derin bir soluk aldı. Arkadaşını üzmemek istemiyordu, ama vasiyetnamesine dahil edilmek de istemiyordu. O gün ansızın Rafe'in gelmesinden sonra bu konu bir daha açılmamıştı. Brooke sanki yine onun ansızın gelip konuşmalarını bir kez daha yanlış anlamasından korkar gibi dönüp kapıya baktı.

«Seyahatte,» dedi Jocelyn, genç kadının gizli kaygısını anlayarak.

«Yine mi?» Brooke'un kaşları eleştiren bir ifadeyle kalktı.

«Bu kez Amerika'da. 'Kırk sekiz saat için', demişti.» Düşünceli bir ifadeyle gülümsedi yaşlı kadın. «Saptadığı bu süreyi aşmasına neden olan kişinin Tanrı yardımcısı olsun! İş programı her zaman çok kesindir. Yanında çalışanların işi gerçekten güç.» Jocelyn başını iki yana salladı. «Ama o da çalışma temposundan memnun görünüyor.»

«Ya Sloan?»

«Dadısıyla yaşamından memnun. Gerçeği öğrenirse büyük bir darbe olur.» Yaşlı kadın tekrar kederle başını salladı. «Böyle olmamalıydı.»

«Rafe oğlunu istiyordu,» dedi Brooke, sıkılı dişleri arasından.

«Çünkü annesinin oğluna annelik edecek bir kadın olmadığına inanıyordu,» dedi Jocelyn dalgın gözlerle.

«Gerçekten öyle miydi?» Brooke'un sesinde nefret vardı.

«Hiçbir zaman öyle düşünmediğimi biliyorsun.»

«Ama Rafe buna inanıyordu!»

Jocelyn omuz silkti. «O, karısını tanıdığını sanıyordu. Jasqui iki yıl önce öldüğüne göre Rafe' in ona karşı tutumunun ne olabileceğini artık bilemeyiz. Ama şunu çok iyi biliyorum ki oğlundan hiçbir zaman vazgeçmeyecektir. Hiç kimse için!»

«Ya tekrar evlenirse?»

Jocelyn cevap verirken çok kesin konuştu.<< Hiçbir zaman evlenmeyecektir. Vasiyetnamem, Brooke... Bana hâlâ cevap vermedin,» dedi yaşlı kadın inatla.

Brooke, kaçındığı bu konunun tekrar gündeme getirilmesi üzerine sıkıntıyla içini çekti. «Para değil, değil mi?» diye ihtiyatla sordu.

«Hayır.»

«O halde sanırım kabul edebilirim,» dedi Brooke ağır ağır.

«Teşekkür ederim.» Jocelyn, yorgun bir halde gözlerini yumdu. «Göçüp gittiğim zaman benim için üzülmeye,» diye mırıldandı, uykulu uykulu, «Ölmek o kadar korkunç değil. Bazen yaşamak daha zordur.»

Brooke bunu çok iyi biliyordu. Boylu boyunca uzanıp ölmek istediği bir zamanda yaşamaya devam etmenin acısını tatmıştı.

Tıpkı Jocelyn'in istediği gibi çok sade oldu cenaze töreni. Yalnızca yaşlı kadının, ailesi ve onun çok sevdiği bir iki dostu vardı.

Jocelyn çektiği bunca acılardan sonra uykusunda, huzur içinde ölmüştü. Ölümünü Brooke'a haber veren Rafe olmuştu. Belki de bu nedenle Brooke o telefon konuşmasında hiçbir duygu-sunu belli etmeden, alabildiğine donuk konuşmuştu.

«Cenaze töreni ne zaman?» diye sormuştu kuru bir sesle.

«Henüz hazırlıklar tamamlanmadı,» demişti Rafe, o da duygularını belli etmeyen bir sesle. Oysa halasını çok severdi. «Ama eminim siz de katılmak istersiniz.»

«Elbette,» diye karşılık vermişti Brooke sert bir sesle. Elbette katılmak isterdi. Jocelyn onun yaşamındaki en yakın, belki de tek dostuydu. Charlwoodların arasına girmeyi ne kadar istemese de, Jocelyn'e son bağlılık borcunu ödememesi olanaksızdı.

«Ve eminim Jocelyn de sizin cenazeye ailemizle birlikte gitmenizi isterdi...»

«Hayır!» Brooke bu tek sözcüğü çok sert bir ifadeyle söylemişti. Sonra kendini hemen toparlamıştı.

«Ben kendi arabamla gelmeyi yeğlerim, izin verirseniz.»

Telefonun öbür ucunda, Rafe'in, aldığı cevaptan hiç de memnun kalmadığını gösteren kısa bir sessizlik olmuştu. Ama genç adam, Brooke' un bu tatsız cevabına karşı hiçbir şey yapamayacağını da biliyordu. Brooke ekonomik olarak kendi ayaklarının üzerinde duran, bağımsız bir kadındı ve Rafe Charlwood'un onun üzerinde hiçbir biçimde etkisi olamazdı. Pek çok kadının tersine Brooke ona en küçük bir hayranlık bile duymuyordu.

«Eğer siz öylesini yeğliyorsanız...» Rafe'in sesi buz gibi çıkmıştı. «Öyle olsun. Ama cenazeden sonra doğal olarak bizimle eve geleceksiniz.»

«Ben...»

<<Avukatımız sizin de gelmenizi istedi, Miss Adamson.» Genç kadının sözünü kesmişti Rafe. «Sanırım halamın vasiyetnamesinde sizin de adınız geçiyor.»

Vasiyetname! Aman Tanrım! Brooke, vasiyetnamesinde kendisi için koyduğu maddeye itiraz

etmeyeceğine dair Jocelyn'e verdiği sözü unutmuştu. Ama cenazenin hemen üzerine vasiyetnamenin okunması Brooke'a hem uygunsuz hem de çok acı geldi

«Bu bir aile geleneği.» Rafe, sanki düşüncelerini okumuş gibiydi.

»Anlıyorum.« Genç kadının ses tonundan bu aile geleneğine yıllar önce son verilmesi gerektiğine inandığı belli oluyordu. «O halde cenazeden sonra Charlwood'a geleceğim. Söyleyecekleriniz bu kadar mıydı?»

«Ben sizi tekrar arar cenaze gününü bildiririm.» Rafe de telefonun öbür ucundan duygularını maskeleyemeyi iyi başarmıştı doğrusu. Ama onun öfkeden kaskatı kesildiğini tahmin etmişti Brooke.

«Teşekkür ederim,» deyip telefonu hemen kapatmıştı. Çünkü artık sesini denetleyemeyeceğini, yaşamındaki tek dostu olan Jocelyn'i yitirmenin, onu bir daha hiç göremeyeceğinin bilincine varmanın acısını daha fazla saklayamayacağını hissetmişti.

Jocelyn'i sandığından çok daha fazla arayacaktı. Son yıllarında her şeyini paylaştığı, arkadaş olmaya cesaret edebildiği tek insandı o. Şimdi Brooke için gelecek, son üç yıldan daha da karanlıktı. Ama hiç değilse yaşlı kadın çektiği acılardan kurtulmuştu. Brooke bir tek bununla teselli bulabiliyordu.

Cenazeden sonra Rafe, Brooke'a doğru yürürken genç kadın ne kadar koşup oradan kaçmak istese de dimdik olduğu yerde kaldı. O sırada siyah, altı kapılı arabalarının yanında olan Patrick ve karısının meraklı bakışlarının da farkındaydı Brooke. Buz gibi bakışlarla Rafe'i bekledi genç kadın. O da kendi arabasının yanında duruyordu. Üzerinde kahverengi bir döpiyes ve geniş kenarlı, kahverengi, kadife bir şapka vardı. Rafe de cenaze törenine uygun bir takım elbise giymişti. Belli ki, annesinin, daha, o küçük bir çocukken ölümünden sonra kendisini ve kardeşini büyüten bu iyi kalpli kadına son görevini yerine getirmek için işine de bir günlük ara vermişti.

Genç adamın buz gibi gözleri, soğuk bir beğeniyle genç kadının üzerinde dolaştı. Sanki güzel bir kadına değil de, nadide bir yarış atına bakar gibiydi. Brooke bu bakışları meydan okurcasına dimdik karşıladı.

«Eve kadar sizinle gelebilir miyim?» dedi Rafe kuru bir sesle. «Yolu size ben gösteririm.»

Genç kadının gülümsemesi de buz gibi ve nezaket gereği idi. «Charlwood yolunu çok iyi biliyorum, teşekkür ederim.» Yüzünde, karşısındaki adama tepeden bakan bir ifade vardı. «Halanıza birçok kez gelmişim.»

«Elbette,» diyerek başını salladı Rafe. «Ama korkarım bugün ben olmadan sizi malikâne kapısından sokmazlar.»

Oysa Brooke. Jocelyne geldiği zamanlar, malikânenin yüksek demir parmaklıklı kapılarından geçmekte hiç zorluk çekmemişti.

«Bugün güvenlik örgütümüz yalnızca aile arabalarını içeri bırakma talimatını aldılar,» diye açıkladı Rafe. O sırada siyah Charlwood arabaları yola çıkmaya başlamışlardı bile.

«Güvenliğe neden ihtiyaç, duyduğunuzu hep merak etmişimdir,» dedi Brooke. Tüm malikânenin ileri bir güvenlik tekniğiyle donatıldığını biliyordu.

Rafe'in yüz çizgileri sertleşti. «Ben zengin bir adamım. Zengin ailelerinin çocuklarının kaçırılması pek ender rastlanan olaylardan değil. Ben böyle bir tehlikeyi göze almak istemiyorum.»

Brooke bu konuda konuşmayı uzatmak istemedi. Kapıyı açıp direksiyona geçti, genç adamın oturacağı, ön koltuğun kapısını da açtı. Az sonra siyah arabaların peşine takılmışlardı.

«Oğlunuzla birkaç kez, Jocelyn'e geldiğim zaman karşılaşmıştım,» dedi Brooke, doğal bir ifadeyle. «Gerçekten ona zarar vermek isteyecek kişilerin çıkması mümkün mü?» Yanında oturan Rafe Charwood'a yan gözle baktı.

«Evet,» dedi genç adam, dişlerinin arasından. «Bugün ise, cenaze kargaşası nedeniyle böyle bir girişim için çok uygun bir gün.»

Öz oğlunun kaçırılmasından sanki basit bir polisiye olaydan söz eder gibi konuşması Brooke' un tüylerini ürpertti. Bu adam gerçekten insanca duygulardan bu kadar uzak olabilir miydi?

Ev çevresindeki güvenlik önlemleri gerçekten çok sıkıydı. Elektronik aygıtlarla kumanda edilen demir parmaklıkları kapının yanında ayrıca güvenlik görevlileri duruyor, arabaların içine dikkatle bakıyorlardı. Evin kapısında bile bir güvenlik görevlisi duruyordu.

Brooke, geniş salona yürüyen aile üyelerini izliyordu ki, «Oradan değil,» diye onu uyardı Rafe. Charwoodların, küçük bir şatoyu andıran malikâneleri çok görkemliydi. Koridorlarında ailenin birkaç kuşak öncesine kadar uzanan atalarının yağlıboya portreleri asılıydı. Dekorasyon ise Edward stilindeydi. «Mr. Gardner vasiyetnameyi kütüphanede okuyacak,» diye ekledi Rafe, Brooke'un soran bakışları üzerine.

Kütüphanenin dört bir duvarı tavana kadar kitaplarla doluydu. Bunların çoğu da birinci basımdı. Ailenin paha biçilmez hazinelerinden birini de bu eşi bulunmaz kitap koleksiyonu oluşturuyordu kuşkusuz.

Brooke, Rafe'in yanında içeri girdiğinde geniş odaya bir sessizlik çöktü. Genç kadın içerde yalnızca avukat, Mr. Gardner ile Patrick ve Rosemary'yi görünce şaşırıldı. Demek Jocelyn vasiyetnamesine yalnızca bu dört kişiyi dahil etmişti!

Brooke'u, Mr. Gardner'la tanıştırmak üzere ona doğru götürürken Rafe'in eli hâlâ genç kadının dirseğindeydi.

Avukat, «Miss Adamson,» diyerek onu mesafeli bir ifadeyle selamladıktan sonra, gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. «Hepimiz toplandığımıza göre artık vasiyetnamenin okunmasına geçebiliriz. Vasiyetnameyle ilgili sizlere açıklamak istediğim birkaç nokta var.» Adam bu durumdan biraz rahatsız gibi görünüyordu.

«Seni fazla bekletmeyeceğim, Beginald,» dedi Rafe, avukata. Sonra Brooke'u kardeşiyle yengesinin yanına götürdü, «Sanıyorum kardeşim Patrick ve eşi Rosemary'yle daha önce tanışmıştınız,» dedikten sonra genç kadını koltuğa oturttu, kendi de yanına oturdu.

«Sayılır,» dedi Rosemary tatsız bir ifadeyle.

Yeşil gözleri, Brooke'a duyduğu antipatiyi büyük bir açıklıkla belli ediyordu. Kısa kesilmiş saçları, üzerindeki sık, siyah elbise kadar kapkaraydı.

«Ben tanıştığımızı çok iyi hatırlıyorum,» dedi Patrick, gözlerinde sevimli bir hayranlıkla. Böyle bir günde bile yüzünde yaşam dolu bir ifade vardı. Uzunca sarı saçları ve iyi huylu yapısıyla karısının tam bir karşıtıydı.

«Mr. Charlwood, Mrs. Charlwood>> diyerek soğuk bir kayıtsızlıkla onları selamladı Brooke.

Avukat bir kez daha öksürerek boğazını temizledi, «Miss Charlwood benim, çok iyi bir dostumdu,» diyerek söze başladı, «Onu çok arayacağım.>>

«Eminim hepimiz arayacağız,» diye sabırsız bir sesle araya girdi Rafe.

«Evet, evet.» Adam gözlüklerini gözüne yerleştirdi. «Vasiyetname çok uzun. Onun için yalnızca sizleri ilgilendiren bölümleri okuyacağım.» Kâğıtların arasından birkaçını ayırdı, önüne açtı. «Miss Charlwood'un mirasından yararlanan kişilerin tümü burada değil. Ama bunun böyle olmasını özellikle, istedim...»

Rafe yine sözünü kesti avukatın. «Umarım geçerli nedenlerin vardır.»

«Evet.» Yaşlı adam tedirgin olmuş gibiydi. «Burada olmayan kişiler yalnızca nakit para başışı alanlar. Oysa vasiyetnamenin geri kalan kısmı biraz özel..., yani, yalnızca aileyi ilgilendirir nitelikte.»

Brooke, yanında oturan Rafe Charlwood'un gövdesinin birden kasıldığını ve hafifçe kısılmış gözlerinin önce Patrick'e, sonra kendisine çevrildiğini hissetti. Yanaklarına birden ateş bastı. Sanki o anda kendisi bir şeyle suçlanıyor gibi bir tavır vardı ortalıkta.

«O halde bir an önce konuya geçsek iyi olur,» dedi Charlwood ailesinin reisi, emredercesine.

Reginald Gârdner asabi gözlerle Rafe'e baktı ve, kâğıtları katıştırmaya başladı. «Ben... evet, şey... birtakım hukuksal formaliteler içeren bölümleri atlıyorum ve doğrudan sizleri ilgilendiren bölümlere geçiyorum, ne dersiniz?»

«Sence de öyle yapsan iyi olur,» dedi Rafe,buz gibi bir sesle.

Reginald Gardner, Jocelyn'in bütün parasal varlığının aileye geçtiğine ilişkin paragrafları okurken Brooke, arkadaşının, sözünü tuttuğunu anlayıp derin bir soluk aldı. Ama odadaki havanın gittikçe elektriklendiğini, herkesin o, aileyi ilgilendiren özel maddeyi beklediğini ve bu maddenin bir bomba gibi patlayacağını hissediyordu. Üstelik bu olayın merkezinde yer alan kişinin kendisi olduğunu da seziyordu. Patrick' le Rosemary'nin gergin bekleyişleri çok açıktı. Rafe ise sanki neler duyacağını önceden biliyor gibi donuk bir ifadeyle dinliyordu.

Reginald Gardner şimdi yine bocalar gibiydi. Brooke, avuç içlerinin terlediğini hissetti. 'Ah, Jocelyn! Ne yaptın sen?' diye haykırıyordu içinden.

«Şimdi Miss Charlwood'un son isteğine geldik.» Avukat, Rafe'e kaygılı gözlerle baktı. «Korkarım biraz karışık bir şey ve...»

«Tanrı aşkına neyse bir an önce söyle!» diye atıldı Rosemary. «Geriye yalnızca Jocelyn'in holdingde sahip olduğu hisse senetleri kaldı.»

«Ve evi,» diye ekledi avukat yavaşça.

«Ev mi?» Rosemary'nin kaşları çatıldı. «Ama o ev de malikâneye ait!»

«Hayır,» diyerek, başını iki yana salladı avukat. «Mr. Charlwood... babanız,» dedi Patrick' le Rafe'e bakarak. «Ve jocelyn'in ağabeyi, o evin ve çevresindeki bahçenin tapusunu halanızın üstüne yapmıştı. Sizler büyüdükten sonra bakımınız için halanızın artık büyük evde kalması gerekmiyordu.»

«Ama elbette yalnızca yaşadığı sürece orada oturması içindi bu,» diye araya girdi Patrick.

Reginald Gardner bir kez daha başını iki yana salladı. «Tapuyu inceledim, böyle bir kayıt yoktu.»

«Vasiyetin geri kalanını okur musun, Reginald?» diye araya girdi Rafe. Yüzü bir taş gibi hareketsiz ve donuktu. «Koşulların meşruluğunu sonra tartışırız.»

«Yo, vasiyetname maddelerinin tümünü de yasaya uygun ve meşru,» dedi avukat, belli belirsiz bir kızgınlıkla.

«Ve besbelli Miss Adamson'ı da içeriyor.» Rosemary bir kez daha Brooke'a ters ters baktı.

«Şimdi size Jocelyn'in son isteğini okuyorum. Ve önce de dediğim gibi bu madde tümüyle yasalara uygun. 'Sevgili dostum Brooke Adamson'a, hayatı boyunca oturması için, Charlwood malikânesi sınırları içinde bulunan şu anki evimi bırakıyorum. Onun ölümünden sonra ev tekrar aileye...»

«Olamaz!»

«Jocelyn hala aklını oynatmış olmalı!» diye karısının tepkisine aynı şiddetle katıldı Patrick.

Brooke onların neden bu kadar şaşırdıklarını anlamıyordu. Evin tapusunun Jocelyn'e ait olduğu avukat tarafından belirtildikten sonra bunu bekliyordu genç kadın. Rafe'in de ağzının bıçak açmamasından, onun da bunu sezdiği belli oluyordu. Ama hiçbirinin kaygılanmasına gerek yoktu. Brooke bu evi kabul etmeyecekti.

«Devam eder misin,Reginald?» dedi Rafe, yumuşak bir sesle.

«Dahası mı var?» dedi Patrick. «Evet,» diye başını salladı avukat. «Ve sizi temin ederim vasiyetnamesini hazırlarken Miss Charlwood'un zihinsel yetenekleri tümüyle yerindeydi.»

«Özür dilerim,» diye mırıldandı Patrick.

«Himm.» Reginald Gardner biraz yumuşadı Ve okumaya devam etti.

«Charlwood Holding'e ait hisse senetlerinin yüzde on birlik bölümünü yeğenim Rafe'e, yüzde dokuzluk bölümünü de öteki yeğenim Patrick'e bırakıyorum.. Böylece Rafe hisse senetlerinin toplam yüzde elli birini, Patrick de yüzde kırk dokuzunu elinde bulundurmuş oluyor. Ancak bunun için bir koşulu yerine getirmeleri gerekiyor. Brooke Adamson'ın, yukarıda sözünü ettiğim evde yaşamasını engellemek için bir girişimde bulunmayacaklar. Bulundukları takdirde hisse senetleri doğrudan Miss Adamson'a geçecek.» Avukatın sesi, odanın gergin sessizliğinde yankılandı.

Brooke güçlükle yutkundu. Çevresini saran düşmanlığın iyice yoğunlaştığını hissetti. «Peki ya ben bu evi kabul etmezsem?»

«O zaman hisse senetleri otomatikman size geçecek. Böylece Charlwood Holding'in denetimi de sizin elinize geçmiş olur.» Avukatın sesi yumuşadı. «Size vermem için Jocelyn bir mektup bıraktı,» dedi, beyaz bir zarfı Brooke'a uzatırken. «İçinde neler yazılı olduğunu bilmiyorum. Ama onun, hisseleri değil, evi kabul etmenizi istediğini biliyorum. Ama elbette karar size ait.»

Brooke ayağa kalkıp zarfı aldı, ötekilerden biraz uzaklaşıp açtı. Mektupta yazılı olanları okurken, Rosemary'nin öfkeli yakınmaları uzaktan uzağa kulağına çalınıyordu. Kadın vasiyetnamenin bu maddesini iptal ettirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylüyordu.

Ama mektubu okudukça çevresindeki her şey silindi. Biricik dostuna içinden teşekkürler ediyordu sessizce. Jocelyn hastalığında bile Brooke'u düşünmüş ve vasiyetnamesini öyle bir biçimde düzenlemişti ki, en sonunda Brooke'un, oğluna yakın yaşamasını sağlamış oluyordu. Evet, Brooke'un oğlu... Sloan!.. Üç yıl önce Rafe'e doğurduğu tek çocuğu...

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 10, 2007, 09:22:56 pm

İKİNCİ BÖLÜM

Evet, çocuğunu, onun için her şeyi yapmaya hazır olacak ve her şeyini verecek kadar sevmekte utanılacak bir şey yoktu. Bugün, kendisinden zorla koparılıp alınan oğlunu tekrar görebilmek için her şeyi yapabilecek bir kadın haline gelmişti. Oysa bu kadın, bir zamanlar Rafe'i çok sevmiş, onun gücünden ürkmüş, ulaşılmaz havasından çekinmiş, soğukluğundan dehşete kapılmıştı. Öyle ki, bu korku, genç adamın seyrek olarak eve geldiği zamanları bile panik içinde beklemesine neden olacak boyutlara varmıştı.

Kazada ağır yaralandığı zaman Rafe onun öldüğünü sanmış, herkes de öyle bilmişti. Genç kadın doktora yalvarmış, yüzüne estetik ameliyat yapılırken, ondan, kendisine yepyeni bir görünüm verecek bir uzman bulmasını istemiş ti. Bulunan uzman gerçekten, de ona, eskisine hiç benzemeyen yepyeni bir yüz kazandırmıştı. Ancak bu aylarca hastanede kalmasını gerektirmiş, genç kadın çok sıkıntılar çekmişti. Ama bir yıl kadar önce Rafe'le yeniden karşılaştığında, onun kendisini hiç tanımadığını ve bambaşka bir insana bakar gibi baktığını görünce, sonucun, hastanede sıkıntı ve acı içinde geçirdiği aylara değdiğini düşünmüştü. Rafe, kendisini bir başka erkekle aldattığına inandığı karısını tanımamıştı.

Tek sırdaşı Jocelyn olmuş, Jacqui Charlwood' un, Brooke Adamson'a dönüştüğünü yalnızca o bilmişti. Jocelyn son nefesine kadar sırrına, sadık kalmıştı. Kendi ölümüyle, Brooke'un oğluyla olan tek bağlantısının da ortadan kalkacağını biliyordu. Charlwood'daki evi ona bırakmakla bu olanağı tekrar sağlamış oluyordu. Brooke mektubu göğsüne bastırdı, Jocelyn'in yaptığı bu , son iyiliğin gerçekliğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Ama Charlwoodların da buna inanmakta güçlük çektiklerinin farkındaydı. Rosemary ile Patrick halalarının bu kararından duydukları hoşnutsuzluğu dile getirmekten hiç kaçınmamışlardı. Yalnızca Rafe her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. Zaten hep öyle olmamış mıydı? Genç kadın onun hiçbir zaman, hatta kendisine evlenme önerdiği zaman bile ne düşündüğünü ve ne hissettiğini anlayamamıştı. Ve tabii, canından bir parça olan oğlunu kendisinden sonsuza kadar ayırma kararını bildirdiği zaman da anlayamamıştı onu. İşte o gün Rafe' ten gerçek anlamda nefret etmişti. Öyle bir nefret ki, ondan duyduğu korkuyu bile bastırmıştı. O günden sonra Jacqui Charlwood oğlunu bjr daha görememişti. Ama Brooke Adamson görmeye başlamıştı ve görmeye devam etmek için artık her şeyi yapacaktı.

«Evet, Miss Adamson.» dedi Rafe, sessizce onun yanına yürüyerek. Genç kadının mektubunu aceleyle çantasına koymasına alaycı gözlerle bakıyordu. «Kararınız ne olacak? Görünüşe göre Charlwood Holdingin geleceği sizin ellerinizde.»

Brooke buz gibi gözlerle ona baktı. Bu adam onu öyle derinden yaralamış, öyle kırmıştı ki, artık ondan ne korkuyor, ne de onun o karşı konulmaz çekiciliğinden etkileniyordu. Rafe çekiciliğini kullanmasını çok iyi bilirdi ve genç kadın onunla evleninceye kadar da bunu gerçekten iyi

kullanmıştı. Evlendikten sonra ise, Charlwoodların servetinin, mal varlığının bir parçası haline gelmişti.

Ama şimdi, genç adamın bakışlarını karşılayan mavi gözlerinde, aklından geçenlerin en küçük bir izi bile yoktu. «Evin geleceği de öyle...» dedi, belli belirsiz alaycı bir ses tonuyla.

Rafe geniş omuzlarını silikti. «O, bütün iyi dileklerle size aittir.»

Genç kadın anlamlı bir ifadeyle Rosemary ve Patrick'e baktı. İkisi her zaman olduğu gibi tartışmaya kendi aralarında başlamışlardı. «Onlar sizinle aynı duyguları paylaşmıyorlar galiba,» dedi Brooke, acı bir alayla. «Acaba bunun nedeni, ben evi alırsam, sizin de Charlwood Endüstrileri'nin tek hâkimi durumuna gelmeniz mi?»

«Ben her zaman Charlwood Endüstrileri'nin tek hâkimiydim zaten,» dedi Rafe, kuru bir sesle. «Üstelik Patrick'in de şirkette hissesi olacak.»

Rafe'in belirgin, bir küçümseme taşıyan sesi genç kadında en küçük bir etki uyandırmadı. Başından gecenler hem tepkisini, hem de yüz ifadesini denetlemeyi öğretmişti ona. «Ama benim evinizi paylaşmamda bir sakınca görmüyorsunuz, öyle mi?» dedi yine, aynı alaycı tonla.

«Orası benim evim değil,» diye cevap verdi genç adam, belli belirsiz öfkeli bir ifadeyle. «Ama Charlwood toprakları sizin,» dedi Brooke, sahteliği belli olan bir tatlılıkla. «Eğer benim burada olmam sizi rahatsız edecekse, öteki evlerimizden birine taşınabilirim.» «Bana kalırsa,» dedi Brooke, karşındakini çıldırtan bir yumuşaklıkla. «Aynı malikâne sınırları içinde bir arada oturmamızdan ben değil, siz rahatsız olacaksınız.»

Çelik gibi gri gözler belirgin bir küçümsemeyle, genç kadını ağır ağır baştan aşağı süzdü. «İnanın bana, Miss Adamson, sizin nerede yaşadığınız beni kesinlikle hiç ilgilendirmiyor.»

«Sahi mi?» Genç kadının açık kumral kaşları hafifçe yukarı kalktı. «O halde bana önerilen seçim üzerinde daha enine boyuna düşünmeliyim. Madem seçeneklerden hangisini yeğleyeceğim sizin için bu kadar önemsiz...»

«Ben öyle demedim, Miss Adamson,» diye sözünü keşti Rafe. Gözlerinde yanıp sönen çelik pırıltılar hiç de görüldüğü gibi soğukkanlı olmadığı gösteriyordu. «Elbette Charlwood hisse senetlerinin aile içinde kalmasını yeğlerini.»

Aslında Brooke, ölümünden sonra hisse senetlerinin Sloan'a geçeceğini bildiği için, hisse senetlerini de yeğleyebilirdi. Ama oğlunu ara sıra da olsa görebilme umudu baskın çıkıyordu. Oğlu daha altı aylıkken kendisinden koparılmıştı. O zamanlar çok güzel bir bebektir. İki yıl sonra tekrar karşılaştıklarında da güzel bir çocuk olmuştu. Ama biricik yavrusunun bebekliği ondan çalınmış, onu büyütme mutluluğundan yoksun bırakılmıştı. Onun kendisine anne dediğini hiç duyamayacaktı. Çünkü bu adam, onun, oğluna annelik edecek nitelikte olmadığına karar vermişti. Oysa Rafe'in babalığından çok daha iyi bir anne olacağı kesindi.

«Çok iyi anlıyorum,» dedi Brooke, soğuk bir sesle.

«Ama yine de karar vermek için belirli bir süreye ihtiyacınız var, öyle mi?» dedi Rafe, kırıcı, ürkütücü bir sesle.

«Evet.» Artık bu konuşmaya bir son vermek gerekiyordu. Sesini, odadaki herkesin duyabileceği şekilde yükseltti. «Şimdi izin verirseniz, gitmek istiyorum.» Bakışları, odayı saran düşmanlık havasına rağmen dimdik, kendine güvenliydi.

«Karar verdiğiniz zaman beni ararsınız, değil mi Miss Adamson?» diye sordu avukat nezaketle. Bu odada ona düşmanca bakmayan tek adamdı yaşı adam.

«Elbette.» Avukatın yanına gidip elini sıktı, Patrick'le Rosemary'yi ise soğuk bir baş hareketiyle selamladı.

«Sizi kapıya kadar geçireyim..» Rafe ona yetiştirdi.

Brooke yine buz gibi bir baş hareketiyle kabul ettiğini belli etti, genç adamın yanında güvenli bir ifadeyle yürümeye başladı.

«Oğlumla yeterince birlikte oldum, Miss Adamson,» dedi Rafe birden, damdan düşercesine. «Bu nedenle yemek davetimi tekrarlamak istiyorum»

Kapıya ulaştıklarında Brooke başını çevirip ona baktı. «Ben de red cevabımı tekrarlıyorum,» dedi duyarsız, kupkuru bir sesle. «Hayır, teşekkürler.»

Genç adamın gri gözleri, bıçak gibi keskin bakışlarla Brooke'un kusursuz denebilecek güzellikteki yüzünde dolaştı. «Oğlumu yetiştirme biçimimi onaylamamanız dışında, benden bu kadar hoşlanmamanız için ne yaptım acaba?»

Brooke'un biçimli kaşları kalktı. «Bu yeterli değil mi?» Bakışlarında yoğun bir küçümseme vardı.

Rafe'in dudakları sımsıkı birbirine kenetlendi. Her zamanki o sarsılmaz güveni biraz sarsılmış gibiydi. «Siz de parçalanmış bir aile ortamından mı geldiniz yoksa?»

«Annemle babam, ikisi de öldü, evet...»

«Ya?»

Brooke, onun yüksekte bakan ifadesi karşısında tepesinin attığını hissetti. «Daha ben küçük bir çocukken öldüler. Onları doğru dürüst tanıyamadım bile. Ben yalnızca, anne ve babaların çocuklarını, mümkün olduğunca hizmetçilerin ellerine bırakmak yerine, kendilerinin büyütmelerinden yanayım, o kadar.» Brooke, bu sözler üzerine Rafe'in soğukkanlı denetimini kırmayı başardığını sezdi.

«Bunu birisi karıma söylemeliydi,» dedi genç adam, güç denetlediği bir öfkeyle.

Brooke, dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için kendini güç tuttu. Bir anlık öfkeyle her şeyi berbat edemezdi. Rafe, kendisinin eski karısı olduğunu anladığı anda onu derhal, en acımasız bir biçimde yaşamından uzaklaştırdı. Hayır, onun bir an için ağzının payını verme zevki buna değmezdi.

Brooke, Rafe'in gözlerindeki öfke kıvılcıklarını aynı soğukkanlılık ve küçümsemeyle karşıladı. «Ben, mümkün olduğunca demiştim, Mr. Charlwood.»

«Bu ne demek oluyor?» Rafe'in sesi tehdit edici bir ifadeyle alçalmıştı.

«Karınıza, oğluna bakma fırsatı verilmemişti, demek oluyor. Oğlunuz hastaneden eve getirildiği andan itibaren onu iki dadının ellerine teslim ettiniz. Tanrı bilir karınız yalnızca yemeklerden önce birkaç saat için çocuğunu görme fırsatını buluyordu.» Brooke'un sesinde iğneleyici bir acı vardı.

«Evliliğim hakkında çok şey bilir gibi bir haliniz var,» dedi Rafe, sıkı dişlerinin arasından.

Bilmek değil, yaşamıştı genç kadın! Bebeğini daha ilk kez kucağına aldığında ona yürekten bağlanmıştı, ama Rafe onun ona bakamayacağını, çok yorulacağını söylemiş, bunda da direktmişti. Daha ilk günden itibaren br dadılar ordusu tarafından bakılan bebeğiyle istediği gibi ilgilenememişti genç kadın. Rafe onun çocuğa doğru dürüst bakacak durumda olmadığını açıkça söylemekten kaçınmamış, sonra da onun, Charlwood'daki yaşamından neden memnun olmadığını bir türlü anlayamamıştı!

«Daha önce de söylediğiniz gibi, Mr, Charlwood, evliliğiniz ve boşanmanız basında geniş bir biçimde yer aldı. O sırada kamuoyu öyküye karınızın açısından da bakma olanağını bulmuştu.»

«Besbelli o acıya büyük bir sempatiyle bakıyorsunuz.»

Brooke'un omuzları dikleşti. «ocuğundan acımasızca ayrılan bir kadına bütün kadınlar sempatiyle bakar.»

«Acımasızca, yle mi Miss Adamson?» diye genç kadının kullandığı sözcüğü öfkeyle tekrarladı Rafe.

Burun delikleri kızgınlıkla açılıp kapanıyor, gözlerinde şimşekler akıyordu. «Evliliğim hakkında siz hiçbir şey bilmiyorsunuz!»

«Belki de bilmiyorumdur,» dedi Brooke, büyük bir rahatlık ve doğallıkla. «Belki de beni biraz aydınlatma zahmetinde bulunursunuz?»

«Bundan kuşkuluyum,» diye cevap verdi Rafe, buz gibi bir sesle. «Evliliğimi kimseyle tartışmam.»

Brooke soğuk bir ifadeyle başını salladı. «Vasiyetnameyle ilgili olarak Mr.Gardner'ı arayacağım.»

Donuk bir baş hareketiyle onu selamladıktan sonra dimdik arabasına doğru yürüdü, direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Sonra da, arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Aklında kalan son görüntü, taş merdivenlerin tepesinde bir heykel gibi dimdik ve hareketsiz duran Rafe'in yapılı gvdesiydi. O anda, onu ilk kez gördüğü zamanki haline o kadar benziyordu ki! Yanık tenli yüzü kendinden alabildiğine emin, buyurgan ifadeli ve çok da yakışıklıydı. Rafe Charlwood'u görmeden önce, böylesi adamların ancak kitap sayfalarında, ya da sinema perdelerinde yaşadığını sanırdı. Kusursuz fiziğine, güçlü olmanın verdiği rahatlık da eklendiğinde neredeyse bir dş kahramanı olup çıkıyordu genç adam.

Jacqui'yi hiç çocukları olmayan halasıyla eniştesi bytmştı. Kendi z çocuklarına bile bakmaya hiç hevesli olmadıklarından, özellikle ocuk sahibi olmamayı seçen bu çift, elbetteki yetim kalmış yeğenlerine de sevgi ve ilgi gösteremezlerdi. Bu koşullarda büyüyen genç kız ünlü bir dans okulunun sınavını kazanınca mutluluktan kanatlanıp uğmuştu neredeyse. Okulda hocaları, boyu ve vücut yapısı uygun olmakla birlikte, klasik balede bir yıldız olmak için gereken yeteneğin onda bulunmadığını söyleyerek, ona modern dans dalında uzmanlaşmasını önermişlerdi. Beş kız arkadaşıyla birlikte okuldan sonra bir topluluk kurmuşlardı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen ve çoğunluğu da başarısızlıkla sonuçlanan deneme gösterilerinden sonra Greg Davieson'ın televizyon şov programında yer almayı başarmışlardı. Bu, düşlerinin gerçekleşmesi demekti onlar için. Gsterilerden sonra düzenlenen göz kamaştırıcı partiler de bu eğlenceli işin güzel yanını oluşturuyordu.

Bu partilerden birinde Rafe'i tanıımıştı. Genç adam şovun yapımcısı ve yönetmeniyle konuşuyordu. Yapımcının Rafe'in yakın bir dostu olduğunu öğrenmişti sonradan. Charlwood Holding'in başkanı olan bu genç adamın adı, gazete ve iş dünyası haberlerinde sık sık geçiyordu. Üstelik Londra sosyetesinin gözde üyelerinden biriydi. O partiye günün yorgunluğunu atmak için

gitmişti genç kız. Rafe'i görür görmez de, kızıl saçlarına çok uyan, parlak sarı, jarse elbisesi yerine, daha şık bir şeyler giymediğine pişman olmuştu. Gerçek saçları, kül rengine bakan, açık bir sarıydı. Ama grupta zaten iki sarışın olduğundan Jacqui saçlarını kızıla boyatmıştı. O gece Rafe, ilk konuşmalarında kızıl saçlıları sarışınlarla yeğlediğini söyleyince genç kız o andan itibaren saçlarını hep kızıla boyatmaya karar vermişti.

Greg Davieson onları tanıştırdıktan sonra, Jacqui'nin inanası gelmiyordu ama, gecenin geri kalan bölümünü birlikte geçirmişlerdi. Gece saat ikide, parti dağılmaya başladığında onu eve götüreren de Rafe Charlwood olmuştu. Ama genç kızın evine değil, kendi evine götürmüştü onu. Yani Londra'daki apartman katına. İki hafta boyunca sürekli birlikte olmuşlardı, ama Jacqui hâlâ onun kendisine karşı olan duygularından emin değildi. Rafe'in iç dünyasına girebilecek kadar yakınlaşmamıştı ona bir türlü. Ama onu sevdiğini biliyordu artık. Rafe'e aşık olduğunu daha ilk geceden anlamış, kendisini ona hiç tereddüt etmeden vermişti. Oysa onun ilk erkeğiydi Rafe. Ondan sonra da Rafe ne zaman kendisini arasa ona gitmekte tereddüt etmemişti. Genç adamın ona evlenme teklifi ettiği gece artık Jaequi onun kendisini sevdiğinden emindi. Oysa Rafe bu duygularını hiçbir zaman söze dökmemiş, onu sevdiğini söylememişti. O her zaman kendisine belirli bir uzaklıkta duruyor, onu iç dünyasına almıyordu.

Onun karısı olduğu andan itibaren genç kadının yaşamı bir daha geri dönemeyeceği bir biçimde değişmişti. Bunu, balayına çıkarırken, içi kendisi için alınmış yepyeni giysilerle dolu, şık, pahalı valizlerden anlamıştı. Eski giyeceklerin tümü atılmıştı. Rafe onların, karısı için uygun olmadığına karar vermişti bile. Yeni giysilerini modern ve şık olmaktan çok, gösterişli ve zarif bulmuştu, ama bu değişikliği kabullenmişti. Artık gönlünce giyinemiyordu. Gerçi kocasını o kadar çok seviyordu ki, yaşamındaki bu değişikliklere aldırımıyordu. Bir gece Rafe ondan bir çocuk istediğini söyleyince çok mutlu olmuştu. Sekiz hafta sonra da kocasına istediğinin olacağını haber verirken coşku içindeydi. Oysa hamileliği yaşamını daha da derinden etkilemiş, ona daha da büyük değişiklikler getirmişti. Bir kez, dans yaşamı sona ermişti. Rafe böyle istemişti çünkü. Daha sonra da eski dostlarıyla görüşmeleri giderek seyrekleşmişti. Rafe'in kendisini yormaması yolundaki ısrarları sonucunda genç kadının Charlwood malikânesindeki yaşamı dayanılmayacak bir tutsaklığa dönüşmüştü. Oysa Rafe'in iş nedeniyle evden uzak kaldığı zamanlar gittikçe artıyor ve sıklaşıyordu. Bu arada Jacqui, çocuk sahibi olmayan Rosemary'nin yaralayıcı kıskançlığıyla baş başa, evde, geçmek bilmeyen günler yaşıyordu.

Hamileliğinin son aylarında Rafe'i daha da az görür olmuştu. Artık genç adam geceleri bir kapıyla kendi odasına bağlanan Jacqui'nin odasına da gelmez olmuştu. Genç kadının ilerleyen hamileliği sevişmelerine de engel oluyordu. Aralarındaki bu fiziksel yakınlığı da yitirdikten sonra Jacqui kendini daha da güvensiz hissetmeye başlamıştı. Yaşları ve yetiştikleri ortam arasındaki farklılıklar yavaş yavaş gözünde büyüyordu. Şimdi bunların varlığını daha da güçlü bir biçimde duymaya başlamıştı. Sonunda eski dostlarını görmeye Londra'ya gitmeye başladı.

Eski arkadaşlarını görmeye gittiğini saklamak amacıyla ilk kez Rafe'e yalan söylediğinde, bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama onun öfkeli, kınayan sözlerine ve davranışlarına dayanacak halde değildi. Artık kocasının, doğacak çocuğunun annesine yaraşır bir biçimde davranması gerektiğine ilişkin verdiği uzun söylevlere katlanamıyordu.

Kendi yerine geçen dansçı kızla birlikte topluluğun şov provalarını izlemek için yaptığı kaçamaklar sıklaşmış ve her defasında Rafe'e uydurmak zorunda kaldığı gerekçeleri daha kolay bulur olmuştu. Ama çocuğun doğumundan sonra her şeyin düzeleceğini, beraberliklerinin daha güzel olacağını umuyordu.

Oysa daha da kötü oldu. Hastaneden gelir gelmez Sloan elinden alınmış ve hizmetçilerin

bakımına verilmişti. Öyle ki, artık Jacqui kendini gerek Sloan, gerekse Rafe için gereksiz bir fazlalık olarak görmeye başlamıştı. Artık bebek doğduğuna ve başkaları tarafından bakıldığına göre eski işine dönüp dönemeyeceğini sorduğunda Rafe korkunç bir öfkeyle patlamış ve ona, kendisi için, lanet olası bir revü kızı istemiş olsa, bir eş değil, bir metres tutmuş olacağını söylemişti. Artık Jacqui'nin, evinde oturup aklını başına alma ve Rafe'in eşi olarak sahip olduğu özel konunun bilincine varma zamanı gelmişti! İşte böyle bağırmıştı Rafe. Son olarak da şunu söylemişti: Bundan böyle gösteri provalarını izlemek ve eski arkadaşlarını görmek için televizyon stüdyosuna gitmeyecekti!

Birkaç ay Jacqui bu direktife boyun eğmişti, ama içi öfke ve tepki doluydu. Rafe'in cezası ise artık genç kadının yatağına gelmemek olmuştu. Bir kez daha karısının yatağını paylaşmama yolunu seçmişti. Jacqui sık sık gözyaşlarıyla uykuya dalıyordu artık. Bu arada Patrick'in kansının iğnelemelerine de katlanmak sorundaydı. Rosemary sık sık Jacqui'nin, kocasının ilgisini kendi üzerinde tutmayı başaramadığına ilişkin iğneli şakalar yapıyor, zaman zaman bunu doğrudan yüzüne vuruyordu. Bu açık bir yaraya tuz basmaya benziyordu.

Bir gün, Rosemary ile yine buna benzer bir tartışmadan sonra Jacqui evi terk etti. İçi öyle öfkeyle dolu, kendini öyle haksızlığa uğramış hissediyordu ki, eski topluluğun, provalar sırasında bileğini inciten bir üyesinin yerini almayı kabul etti. Aslında bu yaptığı düpedüz meydan okumaydı. Çünkü gösterileri ertesi gün televizyonda yayınlanacaktı. Böylesine açık bir meydan okumadan sonra o geceki partiye gitmesi de bir aptallıktı aslında. Ama Jacqui, Rafe'in partiye gelip, onu Greg ile hafif bir flört havasında gördükten sonra, malikânenin kapılarını ona sonsuza dek kapatacağını düşünememişti.

Kapıdaki güvenlik görevlisi onu bir daha malikâneye almama buyruğunun verildiğini söylemişti. Daha sonra Rafe'e telefon ettiğinde de genç adam, tüyler ürpertici bir soğuklukla bundan böyle yalnızca avukatıyla konuşabileceğini, çünkü boşanma davası açtığını bildirmişti ona.

Gerçekten de genç kadını ondan sonra yalnızca Rafe'in avukatları aradı, Jacqui, bir kez partide neşeli bir havada Greg'le konuşurken gördü diye Rafe'in, oğlunu ondan ayıracağına inanmakta güçlük çekiyordu. Böyle bir şey olamazdı! Ama Rafe, onunla konuşmayı bile reddediyor, aralarındaki haberleşme yalnızca avukatlar aracılığıyla gerçekleşiyordu.

Bu avukatlar da, mahkeme boyunca Jacqui'nin, Greg'le evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu kanıtlamak için gerçekten çok yüksek ücret almış olmalıydılar. Stüdyoya, arkadaşlarını görmek için her gidişi, Greg Davieson'la buluşma amacıyla yapılmış bir ziyaret olarak gösteriliyordu. Sloan'a tutulan iki dadı da, mahkemede, Jacqui'nin oğluna karşı ilgisiz olduğu izlenimini uyandıracak biçimde konuşmuşlardı. Bütün bunlara karşı dişıyla tırnağıyla mücadele etti genç kadın, ama savunması çok zayıf kalmıştı. Rafe'in boşanma istemi kabul edildi ve oğlunun velayeti ona verildi. Jacqui'ye büyük bir boşanma tazminatı veren Rafe, genç kadının oğlunu ancak kendisinin uygun bulduğu zamanlarda görebileceğini söylemişti.

Ama bunu hiçbir zaman uygun görmedi. Boşandıktan sonra beş ay geçmiş ve Jacqui bütün çabalarına karşın oğlunu bir kez olsun görememişti. Artık genç kadın bir sinirsel çöküntünün eşiğindeydi.

Rafe'in iş dünyasındaki büyük etkisi sonucunda Greg Davieson şov yayından kaldırıldı. Topluluk yine bu etki sonucunda başka gösterilerde de yer alamadı. Sonunda 'Pembe Düşler' topluluğu

şansını Amerika'da denemeye karar verdi. Arkadaşları Jacqui'yi de aralarına almak isteyince genç kadın bunu kabul etti. Artık hiçbir şeye aldırımıyordu, Rafe'in her ne olursa olsun onu oğlundan yoksun bırakacağını anlamıştı. Genç kadın bir kez oğlunu kendisine göstermediği için Rafe aleyhine dava açmış, ama genç adam, mahkemenin Jacqui'den yana verdiği karara bile uymamıştı. Bunun üzerine Jacqui, Rafe'in halası Jocelyn'den yardım istemişti. Jocelyn her zaman Jacqui'den yana olmuş ve onu sevmişti. Ama bu girişimini öğrenen Rafe, yine avukatları aracılığıyla, eğer böyle bir yola bir kez daha başvurursa, çocuk kaçırma girişiminde bulunduğu iddiasıyla Jacqui'yi tutuklatacağını bildirmişti. Kısacası artık genç kadın Rafe'in kendisinden çok daha güçlü olduğunu, ona karşı girişeceği açık bir savaşı asla kazanamayacağını anlamıştı. Sonuçta Amerika'ya gitmesi ya da gitmemesinin Rafe'in kendisine karşı davranışını değiştirmeyeceği ortaya çıkmıştı.

Los Angeles'a geldiklerinden kısa bir süre sonra meydana gelen trafik kazasında altı kızdan üçü ölmüş, üçü de ağır yaralanmıştı. Yeğenin eski karısının ölüsü üzerinde kimlik tespiti yapmak üzere Charlwood'dan Jocelyn gelmiş, ama Jacqui'nin ölmediğini ve aldığı yaralar nedeniyle ömür boyu kazanın izlerini yüzünde taşıyacağını öğrenmişti. Yaşlı kadın hemen yeğenine haber vermek istemiş, ama Jacqui'nin gözyaşları içinde yalvarmaları, doktorunun ise, genç kadının ağır bir sinirsel çöküntünün eşliğinde olduğunu ilişkin sözleri sonucunda gerçeği saklamaya razı olmuştu. Üç gün boyunca yaşlı kadın, Jacqui'nin yatağının başında oturmuş, onunla konuşmuş, onu teselli etmişti. Yapılacak estetik ameliyattan sonra genç kadının Sloan'ı görmesi için elinden geleni yapacağına dair de söz vermişti.

Gerçekten de yaşlı kadın, ölümünden sonra bile, oğlunu görmesine yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu işte. Jacqui'nin, şimdiki adıyla Brooke'un, oğlunu görebilmesi için tek yolun, Charlwood malikânesinin bahçesi içindeki küçük evde yaşaması olduğunu düşünmüştü. Rafe'in, eski karısına olan nefreti öyle derindi ki, Brooke'un gerçek kimliğini öğrendiği anda onu eve yaklaştırmazdı bile Rafe'le evlenmek büyük bir hataydı. Artık bunu iyice anlamıştı. Onun ancak metresi olabilirdi. Ama o zaman da ona bir çocuk veremezdi. Oysa Rosemary'yle aralarında geçen son tartışmada ondan, Rafe'in kendisiyle yalnızca çocuk sahibi olmak için evlendiğini öğrenmişti. Rosemary'nin söylediklerine göre, Charlwood ailesine bir varis gerekiyordu. Patrick'le Rosemary'nin çocuğu olmadığına göre bu iş Rafe'e düşmüştü. Rafe de kendisine fazla sorun çıkarmayacak, kimsesiz bir genç kıza bu iş için en uygun kişi olarak düşünmüştü. Bir yetim olan Jacqui gerçekten de bu iş için biçilmiş kaftandı. Ona bir oğul verdikten sonra karısını nasılsa başından atacaktı. Kazadan sonra karısının ölüsünü saptamak için kendisinin gelmeyişi ve halasını göndermesi de, onu hiçbir zaman sevmediğini kanıtlıyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 11, 2007, 05:06:39 pm

Üç hafta sonra arabasını kocaman demir parmaklıklı kapılara doğru sürerken Brooke, Charlwood'un her zamankinden daha görkemli, daha ezici görüldüğünü düşünüyordu. Umduğunun tam tersine demir kapılar genç kadının Porsche'sinin, önünde ardına kadar açıldı, güvenlik görevlisi dostça gülümseyerek selamladı onu.

Brooke acı acı gülümsedi kendi kendine. Eğer gerçek kimliği bilinseydi bu evin bir kilometre yakınma bile sokulamazdı. Oysa şimdi önünde kapılar kendiliğinden açılıyordu. İçinde yaşayacağı ev, büyük eve bir buçuk kilometre kadar uzaklıktaydı. Böylece Charlwoodlara, başını dinleyecek kadar uzak, ama oğlunu zaman zaman görebilecek kadar da yakın oluyordu.

Sloan'ı düşünmeye başladı. Çok sağlıklı, yapılı, güzel bir çocuktı. Babasının, tıpkı bir zamanlar kendisine yaptığı gibi, bu çocuğun içindeki yaşama sevincini kırmamasını, neşesini alıp götürmemesini diliyordu.

Son üç hafta içinde Rafe'i hiç görmemişti. Ama Brooke avukata hisse senetlerini değil, evi almayı seçtiğini bildirmişti. Avukat da bu bilgiyi hiç kuşkusuz anında Rafe'e ulaştırmış olmalıydı. Avukat genç kadının bu kararından dolayı rahatlamış görünüyordu. Kendi duyguları ise karmakarışıktı. Bir yandan oğluna yakın olduğu için seviniyor, öte yandan da Rafe' in bu kadar yakınında yaşamak onu korkutuyordu. Bir zamanlar ona duyduğu o tutkulu sevgiyi Rafe yavaş yavaş öldürmüştü. Hele onun Sloan'ı kendisinden koparıp almasından sonra Rafe'ten iyice nefret etmişti. İşte korktuğu da bu nefretti. Şimdiki Rafe ince yöntemlerle ona kur yapıyordu. Israrla yemeğe davet etmesi bunu gösteriyordu. Eğer bu ısrarını sürdürürse, ki sürdüreceğinden emindi, içindeki büyük nefret yüzünden ağızdan kaçırabileceği sözlerden korkuyordu. Çünkü onunla kesinlikle, hiçbir şekilde ne yemeğe ne de başka bir yere çıkabilirdi.

Jocelyn'in evi, Charlwoodların yaşadığı eve değil, nehre bakıyordu ve bol ağaçlıklı çok güzel bir bahçeyle çevrelenmişti. Etraflarını yabani güller sarmış, bahçesi ise çok bakımlı, çok sevimliydi. Brooke bu evde tek başına yaşamaya; işlerini kendi görmeye karar verdiğinden, Jocelyn'in emrine verilmiş olan hizmetçiyi büyük eve geri göndermişti. Kazadan sonra bir bacağı kırılmış ve iyileştikten sonra da eski gücüne kavuşamamıştı. Bu nedenle artık dansa dönmesi olanaksızdı. Öte yandan, boşanma sonucunda Rafe'in ona bıraktığı küçük servet, başka bir işte çalışmasını da gereksiz kılıyordu. Üstelik çalışırsa Sloan'ı görme olasılığı da azalacaktı. Rafe paraya pek az önem verirdi. Karısının ölümünden sonra ondan kalan paranın ne olduğunu araştırmamasının nedeni de buydu herhalde. Zaten Brooke, Rafe'in kendisini ölmüş kabul ettikten sonra, eski karısını düşünmediğinden emindi.

Evin içi de, dışı kadar sevimliydi. Tümüyle eski tarzda döşenmiş, sıcak bir yuva havasındaydı. Brooke, uzun yıllar ayrı kaldığı evine kavuşmuş gibi hissediyordu kendini. Valizlerini yere bıraktı, çevresine göz gezdirirken içinden bir ses, burada mutlu olacağını fısıldıyordu.

Birden gözüne, masanın üzerinde, bir vazoya yerleştirilmiş kocaman, sarı güllerden oluşan bir buket ilişti. Buketin üzerinde küçük bir kart vardı. Genç kadın yürüdü, kartı alıp açtı. İçindekileri okuyunca da sanki elini yakmış gibi bırakıverdi masanın üzerinde. Kartta, Charlwood'a hoşgeldin, Rafe,yazılıydı. Charlwood'a ilk kez, gelin olarak geldiğinde de böyle sarı güllerle bir not bulmuş ve küçük kartta yazılı aynı sözcüklerle karşılaşmıştı. Yalnız o zaman not, 'sevgilim' sözcüğüyle bitiyordu. O sözcük de, tıpkı Rafe'in kendisi gibi sahteydi. Bunu çok geçmeden anlamıştı. Öfkeyle gülleri aldı, çöp kutusuna attı. Kart da küçük parçalara bölünmüş halde aynı yeri boyladı.

«Merhaba!»

Genç kadın bu zayıf, incecik sesle irkilerek hızla döndü, karşısında, kapının eşiğinde oğlunu görünce, arkasındaki masaya dayanmak zorunda kaldı. Çocuk sessizce kapıyı açmış, eşikte durmuş ona bakıyordu. Ona koşup kollarına alamamak, bağrına basamamak genç kadının yüreğine keskin bir bıçak gibi saplandı. O güne kadar öylesine doğal, mesafeli bir ilişkileri vardı ki, böyle bir davranış çocuğu çok şaşırtacaktı. Ama Brooke, bu mesafeli ilişkiyi en kısa zamanda değiştirmeye kararlıydı.

«Merhaba. Sloan,» dedi doğal bir sesle. «Beni tanıdın, değil mi?» Küçük çocuğun mavi gözleri tereddütle bakıyordu genç kadına. Gözleri annesinden aldığı tek özellikti. Diğer bütün fiziksel özellikleriyle, babasının, bir modeliydi adeta. Ama hiç değilse onun buz gibi gri gözlerine sahip değildi.

«Sen Brooke'sun,» dedi çocuk, utangaç utangaç. «Jossy halayı ziyarete gelirdin.» Sonra, küçük kaşları çatıldı. «Biliyorsun, o gitti.» Üç yaşının çok üstünde bir olgunlukla konuşuyordu. «Dadım onun Tanrıyı görmeye gittiğini söylüyor. Ama Connie diyor ki, Jossy hala ölmüş. Ölmek ne demek?» Gözleri biraz şaşkın, biraz ürkek bakıyordu.

Brooke, elli yaşlarında olan Maureen Perkins' in Sloan'a dadılık ettiğini, yirmi yaşlarında bir kız olan Connie Rdberts'ın ise çocuğun diğer bakım işlerini üstelendiğini biliyordu. Bunların her ikisi de, daha hastaneden yeni döndüklerinde evde hazır bekliyorlardı. Çocuğunu elinden aldıkları için kişi olarak onlara bir nefret duymamıştı, ama hiçbir zaman da onlardan hoşlanmak elinden gelmemişti.

«Ölmek bu dünyadan gitmek demek,» diye açıkladı, yumuşak, tatlı bir sesle, «Bir daha geri dönmek üzere,» diye ekledi.

Çocuğun hâlâ bebeklikten çıkmamış küçük yüzü duyduklarını anlamaya çalışırcasına kırıştı. «Yani bu, annemin de öldüğü anlamına mı geliyor?» Şimdi utangaçlığın yerini yoğun bir merak almıştı. Brooke'un boğazına bir şeyler düğümlendi. Oğluna yalan söylemek istemiyordu. Ona annesinin ölmediğini, onu çok sevdiğini söylemek için neler vermezdi! Ama Brooke bir düş dünyasında yaşamıyordu. Biliyordu ki, Rafe hiçbir zaman Sloan'ın annesi olmasına izin vermeyecekti ona. Brooke'un gerçek kimliğini öğrendiği anda Sloan'ı bir kez daha kendisinden koparacaktı.

«O da bu dünyadan gitti,» diye devam etti çocuk, Brooke'un cevap vermediğini görünce. «Babam bir daha hiç dönmeyeceğini söylüyor. Yani bu, annemin öldüğü anlamına mı geliyor?»

«Sanırım öyle,» diye kaçamak bir cevap verdi genç kadın
«Yaa?» Çocuk düş kırıklığına uğramış görünüyordu. «Diğer çocukların anneleri var değil mi?»
«Evet,» diye başını salladı Brooke.
«Ve onlar uzaklara gitmiyorlar, değil mi?»

Brooke güçlükle yutkundu. Oğluyla arasında geçen ilk konuşmanın böyle bir konuda olacağını hiç tahmin etmemişti. «Bazen onlar da giderler.»

«Ama her zaman değil, öyle mi?»

Brooke onunla aynı düzeye gelebilmek için dizlerinin üzerine göktü. Oysa çocuk ona yaklaşmak için henüz bir adım bile atmamıştı. Brooke, daha önceki görüşmelerinden Sloan'ın fazla dışa dönük bir çocuk olmadığını gözlemişti.

« Anneler hiçbir zaman çocuklarını bırakıp gitmek istemezler. Eğer girmişlerse, bu onların. isteğiyle olmamıştır. Benim annem de bu dünyadan gitmişti, ama eminim ona kalsa beni bırakıp gitmek istemezdi.»

«Rosemary yenge annemin beni istemediğini söylüyor,» dedi Sloan, zayıf bir sesle. «O babam ve benimle oturmak istememiş. Dadım daha benim doğuşumda annemin bizimle birlikte olmak istemediğini söyler hep.»

«Doğduğumda,» diye düzeltti çocuğun yanlışını Brooke. Ama kendinde değildi genç kadın. Rosemary, küçücük bir çocuğa karşı nasıl böyle acımasız olabilirdi?

«Evet, doğduğumda,» diye tekrarladı Sloan. «Babamla konuşuyordu, duydum. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Rosemary yenge annemin şey olduğunu söylüyordu..» Çocuk sözcüğü bulmakta zorluk çekerek yüzünü buruşturdu. «Şeymiş... orta, orta malı gibi bir şey.»

Brooke'un yüzü bembeyaz kesildi. Böyle konulan çocuğun önünde nasıl konuşurdu? Kendisine nasıl böyle alçakça bir suçlama yöneltebilirdi? «Başkalarının konuşmalarını dinlememelisin, Sloan!» Sesi elinde olmadan biraz sert çıkmıştı. Çocuğun yüzündeki, azarlanmaktan gelen kırgın ifade yüreğini burktu. «Sana biraz limonata vereyim mi?» diye daha sevimli bir ifadeyle sordu. «Arabamda termos içinde olacak.»

Çocuk bir süre duraksadı, sonra hevesle başını salladı, «Evet, limonatayı çok severim.»

«Güzel.» Genç kadın ayağa kalktı, tutması İçin elini çocuğa uzattı. Sloan saf bir güvenle onun elini tuttuğunda, acıyla karışık sıcak bir heyecan gözlerine yaşların dolmasına neden oldu. Hiç değilse oğlu, babası gibi herkesten kuşkulanmayı öğrenmemişti daha.

Sloan'dan öğrendikleri, içindeki sönmeyen öfke ateşini daha da alevlendirmişti. Bu küçücük çocuğa annesi hakkında bunca tüyler ürpertici, üstelik bunca gerçek dışı bilgiler vermeye kimsenin hakkı yoktu!

Sloan, arabadaki malzemeleri mutfığa taşımada Brooke'a yardımcı oldu. Ama en çok ilgisini çeken şey, bir paket kakaolu bisküviydi.

Az sonra mutfak masasında karşılıklı oturmuşlar, Sloan ikinci limonatasını içiyor, altıncı bisküvisini iştahla ısıırıyordu. Brooke tedirgindi. Oğluyla daha gelir gelmez böyle karşılaşmayı ummuyordu. Elbette çok mutluydu, ama çocuk geleli epeyce olmuştu, evden merak edebilirlerdi. Üstelik limonatayı da, bisküviyi de biraz fazla kaçırmıştı.

«Sloan,» diye ağır ağır söze başladı. «Dadınla Connie nerede olduğunu merak etmezler mi?»

Çocuk pırl pırl mavi gözlerini kaldırıp ona baktı. Kocaman sandalyede, küçücük gövdesi ve yüzü kaybolmuş gibiydi. «Edebilirler,» dedi, tereddütle.

«Ya baban?»

«Babam işinde,» diye geçiştirdi çocuk. «Biraz daha limonata içebilir miyim?» Gözleri Brooke'a, çocukça saflığın bütün güzelliğiyle bakıyordu.

Brooke isteksizce başını iki yana salladı. «Bence artık senin eve dönmen gerek, Sloan. Eğer burada daha fazla...»

Brooke daha sözünü bitirmeye fırsat bulamadan mutfak kapısı ansızın hızla açıldı, yüzü öfkeden allak bullak olmuş bir durumda, Rafe içeri daldı. «Eve dön Sloan,» dedi öfkeden kısılmış bir sesle. Oysa Sloan babasını görür görmez ona koşmak için ayağa kalkmıştı, ama olduğu yerde kalakaldı. Çukulatalı bisküvilerin kalıntıları hâlâ ağzının kenarlarındaydı.

Brooke'un içinden küçük çocuk için hüngür hüngür ağlamak geldi o anda. Mavi gözlerindeki babasına duyduğu o taparcasına sevgi, genç adamın öfkeli sesiyle bir anda uçup gitmişti. Bu çocuğun babasını çok sevdiği bu küçük olayda hemen ortaya çıkmıştı.

'«Sloan!» diye sesini yükseltti Rafe, çocuğun hâlâ şaşkın bir halde öylece durduğunu görünce. Besbelli oğlan neden kendisine bağırıldığını anlayamamıştı.

Rafe'in bu korkunç öfkesini Brooke de anlayamamıştı. Ne oluyordu bu adama böyle? Çocuğu korkuttuğunun farkında değil miydi? «Gel önce ellerini, ağzını yıkayalım, Sloan,» dedi tatlı bir sesle Brooke. «Sonra da babanın sözünü dinleyip eve dönersin, oldu mu?»

Genç kadın çocuğu bir sandalyenin üzerine çıkarıp elini yüzünü yıkarken Sloan hiç sesini çıkarmadı. Orada bir heykel gibi duran Rafe de öyle...

«Çok teşekkür ederim,» dedi Sloan, büyük bir ciddiyetle. Kapının yanma gelince hüzünlü gözlerle babasına baktı. «Hoşça kal, baba.»

Babası soğuk bir baş hareketiyle ona karşılık verdi, arkasından kapıyı yavaşça, ama öfkeyle kapattı. Sonra birer buz dağını andıran gri gözlerini Brooke'a çevirdi.

Brooke'un içinden onun 'hakkında., küçücük çocuğa barbarca davranışı, kendi evine böyle saygısızca dalışı hakkında ne düşünüyorsa söylemek geliyordu. Ama kendisi bir şey söylemeye fırsat bulamadan Rafe konuşmaya başladı

«Siz gerçek bir aptal mısınız, Miss Adamson?» diye patladı. «Yoksa yalnızca duyarsız bir bencil mi?»

«Ben---»

«Sloan'ı düşüncesizce evinize davet etmekte ne kadar büyük bir endişe ve meraka yol açtığınızı biliyor musunuz acaba?» Daha ilk suçlamasına cevap vermesine fırsat bırakmadan Rafe, üçüncü suçlamaya geçti. «Şu anda bütün adamlarımın malikâne topraklarında oğlumu aramak üzere seferber olduğunla biliyor musunuz? Elbette bilemezsiniz. Oğlum için ne kadar meraklandığım sizin neden umurunuzda olsun?» Sesi hoyrat ve kırıcıydı. «Siz anne ya da baba olmaktan ne anlarsınız!»

Bu son suçlamanın haksızlığıyla Brooke soluğunun kesildiğini hissetti. Anneliğin bütün mutluluklarından onu yoksun bırakan işte bu adamdı!

«Ben de size aynı şeyi soracaktım!»

Genç kadının mavi gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

«Az önce oğlunuzla konuşma biçiminize tanık olunca aynı soru benim de aklımdan geçti. Ona

yalnızca korku veriyorsunuz!»

Rafe'in gövdesi yay gibi gerilmişti. «Korkutmam gerekiyordu, evet! Sloan evdekilere haber vermeden başını alıp gitmemesi gerektiğini biliyordu. Sizin de onu böyle bir şeye teşvik etmeyecek kadar mantıklı olmanız gerekirdi. Halamın vasiyeti yasal olarak geçerli olabilir, Miss Adamson,» diye ekledi, buz gibi bir sesle. «Ama eğer böyle bir şey bir kez daha olursa o vasiyetnameyi geçersiz kılmayı kendime iş ve de zevk edineceğim.» Biraz durdu, sonra tane tane sordu. «Anladınız mı?»

Brooke fazlasıyla iyi anlamıştı. Eğer buradaki varlığı ona sorun olmaya başlarsa Rafe bu söylediğini yapmakta gecikmezdi. Bunda başarılı da olurdu. Yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti genç kadın.

«Görüyorum ki anladınız,» diyerek sararmış yüzüyle alay etti Brooke'un. Kapıya döndü. «İyi günler, Miss Adamson.» Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Brooke sandalyeye bitkin bir halde çöktü. Daha ilk günden Rafe'le boğaz boğaza gelmişlerdi işte. Ama oğlunu görmüştü ya, bu her şeye değerdi.

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 11, 2007, 07:21:26 pm

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapı çalındığında. Brooke valizlerini yukarı taşımış, eşyalarını dolaplara yerleştiriyordu. Kim olabilirdi bu?

Kapıyı açtığında karşısında, üç yılda pek az değişmiş, hâlâ ufak tefek ve güzel olan ve her zamanki gibi hesaplı bir ifadeyle bakan, kızıl saçlı, kahverengi gözlü Connie Roberte'ı buldu. Genç kadın geçmişte, onunla aynı yaşlarda olmaları ve evliliklerinin iyi yürümediğinin herkesçe anlaşılması nedeniyle, bu malikânenin hanımı olduğunu kabul ettirmekte epeyce güçlük çekmişti Connie'ye. Bu üç yıl içinde Brooke kendine olan güvensizliğini ve çekingenliğini tümüyle üzerinden atmıştı. Ama anlaşılan Connie'nin küstahlığı değişmemişti.

«Sizi rahatsız ettim,» dedi Connie, açık bir içtensizlikle. «Sloan'ı gördünüz mü?»

Brooke genç kadına dimdik gözlerle baktı. Geçmişte bu insanların kendisini üzmelerine nasıl izin verdiğine şaşıyordu. Aslında neden, açtıttı. Charlwoodlarla başa çıkamayacak kadar genç ve tecrübesizdi. Buradaki herkes de, Rafe dahil, bunun çok iyi farkındaydı.

Jaoqui Charlwood güvensiz genç bir kadın olabilirdi, ama Brooke öyle değildi! Buz gibi bir sesle Connie'ye cevap verdi. «Mr. Charlwood az önce oğlunu eve götürdü.»

«Yaa?» Connie şaşırmış görünüyordu. «Demek Sloan buradaydı.»
«Evet, kısa bir süre için.»

Connie meraklı, araştıran gözlerle Brooke'u süzdü. Besbelli Charlwoodların onun buradaki varlığından hoşlanmadıklarının çok farkındaydı. Çünkü aileden birine ya da onların dostlarından

birine asla böyle davranamaz, bu tavırla konuşamazdı. «Mr. Charlwood kızmış mıydı?» diye sordu, gözünde meraklı pırıltılarla.

Brooke'un dudakları sert bir ifadeyle birbirine kenetlendi. «Dikkat etmedim,» diye kısaca cevap verdi.

Connie bilmiş bilmiş gülümsedi. «Onu ta Londra'dan çağırmak zorunda kaldık,» diye açıklamalara girişti hevesle. «Sloan yarım saattir kayıptı ve onu hiçbir yerde bulamıyorduk. En sonunda Mr. Charlwood'a telefon edip hemen eve çağırmak zorunda kaldık. Bir saat içinde bulamayıp polise haber verecektik.»

Brooke, Rafe'in o korkunç öfkesinin nedenini şimdi anlıyordu. Rafe, oğlunun kaçırıldığını sanmıştı. Evden bürosuna telefon edilip, oğlunun kayıp olduğu haberini almak, onun için bir kâbus olmalıydı. Sonra da gelmiş ve oğlunu Brooke'un karşısına geçmiş rahat rahat limonatasını içerken görünce kendini kaybetmişti. Brooke bunun, onun için ne demek olduğunu tahmin edebiliyordu. Özellikle Rafe'in, oğlu için aldığı güvenlik önlemleri düşünülürse bu öfke anlaşılır bir şeydi. Ne kadar nefret etse de, Rafe'den özür dilemeliydi. Hem de şimdi.

«Neyse, Sloan bulunduğuna göre...» dedi Brooke, kupkuru bir sesle. «Senin yerinde olsam bir an önce eve dönerdim, bir de seni aramak için arkandan adam yollamasınlar.»

Connie gözle görülür bir biçimde irkildi ve rengi sarardı, «Belki bir dahaki sefere, Sloan'ı evinize davet ederseniz, bize haber verirsiniz?» Kadının sesinde küstahlık apaçtı.

Brooke onun bakışlarını gözlerini kırpmadan, dimdik karşıladı. Bir zamanlar olduğu gibi bu tür sataşmalar karşısında yıllık insan değildi artık. «Elbette haber veririm. Ama Charlwood ailesinden birine,» diye cevap verdi, haber vermek için onu adam yerine bile koymayacağını belli edencesine. «Evet, eğer başka bir şey yoksa» Başını geriye doğru atarak, tepeden bakan bir ifadeyle gözlerini Connie'nin gözlerine dikti.

Connie öfkeden kıpkırmızı kesildi. «Başka bir şey yok,» dedi tepkiyle.

«O halde sana güle güle demeliyim.» Connie, daha da çileden çıkmış bir haldeydi şimdi. Döndü, öfkeli adımlarla yürüdü, bahçe kapısını arkasından çarptı.

O gidince Brooke'un yüzündeki gülümseme dondu. Rafe'le telefonda konuşmak hiç de iç açıcı bir şey değildi. Her an sesini tanıyabilirdi. Estetik ameliyattan sonra değiştiremeyeceği bazı şeyler olduğunu biliyordu. Bunlardan biri de sesiydi. Gerçi Jocelyn'in öldüğünü haber vermek için Rafe onu aradığında, bir kez telefonla konuşmuşlardı. Ama o zaman Brooke o kadar sarsılmıştı ki, ağlamaklı ses tonu, her zamanki kısık, hafif genizden gelen sesini kendiliğinden gizleyebilmişti.

En sonunda her şeyi göze alıp telefonun başına oturdu. Ama karşısına çıkan, evin kâhyası durumundaki Mr. Shepherd, Mr. Charlwood'un birkaç dakika önce Londra'ya geri döndüğünü söyleyince genç kadın bocaladı. Demek Rafe için oğlunun önemi bu kadardı. Ama onu asıl şaşırtan şey, Shepherd'in ona, yeni evinde rahat olup olmadığını ve istediği bir şeyin bulunup bulunmadığını sorması, bir dileği olursa kendisini aramasını rica etmesiydi. Demek Charlwood hisselerine sahip olmasındansa, evi kabul etmesi üzerine Rafe, aileye, Brooke'un varlığını kabullenmelerini tembih etmişti. Shepherd'in sorusu üzerine, Mr. Charlwood'a bırakacak bir mesajı olmadığını söyledikten sonra telefonu kapattı genç kadın.

Ağır ağır yukarı çıkıp eşyalarını yerleştirme işine devam etti. Brooke, Jocelyn'in odasına değil, misafir yatak odasına yerleşmeye karar vermişti. Yarım daire biçimindeki geniş penceresinde, krem rengi dantel perdeleri ve iç açıcı döşemeleri olan, bu dışarıya doğru çıkıntılı odayı çok severdi. Jocelyn'in odası ise her zaman yaşlı kadının odası olarak kalacaktı.

Brooke, buraya taşınırken Londra'daki bütün eşyalarını satmıştı. Bu evin döşenme tarzına kendi modern eşyaları uymayacaktı. Yalnızca yanına birkaç Çin işi biblo ve tablolarını almış, böylece eve kendinden birkaç ayrıntı katmayı düşünmüştü.

Bu evin onda çok güzel anıları vardı. En başta oğlunu, iki yıl sonra, çocuk tam iki yaşındayken ilk kez burada görmüştü. O zamanlar Stoan, yeni yeni yürüyor, her gülümseyişinde küçücük süt dişleri görünüyor, tek tük sözcüklerle konuşabiliyordu. Oğlunun bebekliğini görememişti. Bunun acısı içinden hiçbir zaman silinmeyecekti. Ama bu kadarına olsun, razıydı.

Londra'da hiçbir sosyal yaşamı olmamıştı. Tek dostu Jocelyn olmuştu. Bu arada erkekler-den kesinlikle uzak durmuştu. Belki yirmi üç yaşındaki genç bir kadın için pek olağan bir davranış değildi bu, ama Rafe'le trajik bir biçimde sonuçlanan ilişkisi onun için öyle büyük bir sarsıntı olmuştu ki, artık hiçbir duygusal ilişkiye girecek gücü bulamıyordu kendinde.

Her ne kadar buraya taşınmadan önce de hareketli bir yaşamdan uzak durmuş olsa da, bu evin havası yine de alabildiğine sessiz ve dünyadan bir o kadar uzak geliyordu Brooke'a. Sessizliği yalnızca evin önünden akan neferin çağıltısı bozuyor, gecenin karanlığında Charlwoodların pencerelerinden süzölüp gelen ışıklar ona tümüyle yalnız olmadığını hatırlatıyordu. Buradaki yaşantıya kısa sürede alışacaktı kuşkusuz.

Tam bunları düşünürken kapının çalınması bütün bu yalnızlık ve sessizlik ortamını bozdu. Telâşla üzerindeki, önden fermuarlı ev elbisesine baktı. Uçuk mavinin çeşitli tonları, sapsarı saçlarını bütünler gibiydi. Belli ki gelen malikânededen biriydi. Ama önce telefon edip haber vermesi gerekmez miydi?

'Kapıyı açar açmaz, ilk önce pencereden bakmadığına pişman oldu. Kapının eşiğinde Rafe duruyor, içerden süzülen ışık genç adamın koyu renk takım elbisesini aydınlatıyordu. Onun. bu resmi giyimi karşısında kendi giysisi biraz fazlaca rahat ve doğal görünüyordu.

Genç kadın kendini savunurcasına. omuzlarını kaldırdı. «Mr. Charlwood, vakit çok geç ve ben...»

«Ama armağanımla geldim.» Elinde kocaman bir şişe şarabı yukarı doğru kaldırdı genç adam.

«Evet ama ben..» Broöke'un gözleri tatsız bir ifadeyle kısılmıştı.

Rafe'in dudakları esprili bir ifadeyle kıvrıldı. «Tanrı misafiri kapıda bırakılmaz, değil mi? Shephaerd bugün beni aradığınızı ve benimle konuşmak istediğinizi söyledi.»

Brooke unutmuştu bile. «Ona mesaj bırakmayacağımı da söylemiştim.» Genç kadın kapının eşiğinde dimdik duruyordu. Onu içeri almamaya kararlıydı.

Rafe, güvenli bir ifadeyle güldü. «Telefonla aramanızın kendisi bir mesaj.»

Brooke'un kaşları çatıldı. «Öyle mi?»

»Elbette. Benimle konuşmak istediğinizi belirten bir mesaj.»

Brooke yüzüne ateş bastığını hissetti. «O, o zamandı.»

«Peki ya şimdi?» Genç adam simsiyah kaşlarını kaldırdı.

«Şimdi geç oldu. Yorucu bir gün geçirdim. Hemen yatmak istiyorum.»

Çelik gibi gri gözler araştırırcasına genç kadının üzerinde dolaştı ve ev elbisesinin altında yalnızca dantelli bir geceliğin bulunduğu gerçeğini saptadı. Sonra bakışları Brooke'un yüzüne doğru çıktı. Tümüyle makyajsız, en doğal haliyle karşısında duran genç kadının mavi gözleriyle karşılaşınca hafifçe kaşları çatıldı. Büyük bir şaşkınlık bir an için bütün yüzünü kapladı.

Brooke korkunç bir paniğe kapıldı. Seçkin, ağır başlı, görmüş geçirmiş Brooke Adamson'ın kişiliğinde genç Jacqui Charlwood'u görüyor olamazdı! Ama genç kadın birden o anda, tümüyle makyajsız, ev elbisesiyle hiç de seçkin ve ağırbaşlı görünmediğini hatırladı. Rafe, sanki bir hortlak görmüş gibi bakıyordu ona!

O anın gerilimini kırmak için neşeli, küçük bir kahkaha attı Brooke. «Belki birer kadeh şarap içebiliriz.» Geriye doğru çekilip, mutfığa geçmesi için ona yol verdi. Onun arkasından yürürken genç kadın kendini toparlamaya çalışıyordu.

Rafe bir kez daha dikkatle onun yüzüne bacinca genç kadın telaşla dolaptan bardakları çıkarmaya koyuldu.

En sonunda bu gerilime daha fazla, dayanamayarak başını geriye doğru attı, dosdoğru genç adamın gözlerinin içine baktı. «Bir şey mi var, Mr, Charlwood?»

Rafe'in yüzündeki ifade alabildiğine sertti, gözleri kısılmıştı. «Bir an için...»

«Evet?» diye üstüne üstüne gitti Brooke.

Rafe ona arkasını döndü, şişe açacağını alıp şarabı açarken bir süre duraksadı. «Bir an için sizi birisine benzettim,» diye mırıldandı alçak sesle. Sonra ekledi. «Jacqui'ye»

«Karız mı?» diye doğal olmasına çalıştığı bir sesle sordu Brooke. Elleri iki yanında sımsıkı birer yumruk olmuştu. Jacqui'den nasıl bir özellik kalmış olabilirdi ki kendinde? Kızıl saçları, bal rengine dönüşmüş, yüzü işinin ustası bir uzman tarafından değiştirilmişti. Rafe'e, ölmüş karısını hatırlatan ne olabilirdi?

«Evet,» dedi Rafe, dişlerinin arasından. Yüzü birden çökmüştü sanki. «Gözleriniz,» diye açıkladı, yorgun bir ifadeyle. «Bir an için bana, onun baktığı gibi baktınız.»

Brooke güçlükle yutkundu. Sesi gibi gözlerini değiştirmenin olanaksızlığını biliyordu. İyi ama onu bütün varlığıyla seven karısı gibi bakması mümkün müydü bu adama?

Rafe şişeyi ve açacağı masanın üzerine bırakıp ellerini ceplerine soktu, omuzlarını hafifçe kamburlaştırdı. «Bugün öğleden sonra Sloan'a korku verdiğimi söylemişsiniz,» dedi kısık, pürüzlü bir sesle. «Jacqui de benden korkardı.» Hızla başını kaldırıp Brooke'un gözlerinin içine baktı. «Ve şu anda siz de korkuyla bakıyorsunuz bana.»

Bakışını, Jacqui'ye bu bakımdan benzediğini duyunca rahatlayan Brooke doğal ve rahat bir kahkaha attı. «Sizden neden korkayım Mr.Charlwood?»

«Bunu bana ancak siz söyleyebilirsiniz,» dedi Rafe, kuru bir sesle.

«Ama beri sizden korkmuyorum ki!» diye omuzlarını kaldırdı genç kadın. Onun bu işi yapmaya hiç niyetli olmadığını görünce yürüdü, şaraba bardaklara kendisi doldurdu. Ayrıca kendini sakinleştirmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. «Daha önce kendiniz söylemişsiniz. Tanımadığınız bir insandan hoşlanmak ya da korkmak mümkün değildir. Ben sizi tanımıyorum bile.»

Rafe derin bir soluk aldı, yavaş yavaş kendine gelir gibiydi. «Bugün beni neden telefonla aradınız?»

Brooke ağır ağır şarabını yudumladı. Rafe ise bardağına dokunmamıştı bile. «Siz gittikten sonra Connie buraya geldi ve Sloan'ın kaybolması üzerine sizi Londra'dan çağırmak zorunda kaldıklarını allattı. Onu buraya davet etmekle bu kadar büyük bir kargaşa yaratacağımı bilmiyordum.»

«Ama böyle bir şey yapmadınız,» dedi Rafe, donuk bir sesle.

Genç kadının gözleri irileşti. «Nasıl olur? taa Londra'dan buraya geldiniz, adamlarınız çocuğu aramaya çıktı. Üstelik...»

«Ben onu demek istemedim,» diye genç kadının sözünü kesti Rafe. Ancak o zaman eğilip kadehini aldı ve birkaç iri yudumla yarıladi. «Sloan'ı siz içeri davet etmediniz, o kendisini davet ektirdi.»

Brooke keskin gözlerle ona baktı. Sert yüz çizgilerinden öfkesinin bu kez başkası üzerinde toplandığını anladı. Kuşkusuz bu kişi küçük çocuktı. «Bunu kendisi mi size söyledi?» diye sordu ağır ağır.

«Evet.»

«Onu cezalandırdıktan Sonra mı, önce mi?»

Rafe gri gözlerini kaldırıp onunkilerin içine dikti. «Sonra.»

Bröoke, şarabından iri bir yudum aldı, güçlkle yuttu. «Peki, nasıl bir cezaydı bu?»

«Yarın parkta bir araba gezintisi yapacaktık. Çok sevdiği bir olaydı. Gitmeyeceğiz. Ceza bu.

Sloan'ın neden olduğu telaşa ve korkuya bakılırsa, bu o kadar sert bir ceza görünmedi Brooke'a. Ama kendisi de tümüyle kabahatsiz değildi. Oğluyla birlikte olmanın verdiği mutlulukla, çocuğu eve göndermesi gerektiğini düşünmemişti. «Peki benim cezam ne olacak?»

Rafe'in kara kaşları hafifçe kalktı. «Bir cezayı hak ettiğinize inanıyor musunuz?»

«Belki de,» diye başını salladı Brooke. «Sloan'ın burada oturmasına göz yumdum. Bir bakıma onu teşvik ettim.»

«Limonata ve çukulatalı bisküvilerle,» diye genç kadının sözlerini tamamladı Rafe. Bu kez sert yüz çizgileri hafif bir gülümsemeyle yumuşamıştı. «Akşam bütün yediklerini çıkardıktan sonra onu da allattı.

«Yo, olamaz!» diye inledi Brooke, üzüntüyle. «O da benim kabahatimdi!»

«Pek sayılmaz,» dedi Rafe. Şimdi şarabın tadını çıkarır gibiydi. «Sizden döndükten sonra, akşam

çayında pastayla keki de fazla kaçırmış, yediklerini çıkarmaması mucize olurdu.»

«Ama eğer ben burada...»

«Önemi yok,» diye Brooke'un sözünü kesti Rafe. «Olan olmuş.»

«Peki şimdi iyi mi?» diye sordu merakla genç kadın.

«Buraya gelmeden önce odasına girip baktığımda çoktan rahat bir uykuya dalmıştı bile.»

Brooke, önüne geçemediği bir merakla genç adama baktı. «Bunu her akşam yapar mısınız?»

Özel yaşamı hakkındaki bu sorgulama karşısında birden Rafe'in havası değişti ve sanki o anda genç kadından birden uzaklaştı. «Evde olduğum zamanlar her gece yaparım, evet.» Sesi uzaklardan gelir gibiydi. Boş kadehini masaya bıraktı. «Bu gece buraya, öğleden sonra denetimsiz bir biçimde size çıktığım için özür dilemek amacıyla geldim. Bu her zaman başıma gelen bir şey değildir,» diye ekledi, belli belir—iz bir şaşkınlıkla. Sanki kendisine ne olduğunu o da anlayamıyormuş gibiydi.

«Yani bu, evle ilgili savurduğunuz tehdidi geri aldığınız anlamına mı geliyor?»

Rafe derin bir soluk aldı. «Evet. Ama yine de Sloan'ı, benim talimatlarıma uymamaya teşvik edecek davranışlardan kaçınacağınızı umuyorum.»

Brooke yumuşak bir sesle söylenmiş bu uyarı üzerine bocaladı. Özel yaşamına ilişkin sorularıyla, aralarındaki sessiz düşmanlığı yeniden uyandırdığını sezmışti. «Sizden resmen izin alırsam benim ziyaretime gelmesi mümkün mü?» Rafe'le olan ilişkilerine zerrece aldırıyordu. Tersine düşman olarak kalmalarını yeğlerdi. Ama Sloan'la kurulan dostluk ilişkisini kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

«Küçük bir çocuğun sizi rahatsız etmesine herhalde...»

Brooke onun sözünü kesti, «Tam tersine, onunla birlikte olmaktan gerçekten zevk alıyorum.»

Genç adamın gri gözleri rahatsız edici bir dikkatle Brooke'un yüzüne dikildi. «Sizin çocuğunuz var mı?»

Genç kadının mavi gözleri bir an için Rafe' in kesicin bakışlarıyla çarpıştı. «Böyle bir şey nasıl aklınıza gelebiliyor?» dedi, azarlarcasına. «Eğer bir çocuğum olsaydı, onunla birlikte olurdum.»

«Sahi mi? Ne yazık ki her kadının böylesine güçlü bir analık içgüdüğü, yok.»

«Yine karınızdan söz ediyorsanız, Mr. Charlwood...»

«Karım hakkındaki düşüncelerinizi biliyorum, Miss Adamson,» diyerek onun sözünü kesti Rafe.

«Gazetelerin o zamanlar yazdıkları bir yana, siz karımla benim ilişkim hakkında hiçbir şey, bilmiyorsunuz.»

«Az önce onu korkuttuğunuzu kendiniz itiraf ettiniz ama!»

Rafe'in çenesi öfkeyle kasıldı, gözlerinde kıvılcımlar çaktı. «İyi geceler, Miss Adamson » diyerek kapıya doğru yürüdü genç adam. «Ve bir kez daha, Charlwood'a hoş geldiniz.» Sesindeki iğneleyici alay, yüzündeki yakıcı öfkeye karışıyordu. Birkaç saniye sonra kapı arkasından gürültüyle çarpıldı.

Rafe'in öfkesini böyle üstüne çekmek akıllıca bir iş değildi, Brooke bunun farkındaydı. Ama adam ikide bir karısına acımasız eleştiriler yöneltmese, genç kadın kendini denetleyebilirdi. Sloan'la birlikte olmak istiyorsa kendisini denetlemek zorundaydı.

Birkaç gün sonra Rosemary eve gelip Brooke'u ertesi günkü evlilik yıldönümü partilerine

çağırdığında genç kadın şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Rosemary'nin soğuk, tepeden bakan tavırları bu daveti yalnızca Rafe'in Brooke'a iyi davranılması doğrultusundaki talimatına uymak için yaptığını gösteriyordu.

Aslında Brooke da o eve, o insanların arasına girmek istemiyordu. Ama bir gün önce, Sloan için izin almak amacıyla telefon ettiğinde Rafe' in New York'ta olduğunu ve partiye yetişeceğini öğrenmişti. Herkesin bulunduğu bir parti ortamında, Sloan'la buluşmak için daha kolay izin alabileceğini umuyordu. Bu nedenle partiye gitti.

Gerçekten de parti ve bunu izleyen yemek çok sıkıcıydı. Yemekten sonra şampanyalarını yudumlarlarken hâlâ ortalarda görünmeyen Rafe'in artık partiye yetişemeyeceğini düşünüyor, bir an önce buradan uzaklaşma isteğiyle ikide bir saatine bakıyordu genç kadın. Tam o sırada arkasından gelen bir sesle irkildi.

«Birkaç dakika içinde bu üçüncü saatinize bakışınız. Gerçekten o kadar sıkıldınız mı?»

Brooke döndüğünde, karşısında Patrick Charwood'u buldu. Otuz iki yaşında olan Patrick hem görünüş, hem de yapı olarak ağabeyinden oldukça farklıydı. Yumuşak, sevecen, iyi kalpli bir adamdı. Böyle bir insanın Rosemary gibi bir kadınla nasıl evlendiğini bir türlü anlayamazdı Brooke.

«Sıkılmadım.,» diyerek ona gülümsedi genç kadın. Gülümseyişi içtendi, çünkü Patrick'i severdi. «Yalnızca geç oldu, ben de kendimi biraz yorgun hissediyorum.»

«Ve başınız ağrıyor. Sonra evde yemeğini vermeniz gereken bir köpeğiniz var, vesaire...» Kaşlarını hafifçe kaldırmış, şakacı pırıltılarla parıldayan gözleriyle bakıyordu genç kadına. Yakışıklı, hoş bir adamdı Patrick.

Brooke tatlı tatlı güldü. «Benim köpeğim yok.»

«Biliyorum,» diyerek gülümsedi genç adam. Ama öyle beylik gerekçeler sıralamaya başlamıştınız ki, ben de devamını getirdim.»

«Kusura bakmayın. Bu gece pek keyfim yerinde değil, andan, galiba.»

Patrick yüzünü buruşturdu. Gözlerine düşünceli bir ifade yerleşmişti şimdi. «Doğrusunu isterseniz, ben de pek keyifli değilim. Böyle partilerden nefret ederim. Oysa Rosemary bayılır.» Şampanya kadehini kaldırdı. «Sağlığımıza.» Gözleri, az ilerde konuklarla konuşup gülüşen karısına kaydı. «Evet, Rosemary bunlara bayılır.» Sesinde buruk bir acının izleri vardı. «Sanırım benimle bunun için evlendi.»

Brooke yanındaki adama dikkatle baktı ve gözlerinin çevresinde, zamanından önce oluşan çizgileri gördü. Patrick mutlu değildi. Yalnızca mutlu görünmek için büyük çaba, harcıyordu. İçinde acımayla karışık bir şefkat duygusu kabardı. Elini hafifçe genç adamın koluna köydü, «Patrick...» diye söze başlamıştı ki, arkasından duyduğu, alaycı bir sesle irkildi.

«Bu özel bir konuşma mı, yoksa ben de katılabilir miyim?»

Brooke'un, Patrick'in koluna koyduğu eli ağır ağır düştü. Rafe'e döndü. Genç adamın üzerinde, kardeşininki gibi siyah bir takım elbise ve beyaz gömlek vardı. Ama bu giysi onun üzerinde, kardeşinde olduğundan çok daha zarif ve şık duruyordu. Her zamankinden daha, yakışıklı ve çekiciydi. Ama gözleri, Brooke'un elini Patrick'in kolunda görmekten dolayı birer çelik parçası gibi parlıyordu. Brooke geçmişte, Patrick'le, ne zaman dostça, neşeli bir konuşmaya dalsa, Rafe'in

kınayan bakışlarıyla karşılaşmanın tedirginliğini ve gerilimini duyardı. Rafe, genç karısı ne zaman bir erkekle dostça, arkadaşça bir havaya girse, ilerde o erkeğin, karısının sevgilisi olabileceğini düşünürdü. Patrick' le dostluğu nedeniyle Râfe'le kaç kez kavga etmişlerdi. Ama şimdi Rafe'in karısı değildi artık.

Patrick ağabeyini neşeyle ,karşıladi, omzuna vurdu. «Hey, yetişeceğini sanmıyordum doğrusu! Ne iyi ettin de geldin.»

«Evlilik yıldönümlerinizden hiçbirini kaçırmamışımdır,» diye cevap verdi Rafe, biraz uzak bir tavırla. Sonra Brooke'a döndü. «Sizi burada göreceğimi ummuyordum.» Dudaklarına götürdüğü şampanya kadehinin üzerinden gri gözleri araştırarak, dikkatle inceleyen bir ifadeyle bakıyordu.

«Ben de.» Yıllar önce olduğu gibi bu adama karşı yine savunmaya geçme ihtiyacını duyuyordu genç kadın.

«'Bundan böyle sizinle en ummadığım yerlerde ve zamanlarda karşılaştığımızı unutmamaya çalışacağım.» Gözleri önce parlak mavi kumaştan, genç kadının biçimli gövdesini saran elbisesinin üzerinde, sonra da yüzünde dolaştı. Gördüğü kusursuz güzellik karşısında bakışları bir an için gölgelendi.

«Ben de şimdi Brooke'u, hepimizin de sikici insanlar olmadığımıza dair ikna etmeye çalışıyordum,» dedi Patrick neşeli bir havada. Ağabeyi ile bu gene kadın arasındaki gerilimi hiç fark etmemişti besbelli.

«Uzaktan gördüm. Rosemary seni onun yanına göndermemi istedi,» dedi Rafe.

Patrick sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. «Sanırım yine çok eğlenen nisan rolüne geri dönmem gerekecek. Seninle konuşmak çok güzeldi, Brooke.» Genç kadına sempatiyle gülümsedi. «Bu sıkıcı partiye sen renk verdin, biliyor musun?»

Patrick'in yanlarından ayrılmasından sonra aralarına çöken gergin sessizlik dayanılır gibi değildi. Ne sanıyordu bu adam? Evlilik yıldönümlerinde, karısının gözü önünde Patrick'i baştan çıkarmaya çalıştığını mı? Ama bu beklenirdi Rafe'ten. Ona göre hiçbir kadın ahlaki değerlere sahip değildi!

«Demek partiyi sıkıcı buldunuz, Miss Adamson,» dedi Rafe, ansızın.

Brooke'un yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. «Kardeşiniz yalnızca bana takılıyordu,» diye konuyu geçiştirmeye çalıştı. «Ama ben yine de ayrılmak üzereydim.»

«Ama daha erken,» diyerek kaşlarını hafifçe kaldırdı Rafe.
«Benim için değil.»

Gri gözler, bitmek bilmeyen dakikalar boyu genç kadının yüzünde dolaştı. «Evinize kadar sizinle yürüyeceğim,» dedi ansızın.

Bröoke irkildi. «Buna hiç gerek yok. Ev uzak değil, ben de karanlıktan korkmuyorum.»
«Ve benden...» diye ekledi Rafe, gözlerinde alaycı pırıltılarla.
«Evet... ve sizden.»

«O halde sizinle birlikte yürümeme bir itirazınız yok demektir. Bir haftadır şirketlerin toplantı odalarında, bürolarda kapalı kaldıktan sonra temiz havaya ihtiyacım var.»

Bu adamla beraber olmak istemiyordu Brooke. Ama Sloan'ın, evine gelmesi için ondan izin alması gerekiyordu. «Şu ya da bu nedenle, benimle eve kadar yürüyebilirsiniz, Mr. Charlwood.» Boş içki kadehini sehpanın üzerine bıraktı. Rosemary ile Patrick'e veda ettikten sonra antreye

doğru yürüdüler. Brooke, onun Rafe' le çıktığını gören Rosemary'nin meraklı, iğneleyici, yeşil gözlerini üzerinde hissetti. «Sloan nasıl?» diye sordu genç kadın, gergin sessizliği bozmak için. «Siz gittiğinizden beri onu görmedim.» Genç adamın verdiği sözü hatırlatmak istiyordu.

Rafe, Stephe'd'in elinden genç kadının lame ceketini aldı, omuzlarına kendisi yerleştirdi. Güçlü, ince, uzun elleri kısa bir an Brooke'ın omuzlarına değdi. «Demek verdiğim talimata uymuş, öyle mi?» dedi, sakın ve rahat bir tavırla.

«Evet.» Brooke yanında durup kendisine bakan Rafe'in keskin gözlerinden kaçırttı bakışlarını. «Ama uymamasını yeğlerdiniz, yanılıyor muyum?»
«Yo, öyle bir tercihim yok,» diyerek kaşlarını kaldırdı Brooke. «Yalnızca... şey, o evde kendimi bazen yalnız hissediyorum da.» Sloan'ın varlığına ne kadar büyük ihtiyaç duyduğunu bu adama nasıl söyleyebilirdi?

«Herhalde sizinle birlikte olmak için can atan, Sloan'dan daha büyük oğlanlar vardır.» Rafe" in gözlerinde şakacı bir pırıltı yanıp söndü.

Brooke bunu görmemezlikten geldi. «Sloan'la birlikte olmak hoşuma gidiyor,» diye diretti inatla.

Rafe, genç kadının hafifçe öne eğilmiş başına düşünceli gözlerle baktı. «Çocukları gerçekten bu kadar çok mu seviyorsunuz?»

Brooke güçlükle yutkundu. Onunla göz göze gelmekten korkuyordu o anda. «Evet.»

Rafe'in gözlerinde bir an için anlaşılmaz, karmakarışık duygular kaynaştı. «Sloan'ı şimdi görmek ister miydiniz?» dedi fısıltıya benzer bir sesle.

Genç kadının gözleri irileşti, bir an soluğu kesildi. «Şu anda uyumuyor mu?»

Rafe neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. «Bazıları için çocukların en tatlı zamanı, uyurkendir.»

Genç kadın Rafe'in yüzündeki ifadeyi görmemezlik'ten geldi. «Evet, onu görmek isterim şimdi!»

Rafe bir kez daha. Brooke'un güzelliğiyle büyülenmiş gibi baktı, sonra bu görüntüyü silmek ister gibi başını hafifçe iki yana salladı. «O halde yukarı çıkalım, ne dersiniz?» dedi yavaşça. Merdivenleri çıkarken Rafe onu hafifçe kolundan tutmuştu. Brooke dizlerinin titremesini engellemek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Bu merdivenlerden kaç kez Rafe'le birlikte çıkmışlar, odalarına girip birbirlerinin kollarında doyumsuz anlar yaşamışlardı. O günleri düşünmek bile korkunçtu.

Sloan'ın odasının kapısında durduklarında Brooke tüm gövdesini saran heyecanı, yüreğinin deli gibi çarpmasına neden olan o yakıcı özlemi, denetlemeye çalışıyordu. Burası oğlunun, yıllarca özlemini çektiği biricik varlığının odasıydı!

Yatağında uyuyan Sloan'ı gördüğünde genç kadın gözlerine dolan yaşları güçlükle tutabildi. Neyse ki, küçük gece lambasının ışığında oda yarı karanlıktı. Oğlu, uyurken daha da küçük görünüyordu. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüş, küçücük bebek ağzı sanki gülümser gibi kıvrılmıştı.

«Onu kömürlüğe falan kapatmadığımı görünce memnun oldunuz mu?» diye fısıldadı Rafe.

Brooke hızla başını kaldırıp acılı gözlerle ona baktı. «Böyle bir şeyi hiçbir zaman...»

«Yok canım?» diye sözünü kesti Rafe. «Benim ne kadar kötü, sert bir baba olduğumu düşünmüyor muydunuz yoksa?»

Brooke güçlükle yutkundu, o arada, Sloan'ın yatakta döndüğünü görünce odadan çıkmak üzere döndü. Çocuğun gözleri aralanmıştı. Babasını görünce mutlu bir ifadeyle gülümsedi. «Baba!» Rafe ona doğru eğildiğinde oğlan, kollarını babasının boynuna uzattı. «Dönmüşsün!» Sloan ile Rafe birbirlerine sarıldıklarında Brooke büyülenmiş gibi bu tabloyu seyretti. Rafe oğlunu yavaşça öpüp saçını okşadı, sonra dikkatle üzerini örtüp doğruldu. Çok geçmeden çocuk yine derin bir uykuya dalmıştı. O kısacık an Brooke, Rafe'in, oğlunu gerçekten sevdiğini anladı. Gözleriyle görmese, Rafe'in, çocuğunu gerçekten seveceğine inanamazdı.

Birlikte dışarı çıktılar ve yavaşça kapıyı kapattılar. Tam o sırada bir sesle irkildi Brooke. «Vay vay! Ben de sizi çoktan gittiniz sanıyordum!» Bu, Rosemary'ydi.

Brooke garip bir suçluluk duygusuyla başını kaldırıp genç kadına baktı. Ama Rafe hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

«Sloan'a bir bakalım dedik,» dedi, Rosemary'yi başından savarcasına.

«Sahi mi?» Buz gibi yeşil gözler Brooke'a döndü. «Çocukları çok mu seviyorsunuz, Miss Adamson?»

Bu aileye ne oluyordu böyle? Çocuk sevmek tümü için de bu kadar olağandışı bir şey miydi?

«Hem de çok,» diye cevap verdi Brooke, dik dik bakarak. «Artık gerçekten gitmem gerekiyor.»

Rafe, ona sahip çıkmak istercesine Brooke'u kolundan tuttu. «Seni partinden uzak tutmayalım Rosemary.»

Kadın kötü kötü gülümsedi. «Bir akşam yine yemeğe gelmenizi isterim Miss Adamson. Birbirimizi daha yakından tanırız. Eminim Patrick de bundan çok hoşlanır,» diye ekledi anlamlı bir ifadeyle.

Brooke'un kolundaki ince uzun parmaklar birden kasıldı. İğnelemeye cevap veren Rafe oldu bu kez. «İçimde bir his, bundan, Patrick'ten çok benim hoşlanacağımı söylüyor, Rosemary.»

Evden temiz havaya çıktıklarında Brooke derin bir soluk aldı. Rafe de aynı şekilde içini çekti. «Evet,» dedi genç adam yavaşça. «Yengemin ne kadar kıskanç ve kocası söz konusu olduğunda ne kadar tekелci olduğunu öğrenmiş oldunuz.»

Oysa Brooke, Rosemary'nin kıskançlığının yalnızca kocasına yönelik değil, Rafe'e de yönelik olduğunu biliyordu.

Evinin önüne geldiklerinde artık rahatlamıştı. Kapıda durdu ve Rafe'e veda etmek üzere ona baktı «Teşekkür ederim. Sizi partiden daha fazla uzak tutmak istemem. Zaten geç geldiniz.»

Rafe hiç cevap vermeden, kilitsiz kapıyı açtı, mutfığa girdi. Oradan da, Brooke'un kendisini izleyeceğinden emin bir havayla salona doğru yürüdü. Brooke'un da zaten başka çaresi yoktu. Genç kadın içeri girdiğinde Rafe, sırtı, yanmayan şömineye dönük, ayakta duruyordu. Yüzü her zamankinden daha sert ve gergindi. Salon, köşedeki abajurun loş ışığıyla aydınlanmıştı. «Partiye neredeyse hiç gelemeyecektim,» dedi, kısık bir sesle.

«Ya?» Brooke, içinde duyduğu gerginliğin tersine, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak ceketini çıkardı, koltuklardan birinin üzerine bıraktı.

Rafe'in dudakları sımsıkı birbirine kenetlenmişti. «New York'ta her zaman gerektiğinden iki katı

fazla çalışmam gerekti. Bu da senin suçundu.»

Brooke şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. «Benim suçum mu? Bu da nereden çıktı?»

«Dikkatimi toplayamıyordum.» Rafe gözlerini, Brooke'un gözlerinin içine dikmişti. «Son aylarda bu sık sık oluyordu. Ama sen buraya taşındıktan sonra her gün olmaya başladı.»

Brooke alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. «Buradaki varlığım sizi bu kadar mı rahatsız ediyor?»

«Evet, o kadar rahatsız ediyor.»

Brooke birden ciddileşti. «İnanın bana, böyle olmasını istemezdim.» Kaşları çatılmıştı. «Hisse senetlerindense evi yeğlememi istediğinizi sanmıştım. Ama şimdi anlıyorum ki, burada yaşamamdan da aynı şekilde hoşlanmıyorsunuz.» Dudakları acı bir alayla kıvrıldı. «Ama yine de bu, öteki şıktan daha az kötü, öyle değil mi?»

Rafe'in yüzü daha da sertleşti. «Hâlâ anlayamadın değil mi, Brooke?»

Brooke dikkatle genç adamın yüzünü araştırdı. Hiçbir şey anlayamıyordu. «Neyi anlayamadım mı?» Sesindeki titremeye engel olmaya çalıştı, ama başaramadı.

«Seni ne kadar çok istediğimi.»

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 12, 2007, 04:30:21 pm

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brooke'un gözleri korkuyla iri iri açıldı. Aynı anda hem buz gibi bir ürperti, hem de garip bir sıcaklık duydu içinde. Rafe her zaman böyle açık davranır, kestirmeden giderdi. Daha tanıştıkları ilk gece Jacqui'yi arzuladığını saklamamıştı. Ama iki yemek daveti dışında Brooke Adamson'a hep soğuk davranmış, onun varlığından hoşlanmadığını açıkça belli etmişti.

«İşte yine orada!» dedi ansızın Rafe, dişlerinin arasından, öfkeyle. «Geçen gece yüzünde gördüğüm korku!..»

«Peki ne hissetmemi isterdiniz?» Brooke'un gözlerinde soğuk bir ışık parladı. «Sizinle tanıştığımızdan beri sizden yalnızca kabalık ve saygısızlık gördüm. Az önce söylediğiniz sözlerle nasıl bir tepki göstermeliydiniz sizce?»

«Seni istediğime ilişkin sözlerime mi?» Rafe' in dudakları tatsız bir ifadeyle büküldü. «Senden yetişkin bir insanın tepkisini beklerdim. Kaç yaşındasın?» Genç kadının solgun yüzünde dolaşan gözleri hafifçe kısılmıştı.

«Yirmi beş.» Özellikle gerçek yaşına iki yıl daha eklemişti. Onun kendisinden hiçbir şekilde kuşkulanasını istemiyordu.

«Üstelik de bir kez evlenmişsin. Demek ikimiz de çocuk değiliz. Sana karşı olan duygularımı olduğu gibi kabul etmek, yetişkinlere yakışan bir davranış tarzı olmaz mı?» Bir süre durup derin

bir soluk aldı. «Haklısın, geçmişte sana karşı kaba davrandım. Bir yıl kadar önce ilk tanıştığımızda sana karşı tepki duydum. Ama bunun bir nedeni vardı.»

«Çünkü benden hoşlanmıyordunuz.» Asabi bir ifadeyle genç kadına baktı Rafe. «Tersine, senden çok hoşlanmıştım. Çok uzun bir süredir arzu ettiğim ilk kadınsın.»

«Ama Jocelyn demişti ki...»

«Yaşamımda pek çok kadının olduğunu mu söylemişti? Bu, evliliğimden önceki yaşamım için doğrudu. Belki de halam, evliliğimden sonra da öyle olduğunu sanıyordu. Ama evliliğimden sonraki yaşamım hakkında onunla hiç konuşmadım. Kimseyle konuşmadım. Ama son iş seyahatime çıktığımda, bunun böyle devam edemeyeceğini anladım. Sana duyduğum arzu ve bunun yarattığı bunalım yaşamımı her yönden etkilemeye başladı. İşimi bile...»

Broöke kuruyan dudaklarını ıslattı. İçinden isterik kahkahalar atmak geliyordu. Belki de dünyada, kendi kocası tarafından böyle bir davranışla karşılaşan ilk kadındı. «Anlıyorum.»

«Bundan kuşkuluyum,» dedi Rafe, öfkeyle. «Geçmişte sana karşı kaba davrandığım için özür diliyorum,» diye ekledi, kuru bir sesle. Çok uzun zamandır hiçbir kadın karşısında tepkilerini denetleme yeteneğini böylesine kaybetmemişti. Yalnızca... yalnızca Jacqui beni böylesine çileden çıkarmayı başarmıştı!»

«Üzgünüm.»

«Ne için? diye sordu Rafe, aynı tepki dolu ifadeyle.

Genç kadın omuzlarını kaldırdı. «Size, nefretettiğiniz eşinizi hatırlattığım için.»

Rafe'i daha önce de öfkeli görmüştü, ama böylesini değil! Genç adamın gözleri birden iki kor parçasına dönüşmüş, burun delikleri hızla açılıp kapanmaya başlamış, yüzü bembeyaz kesilmişti. «Ne dedin sen?» Sözcükler, sıkı dişlerinin arasından bir tıslama gibi çıkmıştı.

Brooke bu korkunç öfke karşısında geriledi. Tanrı aşkına, ne söylemişti? Onu bu hale getirecek ne söylemiş olabilirdi? Az önceki sözleri, herkesin bildiği bir şeydi. Rafe'in karısından nefret ettiği gazete sütunlarında açık açık yazılmıştı.

«Ne cesaretle Jacqui hakkındaki duygularım üzerine tahminler yürütebiliyorsun?» Elleri iki yânında sıkı birer yumruk olmuştu. «Bir daha karığım adını ağzına alma, anlıyor musun?» «Ama...»

«Seni istediğimi söylemiş olabilirim,» dedi Rafe, tane tane. «Senin yatağını paylaşmayı, uzun süreden beri ilk kez, her şeyden çok istemiş olabilirim. Jacqui'den sonra hiçbir zaman...» Nedense devam edemedi, sözleri yarım kaldı. Genç adam öfkeden kesik kesik soluk alıyordu. «Ama karım hakkında az önceki gibi konuşmana, hele ona olan duygularıma ilişkin tahminler yürütmene izin veremem.»

Şaşırmak, Brooke açısından çok hafif bir sözcük kalırdı. Genç kadın şoke olmuştu! Ne hakla böyle davranabiliyordu? Onu yaşamından, artık kendisini eğlendirmeyen bir oyuncak gibi fırlatıp atan kendisi değil miydi? Milyonlarca gazete okuyucusunun önünde kendisini aşağılayan ve onurunu ayaklar altına aldıktan sonra yapayalnız bırakan o değil miydi? Onun kendisine karşı duygularını tahmin etmesine gerek yoktu. Üç yıl boyunca onun o korkunç nefretini yaşamıştı. O ölümcül kazadan canlı çıkmasını sağlayan şey de bu nefret ve oğlunu yeniden görme isteğiydi belki. Tahmin etmek bir yana, onun kendisinden nefret ettiğini biliyordu.

«Ondan nefret ettiğinizi bütün dünyaya ilan ettiniz,» dedi genç kadın, yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle, «Hem de oğlunuzu ondan koparıp aldığınız gün. Ancak acımasız ve kötü kalpli bir adam bir anneye bunu yapabilirdi.»

Rafe tehdit dolu bir ifadeyle başını geriye doğru attı. «Acımasız ve kötü ha? Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsunuz?» Sesi yumuşaktı, ürkütecek kadar yumuşak.

Ama Brooke o anda ondan korkacak halde değildi. Genç adamın ona, kendisini arzu ettiğini büyük bir rahatlıkla söylemesi, sonra o, onun karısı hakkındaki duygularını dile getirince vahşi bir öfkeye kapılması Brooke'u çileden çıkarmıştı. «Öyle olduğunu biliyorum. İçinde en küçük bir yumuşaklık yok senin.» Bir an, yatak odasında, Rafe'in, oğluyla birbirlerine sarılmaları gözlerinin önünde canlandı, ama hemen bu görüntüyü belleğinden, sildi. Hayır, bu adam kimseyi sevmeydi. Kendi, oğlunu bile! «Sevgi yok sizin içinizde. Kimseye ve hiçbir şeye karşı!» diye devam etti, inatçı bir kararlılıkla. «Beni arzuladığınızı söylüyorsunuz. Ama kaba bir cinsel arzu dışında hiçbir güzel duygu içermiyor bu isteğiniz. O halde bilesiniz ki, Mr. Charlwood, ben sizi istemiyorum. Ne sizi, ne de önerdiğiniz o gelip geçici ilişkiyi!» Gözleri bir süre ateş püskürterek Rafe'in gözlerine takılı kaldı.

«Belki de fikrini değiştirmek için ikna edebilirim seni,» dedi Rafe, aynı yumuşak ses tonuyla. «Asla.»

Rafe ağır ağır genç kadına doğru yürüdü. «Hiç değilse o korku yok artık gözlerinde.»

Brooke meydan okuyan bir ifadeyle başını geriye attı. «Sizi tanıdıkça, Mr. Charlwood, sizden korkmaya bile değmeyeceğini daha iyi anlıyorum.» Sesinde yaralayıcı bir küçümseme vardı. Genç adam bir adım daha atıp ona çok yakın durduğunda Brooke gerilemedi. Rafe'in gövdesinden yayılan sıcaklık genç kadına ulaşıyor, her zaman kullandığı tıraş losyonunun kokusu, Brooke'un parfümünün kokusuna karışıyordu.

«Öyle mi dersin?» Rafe son bir adımla gövdelerini birleştirdi. Artık birbirlerine dokunuyorlardı.

Brooke bu temasla irkilmemek için var gücünü kullanıyordu. «Benim gözümü korkutmaya çalışmayın, Mr, Charlwood!» dedi genç kadın dişlerinin arasından,

«Yani gözünü korkutmaya mı çalışıyorum sence?» Eli, onun çıplak kolunda dolaşıyor, pembeleşmiş yüzünde gezinen gözleri alev alev yanıyordu sanki.

«Öyle olduğunu siz de biliyorsunuz!» Brooke, onun, kolunu hafif hafif okşayan elini umursamamak için büyük çaba harcıyordu. Gövdeleri birbirine yaslanmıştı.

«O halde çabamda başarılıyım, ne dersin?» Eli birden genç kadının bileğine, onun hızlı hızlı atan nabzının üzerine kapandı, «Jacqui ile böyle başlayan tartışmalar nasıl sonuçlanırdı, biliyor musun?» diye mırıldandı kısık bir sesle. Elleri şimdi onun belindeydi.

Geçmişte şiddetli tartışmaların ardından nasıl bir tutkuyla, sektiklerini hatırlayınca Brooke'un yüzüne ateş bastı. «Az önce karınız hakkında konuşmak istemediğinizi söylemiştiniz,» diye hatırlattı genç kadın titrek bir sesle. Rafe in az önceki sözleriyle canlandırdığı anılar onu derinden sarsmıştı.

«Tartışmaların nasıl sona erdiğini merak etmiyor musun?» Genç adamın sıcak soluğu, Brooke'un yüzünü yaladı.

Brooke güçlükle yutkundu. «Tahmin edebiliyorum.»

«Ama bunu sona bizzat göstermem daha zevk verici olmaz mı?» Genç kadının gövdesine dolanan kollan daha da sıkı sarıldı. «Oğlum söz konusu olduğunda kendini karım yerine koymaktan pek hoşlanır gibi bir halin var. Şimdi bakalım onun neden Greg Davieson'ı bana tercih ettiği konusunda bir tahminde bulunabilecek misin? O Greg Davieson'ı, şimdi sana vereceğim şeye tercih etmişti!»

Son sözcük ağzından çıkar çıkmaz, daha Brooke'un itiraz etmesine fırsat kalmadan genç adamın ağzı hırsla genç kadının dudakları üzerinde kenetlendi. Brooke'un dehşet içinde aklına ilk gelen, Rafe'in kendisini tanıyacağıydı. Bir buçuk yıl bir kadınla yaşadıktan, onunla seviştikten sonra bir erkeğin, aynı kadını öptüğünü anlamaması olanaksızdı!

Brooke onun kolları arasında kaskatı durdu. Ağzının üzerinde, baştan çıkarıcı dokunuşlarla hareket eden Rafe'in dudaklarına ve öpüşlerine karşılık vermiyor, ama ona karşı direnmiyordu da. Yalnızca kendisinin Jacqui olduğunu anladığı an kopacak kıyameti bekliyordu.

Rafe başını geri çektiğinde derin derin, kesik kesik soluyordu. Gözlerinde anlaşılmaz bir şaşkınlık, neredeyse bir dehşet vardı. «Olamaz» diye inledi, sanki bir rüyada gibi. «Bir kez daha olamaz!..» Sanki ona dokunmak elini yakıyormuş gibi genç kadını itip kendinden, uzaklaştırdı. «Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim!»

«Rafe...»

«Hayır, dokunma bana!» Genç adam geri geri gitti, ondan uzaklaştı. Az önceki tutkulu arzu gitmiş, onun yerine sararmış, çökmüş bir yüz gelmişti. «Yalnızca gözlerin onunkilerle aynı,» dedi kısık, pürüzlü bir sesle. «O halde, nasıl olabilir?...»

Brooke sessizce ona bakarken sanki zaman durmuştu.

«Arzuladığının, sen olduğunu sanıyordum,» dedi genç adam, kendi kendine konuşur gibi. «Ama meğer gerçek neden ona benzemenmiş.» Dehşet içinde Brooke'a baktı. «Tanrım! Gözlerimi kapattığım anda o oluyorsun!»

Gerçeği anlamamıştı! Brooke heyecanını gizlemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı, «O mu?» Aslında cevabı çoktan biliyordu. Ama Brooke Adamson'ın bilmemesi gerekirdi.

«Jacqui!» diye inledi Rafe. «Teninin dokunuşu, dudaklarının tadı aynı onun gibi!» Brooke güçlükle yutkundu, dudaklarını ısırıldı. «Bu, artık beni istemediğiniz anlamına mı geliyor?» dedi yüzünde alaycı bir küçümsemeyle.

«Beni anlamıyorsun. Hiç kimse anlamamıştı zaten. O bile.»

«Onun sizi çok iyi anladığından eminim, Mr. Charlwood,» dedi Brooke, ağır ağır. «Biraz önce sorduğunuz soruya gelince...» Rafe'in kendisine dikilmiş, acı çeken gözlerine dimdik baktı. «Mr. Davieson denilen adamla hiç karşılaşmadım, onu tanımıyorum, ama her erkeğin, kadınlara karşı, sizin az önce bana davrandığınızdan çok daha ince bir şekilde davranacağını biliyorum.»

Rafe sesli bir şekilde içini çekti, sonra dönüp, tek bir sözcük söylemeden çıktı gitti.

Brooke, dizlerinin "bağı çözülmüş gibi, daha fazla ayakta duramadı, çökercesine koltuğa oturdu. Rafe onun kimliği hakkında kuşkuya filan düşmemişti, yalnızca karışma bu kadar benzeyen bir kadını arzuladığı için kendisinden nefret etmişti. Demek karısından, Jacqui'den bu kadar çok nefret ediyordu! Bundan şu sonuç çıkıyordu, herhangi bir biçimde kendisine karısını hatırlatan bir kadınla asla, en küçük bir ilişkiye bile girmeyecekti Rafe.

Raf ele aralarında geçen bu olaydan sonra dört gün geçmiş, Brooke ne Sloan'ı ne de babasını görebilmişti. Ne acıydı, oğlunu görebilmesi için babasını da görmesi gerekiyordu!

O gün sabah on birde karşısında Rosemary' yi görünce çok şaşırdı Brooke. Hele, her zaman kendisine bunca soğuk davranan kadın, bir süre ağızda bir şeyler geveledikten sonra, o gün Sloan'a bakmasını rica ettiği zaman küçük bir şok geçirdi. Dadı izinli, Connie ise hastaydı. Rosemary'nin ise Londra'da birisini görmesi gerekiyordu ve bu çok da önemliydi. Brooke, elinde olmadan, kadının esrarengiz davranışı karşısında, onun bir erkekle ilişkisi olduğundan kuşkulandı. Belki de o gece partide, Rosemary' nin asabi halinin ve Partrick'in mutsuz görünümünün nedeni buydu.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi Brooke için. Önemli olan Sloan'la koskoca bir gün birlikte olmasıydı! Rosemary'nin gözlerindeki yalvaran ifadeyi de çok yadırgamıştı. Kadın ilk kez kendisini bir insan yerine koyuyor, ondan yardım istiyordu. Bu kadar çaresiz kaldığına göre Londra'daki işi gerçekten önemli olmalıydı. Rosemary, Rafe gelmeden kendisinin dönüp çocuğu alacağını söyleyerek oradan ayrıldı

Bir saat kadar sonra, mutfakta oğluyla birlikte yemek hazırlarken Brooke, dünyanın en mutlu kadınıydı. Sloan hazırladığı yemeklerin tepsinden iştahla yedi. Bulaşığı birlikte yıkarlarken de çok mutlu görünüyordu. Besbelli evde her şeyi hizmetçiler yaptığından, böyle ev işleriyle uğraşmak onun için müthiş bir yenilikti.

Yemekten sonra Brooke ona nehirde balık tutmayı önerdiğinde oğlanın gözleri iri iri açıldı. Kulaklarına inanamıyordu sanki. «Ama oltamız yok!» dedi sonra üzüntüyle.

«Biz de olta yaparız kendimize.»

«Sabi mi?»

«Tabii.»

Birlikte derme çatma oltalarını yaparlarken Sloan balıklar hakkında bitmez tükenmez sorular soruyor, Brooke'un cevaplarını büyük bir dikkatle dinliyordu. Genç kadın için bu saatler, yaşamının en mutlu anlarıydı.

Nehre indiklerinde Brooke burada balık olduğundan bile kuşkuluydu. Ama asıl önemli olanı, eğleniyorlar, güzel vakit geçiriyorlardı. Brooke. üç yaşında bir çocuğun çok geçmeden sıkılacağını, beklemekten bıkacağını düşünüyordu. Oysa çocuk, babasından aldığı inatçılık ve kararlılık nedeniyle olsa gerek sabırla bekliyordu. Sonunda bir mucize gerçekleşti ve Sloan gerçekten balık tuttu. Bu, Brooke'un akvaryumdakiler dışında gördüğü en küçük balıktı. Üstelik hayvan da onlar kadar şaşırmış görünüyordu. Çok küçük olduğundan Brooke balığı oltadan kurtarıp tekrar nehre attı.

Bir süre sonra genç kadın saatine baktı. «Artık eve dönüp, temizlensek ve elimizi yüzümüzü yıkasak, ne dersin?» Çocuğun yüzündeki düş kırıklığını görünce ekledi. «Saat dört oldu. Çayla birlikte kek ve çukulatalı bisküvi yemek istemez misin?»

Sloan besbelli acıkmıştı. Bu yeni program ona çok cazip geldi. El ele tutuşup eve yollandılar. «Peki, yeniden balık tutmaya gelir miyiz bir gün?» diye sordu oğlan, hevesle.

«Baban izin verirse geliriz,» dedi Brooke ihtiyatlı bir sesle. Rafe'in bunu onaylayıp onaylamayacağından emin değildi.

«Evet,» diye başım salladı Sloan uysallıkla.

Çocuk, babasının kendisi üzerindeki otoritesini kabul etmiş benziyordu. Tam buna tepki

duyacaktı ki, Brooke içinden gelen mantığın sesine kulak verdi. Çocukların babalarının, annelerinin sözlerini dinlemeleri, onların isteğine göre davranmaları doğal değil miydi? Rafe'in çocuğuna karşı davranışlarına tepki duymasının nedeni gerçekte kendisinin ona karşı öfke dolu olmasıydı belki de. Kaç kez Sloan'ın, babasının geldiğini görünce ne kadar sevindiğine tanık olmamış mıydı? Demek ki, aralarında sevgiye dayanan bir ilişki vardı. Brooke kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Rafe'in çocuğuna karşı sert ve hoyrat olduğuna inanmak daha çok işine geliyordu. Onun, Sloan'a karşı yumuşak ve sevecen olabileceğini kabul etmek genç kadına zor geliyordu.

Saat altı olup da kimse Sloan'ı almaya gelmeyince onu eve kendisi götürmeye karar verdi. Birlikte eve gittiklerinde Stoeperd'la karşılaştılar. Brooke aceleyle durumu açıklayıp Sloan'ı banyoya sokup yıkayacağını söyledi.

Neyse ki Sloan, Brooke'un onu yıkamasına itiraz etmedi. Birlikte banyoya girdiler. Genç kadın küveti doldurdu. Az sonra çocuk, çevresinde küçük kayıklar dolu bir halde, köpüklü suyun içindeydi. Tombul yanakları, pembeleşmiş yüzü, küçücük burnu, iri gözleriyle öyle tatlı, öyle cana yakındı ki, onu kurularken Brooke kısa bir süre için çocuğu bağrına basmaktan kendini alamadı. Başını oğlunun ıslak saçlarına dayadığında gözlerine yaşlar doldu.

Sonra birlikte Sloan'ın odasına girdiler. Brooke ona pijamalarını giydirdi ve yatırdı.

«Masal kitabın var mı?» diye sordu Brooke, onun üstünü örttükten sonra.

«Evet,» diyerek rafta dizi dizi duran kitapları gösterdi Sloan. «Şu kırmızı renkli olan. Babam geceleri bana onu okur.»

Brooke, bir kez daha Rafe'in sandığı gibi oğlunu ihmal etmediği gerçeğini kabul etmek zorunda kaldı. Çok geçmeden Sloan uyuklamaya başlamıştı.

«Ne oluyor burada? Sen ne arıyorsun?»

Kısık ama öfkeli sesle irkilen Brooke doğruldu, kapının eşiğinde Rafe duruyordu.

«Baba!» diye bağırdı Sloan, yatağından heyecanla. «Brooke'la balığa çıktık. Hatta bir balık bile tuttum!» Çocuk yatağımda doğrulmuş» az önceki uykulu hali uçup gitmişti.

Rafe'in gözleri oğluna çevrildiğinde, az önceki sert ifade kaybolmuştu. «Öyle mi?» diyerek ona doğru yürüdü. Sesi belirgin bir biçimde yumuşamıştı. «Söyle bakalım, ne zaman oldu bu balık serüveni?»

Ama bu yumuşaklığın altındaki gerginliği yalnızca genç kadın fark etmişti. Oğlan, farkında bile değildi.

«Bugün öğleden sonra.» Sloan'ın gözleri mutlulukla pırıl pırıl parlıyordu. «Bugün Brooke'a gıttim. Birlikte yemek yedik. Sonra da çayla birlikte neler neler...»

«Bütün öğleden sonrayı Brooke'la mı geçirdin?» diye sordu babası yavaşça.

«Evet.» Sloan havadaki gerginliğin farkında bile değildi. «Çok güzel yemek yapıyor, baba. Başka bir gün, bir daha gidebilir miyim ona?»

«Yalnızca yemekler için mi?» diye takıldı Rafe.

«Yo, hayır!» dedi Sloan ciddi ciddi. «Brooke' la birlikte olanak çok zevkli.»

Soğuk, gri gözler genç kadına çevrildi, «Gerçekten öyle mi?»

«Evet, hem de çok,» diye cevap verdi Sloan, saf saf. «Balık tutarken de çok eğlendik.»
«Kendine bir dost buldun demek.»

Sloan hiç cevap vermeyince Brooke, bu sözün kendisine yöneltildiğini anladı. Başını kaldırınca Rafe'le göz göze geldi. «Evet, öyle.»

«Belli oluyor. Bir dakika dışarı gelebilir misin, seninle konuşmak istiyordum.»

Aslında bunun bir soru ya da rica değil, düpedüz emir olduğunu ikisi de biliyordu. «Tabii. Tekrar görüşürüz. Sloan,» diyerek yataktaki çocuğa sevgiyle gülümsedi genç kadın.

«Dua ederken gelip beni dinlemeyecek misin?» diye sordu çocuk, meraklı gözlerle. «Dadım hep dinler.»

Genç kadın tereddütle Rafe'e baktı. Rafe'in yüz çizgileri sertleşti. «Brooke, birkaç dakika sonra yanma gelecek. Ben yalnızca kısa bir süre onunla konuşmak istiyorum. Olur mu?»

«Peki,» diye başını salladı küçük oğlan, mutlu bir ifadeyle.

Birlikte salona doğru yürürlerken Brooke, Rafe'in kendisinin evde olduğunu bile bilmediğini, hele oğlunun bütün gün onunla birlikte olduğunu öğrenince küçük bir şok geçirdiğini anlamıştı. Ama şurası gerçektir ki, bunu öğrenmekten hiç de hoşlanmamıştı genç adam. Salona gelince genç adam birden durup ona baktı.

«Mrs.Perkins nerede?»

Brooke en küçük bir yılgınlığa kapılmadan dimdik onun gözlerine baktı. «Hastalanmış. Connie'nin de izin günümüş.»

Rafe'in gözleri hafifçe kısıldı. «Peki ya Rosemary?»

Bu kez Brooke gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Çünkü Rosemary hakkındaki kuşkuvarı gözlerine yansıyacaktaki hemen. «Londra'ya gitmesi gerekiyormuş,» dedi zayıf bir sesle.

«Peki sen nasıl işin içine karıştın?»

Brooke, onun bu soruyu soruş tarzındaki saldırgan ifade karşısında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. «Rosemary gitmeden önce bana gelip Sloan'la ilgilenmemi rica etti.»

«Rosemary mi böyle bir şey yaptı?»

Sesindeki inanmayan ifade Brooke'u çileden çıkardı. «Ben Sloan'ı kaçırmış filan değilim, Gördünüz, yatağında yatıyor!» diye patladı. «Sloan'a veda ettikten sonra hemen gitmem gerek. Yengeniz eve döndüğünde anlattıklarımı doğrulayacaktır.»

Rafe bir süre susup ona baktı. Sonra daha sakın bir ifadeyle konuştu. «Sloan'a iyi geceler diledikten sonra salona benim yanıma in.»

Brooke, Rafe'in bu buyurgan tavrı üzerine kaskatı kesildiğini hissetti. «Ben...»

«İzin verirsen başka bir biçimde ifade edeyim,» diye onun sözünü kesti Rafe. Genç kadının yüzündeki ifade gözünden kaçmamıştı besbelli. «Sloan'a veda ettikten sonra bir içki almak için benim yanıma, salona gelebilir misin?»

Brooke isteksizce, «Birazdan dönerim,» dedikten sonra oğlunun yanına çıktı. Rafe'le yalnız kalmak istemiyordu. Korkuyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 13, 2007, 08:36:44 am

BEŞİNCİ BÖLÜM

Brooke aşağı inerken, Sloan'ın duasının son sözcükleri, «Tanrı annemi korusun,» diyen sesi kulaklarında yankılanıyordu. Derinden sarsılmıştı. Önceki düşünceleri, Jocelyn'in inandıkları ne olursa olsun, Rafe oğluna annesi hakkında kötü duygular aşılamamıştı demek!

«İçki?»

Rafe'in sorusu Brooke'u kendine getirdi. Merdivenlerden inip salona girdiğinin farkında bile değildi. Güçlkle kendini topladı. «Şeri lütfen,»

Rafe bardağı doldurup ona uzattı. Genç kadın, onun eline dokunmamaya özen göstererek" aldı. Ama Rafe ondam uzaklaşmadı, birbirlerine değecek kadar yakın duruyorlardı. «Senden özür dilemem gerekiyor,» dedi genç adam ansızın.

Brooke, yüzüne ateş bastığını hissetti. «Gerek yok, o olayı unuttum bile.»

«Olay mı? Hangi olay?»

Brooke şaşkın gözlerini ona doğru kaldırdı. «Geçen gece...şey, bana...»

«Seni istediğimi söylememden mi söz ediyorsun?» diye sordu Rafe kuru bir sesle. «Ama ben onun için özür dilemeyecektim, Brooke.» Bir süre sustuktan sonra devam etti. «Sen yukarıdayken Rosemary telefon etti. Patrick'le birlikte bu gece Londra'da kalacaklarmış. Bu arada Sloan'a bakman için sana kendisinin ricada bulunduğunu söyledi.»

Brooke, özür dileme nedeni hakkında düştüğü yanılgıdan çok rahatsız olmuştu. Güçlkle yutkundtu. Böylelikle, hiç yoktan o çok özel konuşmayı yeniden gündeme getirmiş oluyordu. «Memnun oldum,» diyerek serisinden bir yudum aldı. «Şimdi gitmem gerek.»

Rafe onu hafifçe kolundan tutarak durdurdu. «Kal, birlikte yemek yiyelim,» dedi alçak, yumuşak bir sesle. Genç kadının üzerine dikilmiş gözleri garip bir duyguyla koyulaşmıştı sanki. «Bütün gün Sloan'a bakman karşılığında sana yalnızca böyle teşekkür edebilirim.»

«Ben...»

«Benden korkma konusunda fikrini değiştirmedin demek?»

«Hayır, sizden korkmuyorum,» dedi Brooke, ondan uzaklaşarak. «Yalnızca akşam yemeğime uygun giyinmedim.,o kadar.»

«Yalnız olacağız, Brooke. Senin ne giydiğin de umurumda değil.»

Sesinde öyle yoğun bir duygusallık, öyle anlatılmaz bir şeyler vardı ki, Brooke soluğunun

kesildiğini hissetti. Burada onunla yalnız kalmak delilikti, ama gitmekte diretmesi de kaçma anlamına gelecekti. «Şey, üzerime biraz çeki düzen verebilir miyim?»

«Elbette,» diye atıldı Rafe hemen. «Seni yukarı, banyolardan birine götürürüm, ben Sloan'a iyi geceler dilerken, sen de kendine çeki düzen verirsin.»

Banyoda Brooke ihtiyacı olan her şeyi buldu. Ensesinde topladığı saçlarını açtı, fırçaladı, elini yüzünü yıkadı. Gömleği kurumuştı. Yüzünün doğal, sağlıklı pembeliği makyajı da gereksiz kılıyordu.

Aşağı geri döndüğünde Rafe ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamış, kravatım gevşetip yakasının düğmelerini açmıştı.

Brooke hafifçe gülümsedi. «Benim kendimi daha rahat hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsunuz?»

«Tam tersime, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Her zaman iki dirhem bir çekirdek giyinmenin ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Öyle giyinmek zorunda değilsiniz her an.»

«Öyle mi dersin? Blucinle dolaşırsam adamlarım bana saygı gösterir mi acaba?»

«Bir kez denemelisiniz.» Brooke onun bu resmiyetten uzak haline baktı, böyle kendini ona çok daha yakın hissettiğini düşündü. «Belki de öyle bir giyinme tarzı daha...» Brooke fazla ileri gittiğini düşünüp sustu.

«Beni daha insan göstereceğini mi söylemek istiyordun?» dedi Rafe, alçak bir sesle. «Ama ben zaten insanım, Brooke. Geçen gece kendimi gülünç duruma düşürdüğüm zaman bunu kanıtlamamış mıydım?»

«Öyle bir duruma düştüğünüze mi inanıyorsunuz gerçekten?»

«Seni arzuladığımı söyledim, sonra da bana karımı hatırlattığın için seninle sevişemeyeceğimi söyleyerek seni açışladım.»

Brooke sarardı. «Böyle bir şey söylememiştin--»

«Belki sözcüklerle değil, ama sonuçta yine de bunu söylemiş oldum,» dedi yavaşça Rafe. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. «Oysa ona benzemiyorsun bile,» dedi, sanki başka bir dünyadan konuşur gibi. Gözleri uzaklara dalmıştı. «Gözlerin dışında ona hiç benzemiyorsun.» Bir hayaleti kovmak ister gibi başını iki yana salladı. «Yemek odasına geçelim mi?»

Yemekte bir süre Sloan'dan söz ettiler. Bir ara Rafe, «Şarabından iç, hiç dokunmamışsın bile,» deyince, Brooke, ilk önce uysallıkla elini kadehine uzattı, sonra onun emir verir gibi konuşmasına tepki duyarak vazgeçti. «Teşekkürler, istemiyorum,» dedi kuru bir sesle. «Kırmızı şarap sevmem.»

«O zaman sana beyaz şarap koyayım, belki de--»

«Ben şarap sevmiyorum aslında. Su alayına lütfen.»

Eskiden hiç içki sevmemesine rağmen, Rafe in, içkiyi reddetmenin protokol kurallarına uymadığı yolundaki uyarılan nedeniyle zorla içerdi. Ama şimdi böyle bir zorunluluğu yoktu.

Birden Rafe'in yüzünün gözle görülür bir biçimde solduğunu, yüzündeki çizgilerin derinleştiğini, adeta yanaklarının çöktüğünü fark etti. Ne olmuştu birden böyle?

Rafe'in kısık sesi Brooke'un düşüncelerine bir cevap gibiydi. «O da alkolden hoşlanmazdı,» diyordu genç adam, kendi kendine konuşur gibi.

«Karıınız mı?» diye yavaşça sordu Brooke. «Ama kuşkusuz katıldığınız o görkemli partilerde hiç sevmemesine rağmen içki içmek zorunda kalıyordu.»

«Neden onu hiç tanımamana rağmen karımı bana karşı savunmakta ısrar ediyorsun?» Rafe' in sesi alçak ve pürüzlüydü. «Yoksa onun intikamını almak için gelip beni bulan esrarengiz kardeşi filan mısın?» Soru şaka biçiminde sorulmuştu, ama genç adamın çelik pırıltıları saçan gözlerinde hiç de şakacı bir ifade yoktu.

«İntikam mı?» Brooke kaşlarını hafifçe kaldırdı. «Yoksa evliliğinizde sizin da bazı yanlışlarınız olduğuna mı inanmaya başladınız?»

«En büyük yanılgım bir çocukla evlenmekti!» dedi Rafe, gizli bir öfkeyle. «O halde neden, evlendiniz?» Brooke, genç adamın az önceki sözlerinin üzerinde durmadığına sevinmişti. Eski karısının meçhul bir akrabası olması fikrinin aklına gelmesi bile tatsız bir şeydi.

«Sence neden evlenmişimdir?»

Brooke omuzlarını kaldırdı. «Charlwood imparatorluğuna bir varis istiyordunuz bence.»

«Ben bir eş istiyordum,» diye sıkılı dişlerinin arasından fısıldadı Rafe, öfkeyle. «Yaşamımı ve yatağani paylaşacak bir kadın istiyordum. Ama onun yerine gittim genç bir kızla evlendim. O gözü parada ve mücevherlerde olan bir çocuktuk. Zengin bir adamın karısı olmanın tüm. nimetlerinden hoşlanıyordu. Ama gerçek bir eş olmayı unuttu.» Sesinde yoğun bir acı vardı.

Brooke bu suçlama karşısında bembeyaz kesildi. Bu kesinlikle doğru değildi! O bu adamı bütün varlığıyla sevmişti, onu mutlu kılmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdu. Zaten bu yüzden kişiliğini bile kaybetmişti. Asıl ona sonsuz servetinin bir parçası, sahibi olduğu mallardan biri olarak gören kendisiydi. Süslenip şımartılacak güzel bir oyuncakta. Ancak işe yaradığı sürece değeri idi. Ona istediği çocuğu verdikten sonra da karısını kaldırıp bir kenara atmıştı.

«Belki siz de bir 'koca' olmayı umuttunuz.»

«Ne?»

'Brooke, genç adamın sesindeki ürpertici öfkeyi duymazlıktan geldi. «Şöyle... Jaoqui'yle tanıştığınızda otuz beş yaşındaydınız, değil mi?».

«Evet.»

«Ve daha önce hiç evlenmemiştiniz, yanılıyor muyum?»

Rafe'in gözleri kısıldı. «Sözü nereye vardırnak niyetindesin?».

O arada yemeklerini bitirmişler, birer konyak almak için salona geçiyorlardı. Konuşmaları doğal olarak kesilmişti. Rafe bardakları doldurup yanına geldiğinde, kaldıkları yerden devam etmek istedi. «Son olarak kabahatin yaşımnda olduğunu söylemeye çalışıyordun, yanılmıyorsam..»

Sesindeki alaycı ton Brooke'un sinirine dokundu. «Olamaz mı yani?»

«Bana sorma, bu senin teorindi,» dedi Rafe, gözlerinde yine aynı alaycı pırıltılarla.

«O da sizin evliliğinizdi» diye patladı Brooke. «Ve sizin umurunuzda bile değil!» Genç kadın kendini denetleyememenin verdiği öfkeyle sert adımlarla yürüdü, boş şöminenin önüne gelince dönüp ateş püsküren gözlerle Rafe'e baktı.

«Yo, umurumda, Brooke.» Rafe kanepede oturuyordu, ama gövdesi kurulu bir yay gibi gergindi. «Yalnızca., artık yapabileceğim hiçbir şey yok.»

«Karınızdan nefret etmeyi bırakabilirsiniz artık.»

Rafe'in kılı kıpırdamadı. Bir heykel gibi duruyordu. «Ondan nefret etmekten yıllar önce vazgeçtim

ben.»

Brooke'un yüzünden kan çekildi ansızın. Onun kendisine olan nefretini biliyordu, ama ilk kez somut sözcükler 'halinde ağızından çıktığını duyuyordu. Kendisinden nefret ettiğini en sonunda onun ağızından duymuştu işte.

«Evet, yaşımın nesi varmış?» diye az önceki sorusunu üsteledi Rafe. «Çok mu yaşlıydım yani?»

«Saçmalamayın! Ve lütfen benimle alay eder gibi konuşmayın,» dedi Brooke sinir içinde. «Ben yalnızca tek nedenin karınızın gençliği olmayabileceğini söylemeye çalışıyordum.»

«Evet, bunun bilincindeyim,» dedi Rafe yavaşça.

Brooke'un gözleri için için yanıyordu Rafe'e bakarken. «Otuz beş yaşında, kurulu bir düzeniniz, yerleşik bir yaşam tarzınız, başarılı bir işiniz vardı. Kısacası yaşamınız gayet iyi yağlanmış bir makine gibi tıkır tıkır işliyordu.»

«Yaşamımı çok sıkıcı bulur gibi konuşuyorsun.»

«Değil miydi?»

«Jacqui için besbelli öyleymiş,» dedi Rafe. Yüzünde acı bir ifade vardı. «Evliliğim toplam on sekiz ay kadar sürdü, ama gerçekte ondan çok önce sona ermişti.»

«Gerçekten başlamış mıydı ki bitsin? Evlilik bir tür ortaklıktır. Her iki taraf karşılıklı bir alışveriş içindedir. Her iki taraf da, hem verir, hem alır. Oysa sizin ona bir şeyler verebildiğinizden kuşkuluyum.» Brooke o mutsuzluğu yeniden yaşıyordu sanki.

«Sanki karımla aramdaki ilişki hakkında çok şey bilir gibisin,» dedi Rafe, düşünceli bir ifadeyle. «Senin evliliğin nasıldı? Kocan nasıldı?»

«Ben çok gençtim, o da benden epeyce yaşlı. Düzenli bir işi kurulu bir yaşamı vardı. Bense tecrübesizdim, hâlâ bu dünyada kendime bir yer arıyordum,» dedi Brooke, düz, ifadesiz bir sesle. «Onunla evlendiğimiz zaman en sonunda yerimi bulduğumu sanmıştım, ama onun yaşamında bir eşe yer yoktu.»

Ve?»

«Ve mi?» Şaşkın gözlerle ona baktı Brooke. «Evet.» Rafe'in gözleri onunkileri tutsak almıştı sanki.

Brooke güçlükle yutkundu, bakışlarını kaçırmak istedi, ama kaçıramadı. «Ve onu çok sevdim, her şeyden çok...» Bu sözcüklerin ağızından nasıl çıktığını bilmiyordu. Bu adama geçmişiyile ilgili hiçbir şey söylememeye karar vermişti oysa.

«Bu kadar çok ortak yanımız olduğunu bilmiyordum.» Rafe'in sesi genç kadını kendine getirdi. Nerede olduğunun ve karşısında duran adamın kim. olduğunun bilincine vardı.

«İki başarısız evlilik, pek fazla ortak yanımız olduğunu kanıtlamaz. Olsa olsa her ikimizin de büyük bir yanılgıya düştüğümüzü gösterir.» Kısa bir süre sustuktan sonra ekledi. «Yemek için teşekkürler, Mr. Charwood...»

«Rafe,» diye düzeltti genç adam ve esnek bir hareketle ayağa kalktı.

«Size adınızla hitap edecek kadar yakınlaşmama izin vereceğinizden emin misiniz?» dedi Brooke, acı bir alayla. «Ya sonra aile mücevherlerinizi kullanma iznini istersem ne olacak?»

«Hele bir isteyin,» dedi Rafe, alçak, yumuşak' bir sesle.

Brooke bu sesteki davetkâr ifadeyi anlamamazlıktan gelerek brendi bardağını sehpaye bıraktı. Charlwood mücevherlerini düşünmek bile midelerini bulandırıyor. Hele bunlardan birini. Rafe bu mücevherleri, evlenmelerinden hemen sonra, kendisi için daha modern bir biçimde, yeniden yaptırmıştı. Resmi davetlerde bunları takmasını isterdi. Bu davetlerden birinde, ev sahibi Sir Peter Hamille, partinin başından beri genç kadına kur yapıyordu. O da, evden çıkmadan önce Rafe'le giriştikleri şiddetli kavganın öfkesiyle buna bir ölçüde izin vermişti. Ama ilerleyen saatler boyunca, Rafe'in öfkeyle, alev alev yanan bakışlarını sürekli üzerinde hisseden genç kadın,, başına geleceklerden korkmaya başlamıştı. Nitekim o korkunç sahne gerçekleşmişti. Odasında soyunurken Rafe bir fırtına gibi içeri dalmış, onu hoyratça yatağa savurduktan sonra, kendine ait bir malı damgalar gibi, vahşice bir hırsıyla genç kadına sahip olmuştu. Bu arada boynuna batan ağır gerdanlığın izlerinin neden olduğu morartı günlerce teninden silinmemişti. O geceyi hatırlamak bile şimdi Brooke'un dehşetle ürpermesine yetiyordu.

Genç kadının eli bilinçsizce, korunmak ister gibi boynuna uzandı. «Ben... ben artık gitmeliyim...» «Neden?»

Brooke'un cevap vermesine fırsat kalmadan tiz bir ses salonda çınladı. «Yine mi siz, Miss Adamson? Anlaşılan bunu bir alışkanlık haline getirdiniz!»

Brooke ağır ağır döndü ve karşısında, doğal olmayan bir biçimde yanakları kızarmış, gözleri tehlikeli bir ifadeyle pırlıl pırlıl parlayan Rosemary'yi buldu. Genç kadın besbelli sabahkinden çok farklı bir havadaydı.

«Rosemary,» dedi Rafe, şaşkın bir ifadeyle. «Bu gece kentte kalacaksınız diye biliyordum.» Rosemary'nin Rafe'e çevrilen bakışları kötü kötü parlıyordu, «Kalmaya niyetliydim. Ama anlaşılan Patrick başka türlü olmasını istiyormuş.»

«O nerede?»

«Londra'da kalmayı daha uygun buldu.»

Anlaşılan Patrick'le kötü bir kavga etmişlerdi. Birden Brooke, Patrick'in karısını başka bir erkekle yakaladığını düşündü. Sabahki kuşku aklına geldi. Rosemary'nin eli ayağı titriyordu. Sesi de ağlamak üzere olan bir insanınki gibi titrek ve kısıktı. Hızla merdivenlere yöneldi ve koşarcasına yukarıya çıktı. Az sonra bir kapının gürültüsü kapandığı duyuldu.

Rafe'in yüzü kayıtsız ve duyarsızdı. Besbelli aklı çok başka yerlerdeydi.

«Sanırım yengenizin birisiyle konuşmaya ihtiyacı var,» dedi Brooke, yavaşça. Rosemary'nin durumunu çok iyi anlamıştı. Çünkü bir zamanlar kendisi de böyle mutsuz bir evliliğin acılarını çekmişti,

«Benim mi konuşmamı öneriyorsun?»

«Başka kim var?»

Rafe sanki onu duymamış gibi ağır ağır genç kadına doğru yürüdü. İyice yaklaştığında Brooke, onun konyak kokan sıcak soluğunu yüzünde hissetti. Genç adamın uzun parmakları yavaşça yanağını okşadığında artık tek isteği bir an önce oradan uzaklaşmaktı. Onun kendisine böyle dokunmasına katlanamıyordu.

«Bence... bence Rosemary'nin yanma gitmelisiniz,» dedi Brooke, kuruyan dudaklarını ıslatarak.

«Evet.» Ama genç adamın düşünceleri çok uzaklarda, çok başka yerlerde gibiydi. Gözleri Brooke'un ıslak dudaklarına takılı kalmıştı.

«Brooke...»

Rafe'in sesindeki özlem dolu ifade genç kadını iliklerine kadar ürpertti. «Rosemary,» diye hatırlattı bir kez daha.

Rafe'in yüzü tatsız bir ifadeyle buruştu, eli yanına düştü. «Haklısın,» diye ağır ağır başını salladı. «Gidip bir durumuna bakayım. Beni bekleyeceksin, değil mi?»

Brooke cevap vermedi. Genç adam merdivenleri çıkar çıkmaz da koşarak evden kaçtı. Tıpkı yıllarca önce kaçtığı gibi. Korkuyla... Ama bu kez korkuya başka bir şey daha karışmıştı. Bu, Rafe'e duymaya başladığı arzuydu! Evde çabucak bir duş alıp üzerine geceliğini ve mavi dantel sabahlığını giydiği sırada kapının çalındığını duydu. Aslında bunu beklemiyor değildi.

Brooke kapıyı ardına kadar açmadan yalnızca araladı. Rafe, biç de hoş karşılanmadığını görünce şakacı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

«Rosemary nasıldı?» diye sordu Brooke, nazik bir ifadeyle.

«Pek bir yaranım olmadı. Patrickle neden kavga ettiklerini bir türlü söyletmedim. Patrick'e telefon ettiğimde o da pek fazla konuşmak istemedi.» Kısa bir süre durdu. «Evden öyle kaçıp gideceğini 'beklemiyordum.»

«Kalmam için bir neden yoktu.»

«O halde içeri girebilir miyim?»

«Geç oldu...»

«Saat daha on buçuk. Evin ışıklarının çok daha geç saatlere kadar yandığını biliyorum.» Brooke yüzüne ateş bastığını hissetti. «Beni mi gözlüyordun?»

«Gözlemek sayılmaz.» Rafe en sonunda, genç kadının izin vermesini beklemeden kapıyı itti, içeri girip arkasından kapattı. Brooke'un gövdesinde ve yüzünde dolaşan gözleri sıcacıktı. «Çalışma odamın pencereleri bu yana bakıyor. Sık sık gözüm takılırdı bu evin camlarına. Ve sık sık yanına gelmek isterdim.»

«Rafe—»

«Tanrım, ne kadar güzelsin!» Rafe ona yaklaştı, genç kadını kendine doğru çekti. İncecik kumaşın üstünde ellerinin dokunuşu yumuşak, ama kararlıydı.

«Görünüş her şey değildir, Mr. Charlwood.» Brooke ondan uzaklaşmaya çalışıyor, ama genç adamın gövdesinden yayılan sıcaklık adaleli göğsünün ve kollarının dokunuşu tüm eski anılarını yeniden canlandırıyor, tüm gücünü alıp götürüyordu.

«Biliyorum, Brooke,» diye fısıldadı Rafe. Dudakları boynunda, kulaklarının çevresinde doluşuyordu. «Ben de yalnızca seni görmekle, sana bakmakla yetinemiyorum.» İnce dantel sabahlığı yavaşça genç kadının omuzlarından sıyırdı, yere bıraktı. «Sana dokunmak, seni hissetmek, senin de beni, benim seni istediğim kadar istediğini bilmek istiyorum Brooke...» Dudakları en sonunda, özlemle genç kadının dudaklarının üzerinde kenetlendi.

Birden çevrelerindeki her şey silindi. Onlar artık uzun yıllar boyunca birbirlerinden uzak kalmış bir kadınla bir erkektir. Dudakları birbirinin üzerinde özlem dolu hareketlerle gidip geliyor, 'birbiriyle kaynaşıyor, bütünleşiyordu.

Brooke'un titreyen parmakları genç adamın gömleğinin düğmelerine uzandı, onları teker teker açıp göğsünün sert tüyleri üzerinde gezinmeye başladı. «Aman Tanrım!» diye fısıltıyla inledi Rafe, onu sınıksız gövdesine bastırdı.

Brooke dizlerinin bağıнын çözüldüğünü hissediyordu. Korkunç gerçek ortadaydı, gövdesi hâlâ onun okşayışlarına cevap veriyordu. Her şeye rağmen onu hâlâ istiyordu! Dudaklarını onunkilerden ayırıp yanağını genç adamın göğsüne yasladı. Buna bir son vermesi gerekiyordu.

«Brooke?» Rafe genç kadının düşüncelerinin olumsuz yönünü sezmişti. Çenesinin altından tutarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

Brooke, ansızın kuruyan dudaklarını ıslattı. «Rafe, ben---»
«Lütfen yapma,» diye yalvardı Rafe, fısıltıyla.

Genç kadını bütün gücüyle kendi gövdesine bastırdı. Ona olan özlemi bütün somutluğuyla belli oluyordu. «Şu anda yaptığımız şeyi incelemeye kalkışma, yalnızca olduğu gibi kabul et. Tam üç yıl, gerçekten arzu edebileceğim, sevişebileceğime inandığım bir kadının karşıma çıkmasını bekledim. Seni bulduğum şu anda bana "hayır" deme!»

Üç yıl mı? Rafe üç yıl boyunca hiçbir kadınla sevişmemiş olabilir miydi? Jacqûi'den sonra hiçbir kadını arzulamamış olabilir miydi? Bunları daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan dudakları bir kez daha birleşti,

Rafe onu yavaşça yerdeki kalın halının üzerine yatırdı. Yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını genç kadının gözlerinde, yanaklarında, alnında, şakaklarında gezdirdi, sonra yeniden dudaklarını buldu.

Elleri yavaş yavaş geceliğini omuzlarından sıyırdı ve çıplak göğüslerinin üzerine kapandı. Brooke'un tüm direnme gücü yitip gitmişti. Rafe yılların özlemi ve bitmeyen bir ateşle genç kadının çıplak gövdesini öpücükleriyle, dudaklarıyla, parmak uçlarıyla araştırıyor, sanki onu içine sindirmek istiyordu.

Dudakları göğüs uçları üzerine kapandığında Brooke'un parmakları genç adamın gür saçlarına gömüldü, başını göğsüne bastırdı var gücüyle. Her şey, ilişkilerinin ilk başlarındaki gibi inanılmayacak kadar güzel, bir düş gibiydi. Sonra aralarına Charwood ailesinin yaşamı ve o evlilik yüzüğü girmiş, aşkı gerilerde kalmıştı.

Aşk! Brooke birden derinden sarsıldı. Aşk mı? Rafe onu hiçbir zaman sevmemişti ki! Şu anda da sevmiyordu, yalnızca istiyordu. Eğer seviştiği kadının o nefret ettiği kansı olduğuna anlarsa, bir kez daha onu yaşamından söküp atar, oğlundan ayırırdı.

Rafe, genç kadında meydana gelen değişik liği hemen sezmişti. İnlercesine fısıldadı.

«Jacqui! Ne oldu?»

Rafe ne söylediğinin bilincine varınca, yüzü allak bullak oldu, gözleri anlatılmaz bir acıyla karardı.

«Aman Tanrım!» Hızla doğruldu, başını ellerinin arasına aldı.

Brooke, kendi perişan halini saklayabilmek için bütün gücünü harcayıp alaycı bir ifadeyle sordu. «Ne oldu Rafe? Yoksa yine gözlerini kapatınca karını mı gördün?»

Rafe'in yüzü kireç gibi olmuştu. Gözleri ise işkence çeken bir adamınki gibi acı doluydu. «Brooke--»

«Lütfen buradan gider misin?» Yüzündeki korkuyu saklayabilmek için yatakta yan döndü genç kadın.

«Yapamam... yapamam...»

«Lütfen git!»

«Tanrım, bütün yaşamım boyunca onun hayaletinden kurtulamayacak mıyım?» Sesi bir inilti

gibiydi. Ağır ağır, bitkin bir halde doğrulup, kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı. Arkasında perişan bir Brooke bıraktığının farkında değildi.

Fiziksel olarak ne kadar değişirse değişsin Rafe bilinçaltında onu tanıyordu. Bilinçli olarak tanıyacağı bir gün gelecek miydi?

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 13, 2007, 05:34:38 pm

ALTINCI BÖLÜM

Ondan sonraki günler Rafe ondan kaçır gibiydi. Brooke onu hiç görmedi. Şimdi genç kadının ondan korkusu başka bir biçim almıştı. Artık kendi gövdesinin ona gösterdiği ateşli tepkiden korkuyordu. Yılların acısı ona karşı bütün duygularını alıp götürmüştü, ama fiziksel olarak halâ ondan etkileniyordu!

Rafe onu görmüyordu, ama Sloan'ın genç kadını ziyaret etmesine engel olmuyordu artık. Küçük oğlan artık her gün Brooke'u görmeye geliyordu. Çocuğun babasına tek sözcükle taptığı her hareketinden, her sözünden belli oluyordu. Babası iş seyahatlerine çıktığında gözle görülür biçimde mahzunlaşıyordu. Aksi gibi Rafe'in yolculukları da belirgin bir biçimde sıklaşmıştı. Artık Charlwood malikânesinde çok az kalıyordu. Zaman zaman Brooke onun evden böyle kaçmasına kendisinin neden olup olmadığını düşünüyordu. Patrick ise hâlâ Londra' daydı. Rosemary'yle kavga ettikleri ve genç kadının bir sinir krizinin eşiğinde eve döndüğü o gecenin üzerinden on beş gün geçmiş, ama Patrick hâlâ eve dönmemişti.

Bir gün öğleden sonra, Rosemary, Sloan'ı elinden tutmuş çıkageldi. Kocasının yokluğunda yüzü oldukça çökmüş, solmuştu. «Sloân sabahtan beri seni sayıklayıp duruyor. O kadar huysuz ki, ne yapacağımı bilemedim..»

Brooke kaygılı bir ifadeyle oğluna baktı ve çocuğun gözlerinin çakmak çakmak, yanakları-nınsa normalden daha kırmızı olduğunu gördü. «Hayatım, bir şeyin yok ya?» Dizlerinin üzerine çöktü, elini çocuğun yanağına koyduğunda alev alev yandığını gördü. Hızla gözlerini Rosemary'ye kaldırdı. «Derece koydun mu?»

«Telaşlanmana gerek yok, Brooke...»

«Sana derece koydun mu dedim.» Yerinden doğruldu, Sloan'ın küçücük eli hâlâ avcundaydı.

Rosemary tedirgin bir halde yutkundu. «Şey, tabii koymadım. Hiçbir şeyi yok ki! Yalnızca biraz ilgi istiyor, o kadar.»

Brooke hiçbir şey söylemeden çocuğu mutfağa soktu, kucağına alıp tezgâhın üzerine oturttu. «Şimdi tişörtünü biraz yukarı kaldıracağım tatlım, tamam mı?» dedi yumuşak bir sesle. Çocuk basını salladı. Konuşmamasından, durgun halinden Brooke onun hasta olduğuna iyice inanmıştı.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu, arkasında duran Rosemary. Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı. Hâlâ Brooke'a karşı pek dostça davrandığı söylenemezdi. Ama son zamanlarda ve Brooke'un Sloan'ı eve getirip bıraktığı günlerdeki karşılaşmalarında genç kadına hep nazik davranmıştı. Anlaşılan o gece Rafe ve Brooke'un önünde denetimini yitirdiği için utanç duyuyordu.

«Elini alnına koy,» diye mırıldandı Brooke. Sonra ecza dolabından dereceyi getirdi, çocuğun koltuk altına koydu. Sloan'ın tüm gövdesi alev alev yanıyordu.

«Aman Tanrım!» dedi Rosemary, yüzü bembeyaz kesilmişti.

«Ben hasta mıyım?» diye sordu ansızın küçük çocuk. Gerginliğin hemen farkına varmıştı. «Ben de Jossy hala ve annem gibi ölecek miyim?» İri mavi gözleri korku içinde bakıyordu iki kadına.

Rosemary davranışının çocuğu ne kadar ürküttüğünün farkına varıp kendini topladı. Tatlı bir ifadeyle güldü. «Belki birkaç gün yatakta kalıp, hu arada bol bol şımartılırsın,» diye takıldı ona. Saçlarını sevgiyle okşadı. «Ama kesinlikle ölmeyeceksin.» Bu arada, dereceyi alıp okumak üzere gözlerine yaklaştıran Brooke'a kaygıyla bakıyordu.

«Ateşi kırk,» dedi Brooke kısık, titrek bir sesle. Sonra döndü çocuğa gülümsedi. «Şimdiden yatağa girsen hiç de fena olmaz küçük yaramaz,» diyerek onu kucağına aldı, doğruca evden çıktı. Rösemary'nin ne yaptığına bile bakmadan, kucağında oğlu, hızlı adımlarla eve yürüyordu. Rosemary ise, yüzü sararmış peşinden geliyordu.

Eve varır varmaz doktor çağrıldı. Bu arada Rosemary panik içindeydi. «Ona bir şey olursa...» diye kendi kendine söyleniyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Brooke ise yönetimi ele almıştı. Hem onu sakinleştiriyor, hem de doktor gelinceye kadar ateşi düşürmek için soğuk su kompreslerini sürdürüyordu.

Doktor gelince ürkütücü haberi verdi. Sloan kabakulak olmuştu. Odadaki herkes bu hastalığın ciddi komplikasyonlara yol açabileceğini bildiğinden taş kesilmişti. Doktorla birlikte aşağı indiklerinde adam onlara yapmaları gereken şeyleri anlatıyordu.

«Ateşi düşünceye kadar birisinin sürekli yanında beklemesi gerek. Başını dizlerine değecek şekilde nasıl eğdiğimi gördünüz, değil mi? Siz de aynı şeyi zaman zaman yapacaksınız ve bu hareket sırasında ensesinde bir ağrı ya da bacaklarında bir tutulma hissettiğini söylerse hemen bana bildireceksiniz? Bu durumlarda menenjit tehlikesi...»

«Menenjit mi?» dedi Brooke dehşet içinde.

Doktorun yumuşak bakışlı mavi gözlerinde bir an için soru soran bir merak belirdi, ama kafasından geçen soruları dile getirmedi. «Ender bir olaydır, ama mümkündür. Bütün sorun ateşi düşürmekte.»

Brooke bundan sonra doktorun direktiflerini büyük bir dikkatle dinledi. Oğluna bir şey olmasına asla izin vermeyecekti! «Onunla ben kalacağım,» dedi Rosemary'ye, doktor gider gitmez.

«Sen mi? Ama...»

«Onunla ben kalacağım, Rosemary,» diye tekrarladı Brooke, gözlerinde keskin pırıltılarla. O anda tüm gövdesi savaşmaya hazır bir gerginlik içindeydi. Hiç kimse oğlunun başında bekleme hakkını nereden bulduğunu sormazdı ona!

Rosemary'nin ona bakan gözlerinde birden önce bir şaşkınlık, sonra araştıran, soran bir ifade belirdi. Sonra, bir saniyeden de az bir süre Brooke, bu gözlerde tanımanın belirtilerini yakaladı. Neyse ki, Rosemary olmayacak bir düşünceyi kafasından kovmak ister gibi omuz silkti. «Öyle istiyorsan öyle olsun. Sloan gerçekten de seni çok seviyor.»

Brooke, hâlâ, öz önce Rosemary nin kendisini tanıdığını sanmanın sarsıntısını atamamıştı üzerinden. «Rafe'e telefon etmen gerekiyor,» dedi tereddütle.

«Nerede olduğunu bilmiyorum.»

«Ne? Gerçekten bilmiyor musun?. O halde Patrick bilir. Hemen onu araman gerek.»

«Patrick'e telefon edemem,» dedi Rosemary hıçkırırçasına.

«Ona haber vermezsek Rafe çıldırır,» diye onu uyarmaya çalıştı Brooke.

Rosemary'nin parlak yeşil gözleri acıyla koyulaştı. «Patrick'le konuşamam. Çok kötü ayrıldık, birbirimize çok kötü şeyler söyledik. Gerçekten bunu yapamam.»

Brooke, birden Rosemary için üzüldüğünü hissetti. «Patrick'e ben telefon ederim,» diye onu rahatlatmaya çalıştı. Sonra belli belirsiz gülümseyerek ekledi. «Ama sen de Rafe'e telefon edeceksin.»

«Anlaştık!»

Bir saat kadar sonra Patrick geldi. Brooke, onun da, tıpkı Rosemary gibi çökük ve üzgün olduğunu gördü. Anlaşılan karı kocanın evliliğinde önemli bir bunalım yaşanıyordu.

Rafe'in Avustralya'da olduğu haberi çok kötüydü. Ancak bir gün sonra gelebilecekti, o zamana kadar da hastalığın en tehlikeli dönemi atlatılmış olacaktı.

Brooke'un Patrick'le yaptığı kısa konuşma onun karısıyla barışmayı düşünmediğini gösteriyordu. Hizmetçilere, konuk yatak odalarından birini hazırlamalarını söyleyince işin ciddiyeti daha da açığa çıkmıştı.

Akşama doğru Brooke, Rosemary'nin odasına girdiğinde onu yatağının kenarına oturmuş, gözyaşlarını silerken buldu. Aynı acıyı yine yüreğinde duyamadan edemedi. Oysa bu kadın geçmişte kendisine ne kötü davranmıştı!

Rosemary, Brooke'un o gece Sloan'ın yanında kalacağını öğrenince, gözlerindeki o eski sert, kendini beğenmiş ifadeyle, kınarcasına baktı. «Buna hiç gerek yok...» dediğinde, Brooke az önceki sözlerini, üstüne basarak tekrarladı.

«Bu gece Sloan'ın yanında kalacağım, Rosemary!» Genç kadının gözlerinde, yavrusunu korumak için her şeyi yapmaya hazırlanan bir panterin pırıltıları vardı.

O an, Rosemary'nin gözlerinde ikinci kez bir şaşkınlık ve bir şeyleri sezmenin yarattığı karışık duygular dolaştı. Brooke yine sarsıldı, ama bu kez aldırmadı. Şimdi Sloan'ın sağlığı her şeyden önemliydi.

Rosemary sonunda razı oldu. O gece Brooke hiç uyumadı. Çocuğun ateşini düşürmek için doktorun bütün söylediklerini uyguladı. Sabaha karşı ılık bir banyo aldırıp kendisine tarif edildiği gibi çocuğun başını, eğdiğinde hiçbir ağrının ya da tutulmanın olmadığını görünce sevincinden neredeyse çığlık atacaktı.

Sabah olduğunda Brooke, büyük bir zafer kazanmış gibi coşku ve mutluluk doluydu. Sloan'ın ateşi dürmüş, tehlike atlatılmıştı!

Dadı Perkins'in ısrarıyla aşağı inip kahveyle birlikte bir şeyler yiyordu ki, Patrick geldi. Sloan'ı sorarken hem üzgün, hem de bambaşka bir dünyada gibiydi. Rosemary ile hâlâ barışmamışlardı. O gün, öğlene kadar Brooke, konuk odalarından birinde dinlenirken oğlunun başında Connie, dadı Perkins ve Rosemary nöbetleşe beklediler. Öğleyin Brooke uyandığında doktor kontrol için gelmişti. Müjdeyi verdi: Sloan tehlikeyi atlatmıştı. Adam uzun uzun Brooke'un kusursuz hemşireliğini övdü.

Sloan'ın dili iyice açılmıştı. Babasını soruyor, dondurma yemek istediğini söylüyor, Bro-oke'dan kendisine masal kitabı okumasını isti-yordu. Çocuğun yaşama dönmesiyle birlikte bütün ev sanki yeniden canlanmıştı.

Doktorun izniyle biraz portakal suyu içtikten sonra Sloan uyuyakaldı. Brooke uzun süre, uyuyan oğlunu seyretti. Hastalığından beri otuz al-ti saat geçmişti, ama bu süre, Brooke'un yaşamından sanki on yıl alıp götürmüştü. Şimdi ise, sanki oğluna yeniden kavuşmuş gibi mutluydu. Arkasında bir ses duyunca irkildi.

«Sizin yerinize biraz benim oturmamı ister miydiniz?»

Bu, Connie'ydi. Ama bambaşka bir Connie. Bu kız ne Jaoqui'yi evin hanımı olarak kabullenebilmiş, ne de Brooke Adamson olarak ona saygı göstermişti. İlk kez böyle utangaç, biraz pişman bir halde karşısında duruyordu. Brooke' tan olumsuz cevabı alınca bu kez, «O halde bir fincan çay getireyim,» dedi çekinerek.

«Böyle bir şey için kendini zorunlu hissetme, Connie,» dedi Brooke, ondaki değişikliğe şaşırarak. «Zorunlu hissetmiyorum, yalnızca siz çay ister miydiniz, onu sormuştan.»

Brooke yavaş yavaş anlıyordu bu değişikliğin nedenini. Sloan'ın yanında kaldığı gece boyunca, çocuk için yaptıklarıyla tüm evdekilerin saygısını ve sevgisini kazanmıştı. Artık hepsi onun Sloan'ı gerçekten ne kadar çok sevdiğini anlamışlardı. «Teşekkür ederim, bir fincan kahve iyi gelecek.»

«Güzel,» diye gülümsedi Connie. «Hemen getiriyorum.»

Brooke, oğlunun yatağının karşısına, yerleştirilen portatif yatağa uzandı, ama nasıl olduğunu anlayamadan uykuya dalıverdi.

Ne kadar uyudu, bilmiyordu, ama bir ara sanki bilinçaltından bir ses, uyumamasını söylemiş gibi, ansızın uyanıverdi. Sloan'ın başucundaki koltukta oturan uzun boylu, yapılı gövdeyi görünce gözlen irileşti. Rafe dönmüştü!

Uyandığını belli etmemek için hareketsiz yattı bir süre. Oğlunun başucunda oturan adamı seyretti. Rafe'i ilk kez böyle görüyordu. Saçları her zamanki gibi düzgün değil, hafifçe dağınıktı. Yüz çizgileri derinleşmişti. Üzerinde spor bir gömlek ve gündelik bir blucin vardı.

Sanki onun kendisine baktığını sezmiş gibi başını kaldırıp gözlerini Brooke'a doğru çevirdi. Yatağın başucundaki küçük lambanın ışığında gözleri pırıl pırıldı. Genç kadın hemen doğruldu, hafifçe yukarı sıyrılmış olan tişörtünü indirdi.

«Uyandın,» dedi Rafe, kendi kendine konuşur gibi.

Brooke ayaklarını yere indirdi, kuruyan dudaklarını ıslattı. «Sloan nasıl?» Hâlâ kendini alabildiğine yorgun ve bitkin hissediyordu.

«Çok iyi. Senin sayende,» dedi Rafe, kısık bir sesle. «Ateşi düştü. Rosemary, kulaklarındaki şişliğin de indiğini söylüyor.»

«Çok şükür!» Her ikisi de uyuyan çocuğun yanında fısıltıyla konuşuyorlardı. «Ben... şey, ne zaman geldin?» Ne kadar süredir onunla aynı odada uyuduğunu merak ediyordu Brooke.

«Üç saat oluyor.» Yüzü düşünceliydi genç adamın. «Rosemary, Sloan'a nasıl baktığını anlattı. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

Sesinden, ne kadar içten olduğu belliydi. Brooke tedirginlikle kızardı. «Teşekkür etmene gerek yok.--»

Rafe sözünü kesti. «Ama yine de ediyorum.» Genç adam gergin bir sesle sözlerini sürdürdü. «Sloan için yaptıklarından dolayı sana minnettarım, hele son görüştüğümüzde nasıl ayrıldığımızı düşündükçe...»

Brooke birden kaskatı kesildi. «Sizinle düşman olabiliriz, Mr. Charlwood,» dedi tepkiyle. «Ama bunun Sloan'a olan sevgimi etkilemesine asla izin veremem.»

«Biz düşman değiliz,» dedi Rafe, inlercesine. Genç kadının yanına, yatağın üzerine oturdu. Gözleri bir süre Brooke'un solgun yüzünde dolaştı. «Tanrım, Brooke!» diye fısıldayarak eğildi, genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak hırsla, özlemlle dudaklarından öptü. «Son üç haftadır her an seni düşündüm. Ama bu kez gerçekten 'seni' düşündüm, Brooke! Brooke Adamson'ı!» Dudakları tekrar genç kadının dudakları üzerinde kenetlendi. Brooke onun göğsüne dayadığı elinin altında genç adamın deli gibi çarpan yüreğini hissediyordu.

Bütün dürüstlüğüyle o anıda kendi kendine itiraz etti Brooke. O da Rafe'i istiyordu ve üç haftadır o da sürekli onu düşünmüştü. Şimdi ise bastırılmış duyguları bir patlamayla açığa çıkıyordu.

Genç kadın kendini yavaşça yatağa bıraktı, Rafe'in elleri gövdesinin yumuşak kıvrımlarında dolaşüyor, dudakları yüzünün en ince ayrıntısına kadar tenini küçük öpücöklere boğuyordu. Gövdeleri birbirine dolandığında ikisi de denetimden çıkmak üzereydiler.

Birden Brooke gerçekte yüz yüze geldi. «Sloan!» Çocuğun yatağından hafif bir ses gelmişti. Genç kadın doğrudu, üzerini düzelterek yatağın başına koştu. Sloan yalnızca, yatakta bir yandan öteki yana dönmüş, uyuyordu.

«Sevgilim...» Rafe'in soluğu tam arkasındaydı. Genç kadın hızla döndü. «Burada olmaz,» diye acıyla fısıldadı. «Yapamam!»

Rafe bir süre anlaşılmaz bir ifadeyle gölgelenmiş gözleriyle ona baktı, sonra dönüp odadan çıktı. Brooke bu kez çok daha derinden sarsılmıştı, çünkü Rafe gerçekten onu, Brooke Adamson'ı istemişti. Onun kişiliğinde Jacqui'yi değil!..

Birden kapının, açılmasıyla irkildi genç kadın. Bu kez gelen Rosemary'ydi. «Bu gece Sloan'ın başında ben oturacağım,» dedi genç kadın ke-sin bir sesle. «Senin için konuk yatak odalarından birini hazırlıyorum,»

Brooke itiraz etmeyi isterdi, ama Sloan'ın ba-şında uyuyakalması, artık dayanacak fiziksel gücünün olmadığını gösteriyordu. Sağlığı için bu gece doğru dürüst uyuması gerekiyordu.

Odanan çıktığında, duvara yaslanmış duran Rafe'le karşılaştı. «Ben... şey, Sloan'la Rosemary kalacak bu gece...»

«Biliyorum.» Rafe doğrudu, sıcak bakışı genç kadının gözlerinden ayrılmıyordu. «Onu ben gönderdim.»

«Ya?» Brooke'un kaşları hafifçe çatıldı. «Şey... benim için hazırlanan odayı biliyor musun?» «Evet, biliyorum.» Rafe, genç kadını kolundan tuttu, birlikte koridor boyunca yürüdüler ve bir kapının önünde durdular. Rafe kapıyı açtı.

Brooke olduğu yerde kalakaldı. «Bu senin, odan...» «Evet.»

«Hayır!» Brooke panik içinde genç adama baktı. O arada Rafe onu içeri sokmuştu bile.

«Evet, sevgilim,» diye gülümsedi Rafe, gözlerinde sıcak, kucaklayan bir ifadeyle. «Evet,» diye

tekrar fısıldadı. Kapıyı kapatırken sanki dış dünyayla aralarındaki son bağlantıyı da kapatıyordu.

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 13, 2007, 09:35:01 pm

YEDİNCİ BÖLÜM

Brooke, küçük bir gece lambasının ışığının aydınlattığı odanın loşluğunda ona baktı., Hayır, onunla sevişemezdi. Buna izin vermemeliydi. Rafe'in, karısının gövdesini, dokunuşunu, tadını, kokusunu hatırlamaması olanaksızdı. Öte yandan ona duyduğu istek de artık inkâr edilemeyecek kadar gerçek ve güçlüydü. Burada biraz daha kalırsa genç adama direnemeyeceği kesindi.

«Ben konuk odasında uyumak istiyorum,» dedi soğuk, uzak bir sesle.

Rafe hafifçe gülümsedi. «Ben senin uyumanı istemiyorum ki!»
«Rafe...»

Rafe onu kendine çekti. «Sevgilim, bu yaptığımız yanlış bir şey değil,» dedi yumuşak bir fısıltıyla. «Seni çok istiyorum.» Gözleri sıcak bir ışıltıyla parlayarak, «Sana çok şey vermek istiyorum,» diye ekledi.

Brooke birden kaskatı kesildiğini hissetti. «Ben senden hiçbir şey istemiyorum. Eğer kendimi sana verirsem, bu diğer metreslerinin senden bekledikleri pahalı hediyeler için olmayacak!»

Rafe, yumuşak parmak uçlarıyla genç kadının çatık kaşlarını düzeltti. «Ben seni bir metres olarak istemiyorum. Öyle bir ilişkide bir insanın bir diğeri üzerindeki egemenliği söz konusu. Oysa daha ilk başından aramızda yalnızca eşit bir ilişki olabileceğini açıkça belli etmiştin sen. Ben seni bir sevgili olarak istiyorum, Brooke.» Sesi, gözleri yumuşacık ve sıcacıktı. «Seninle her şeyimi paylaşmak istiyorum, seninle birlikte, olmak istiyorum. Seni tanımayı öğrenmek istiyorum.»

Kısa bir an Brooke, yüreğine derin bir sızının saplandığını hissetti. Onun karısı olanak böyle güzel bir ilişki yaşayamamıştı. Oysa Rafe, karısından esirgediği böylesine güzel bir ilişkiyi şimdi Brooke Adamson'a sunuyordu. Ama şimdi söylediklerinde son derece içten olduğu da belliydi. Brooke Adamson'ın yakınlığını gerçekten istiyordu Rafe.

Brooke'un buna karşı direnmesi o an için olanaksızdı. Hafifçe sendeledi, başını genç adamın göğsüne yasladı. Rafe ilk önce onu sımsıkı göğsüne bastırdı, sonra kendinden uzaklaştırdı. «Şimdi seni bu gece kalacağın odana götürüyüm,» dedi kısık bir sesle.

Bir an Brooke'un gözleri, kulaklarına inanamıyormuş gibi irileşti. Yoksa onu reddediyor muydu? Sonra anladı, Rafe, Brooke'un kendini istemediğini sandığı için, onu rahat bırakmaya karar vermişti. Ama Brooke onu istiyordu!

«Buradaki yatak oldukça rahat görünüyor,» dedi genç kadın gülümseyerek.
«Öyledir. Ama ben... ben sana biraz zaman tanımak istiyorum, Brooke...»

Genç kadın uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. «Ya ben zaman istemiyorsam, seni istiyorsam?»

Rafe güçlükle yutkundu. «Beni ne zaman istersen yanımda olacağım.»

«Şimdi?»

«Evet!» Bir yanardağın patlamasına benzeyen coşkun bir tutkuyla dudakları birleşti.

Dört yıl önce Brooke hem kafaca hem de fiziksel olarak daha çocuk sayılırdı. Şimdi ise olgunlaşmış ve bu olgunluk ona, Rafe'in fiziksel varlığına yepyeni bir gözle bakma olanağını sağlamıştı. Birkaç saniye içinde ikisi de gırlçıplak, yataktaydılar. Brooke kendisinden hiç beklemediği bir açık yüreklilik ve cesaretle, özgürce genç adamım çıplak gövdesinde dudaklarını, parmaklarını gezdiriyor, sanki onu tüm somutluğuyla bilincine yerleştirmek istiyordu. Genç adamın solukları sıklaşmıştı. Dudağının her dokunuşuyla güçlü gövdesi ürpertilerle sarsılıyordu. Brooke onun doruğa doğru hızla tırmandığını anlamıştı.

Genç kadının dudakları, Rafe'in terle nemlenmiş, kıvrırcık tüylerle kaplı göğsünde dolaşırken, «Hayır, devam edemeyeceğim,» diye fısıldadı Rafe. Brooke'un yüzünü ellerinin arasına aldı. «Sana karşı yumuşak olmak istiyorum,» dedi, arzuyla kısılmış bir sesle. «Seni yavaş yavaş, aceleye getirmeden sevmek istiyordum, ama, yapamayacağımı anladım.» Araştıran gözlerle genç kadına baktı. «Sana hemen, şu anda ihtiyacım var, eğer bunu yapmazsam...»

Brooke parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. «Bir dahaki sefere daha yumuşak ve yavaş davranırsın. Ben de şu anda istiyorum. Lütfen!»

Rafe derin bir iç çekişle genç kadının üzerine uzandı ve ağırlığıyla onu ezdi. Dudakları, Brooke'un göğüslerinde yakıcı dokunuşlarla dolaştı.

«Şimdi, Rafe!» diye fısıldadı Brooke. Tüm gövdesi sabırsız bir özlemle ürperiyordu,

Rafe bir bacağıyla genç kadının bacaklarını araladı, gövdesini ona doğru yaklaştırdı ve yavaş bir hareketle, sanki acılı bir boşluğu doldurur gibi, onu sımsıcak ısıtır gibi genç kadına sahip oldu. Artık Brooke kendi gövdesinin nerede bittiğini, onun gövdesinin nerede başladığını bilmiyordu, tümüyle kaynatmışlar, tek bir beden olmuşlardı. Sonra genç adam yavaşça hareket etmeye başladı. Her harekette Brooke, bir noktadan tüm gövdesine alev alev bir sıcaklığın yayıldığını, tepeden tırnağa derin kasılmalarla sarsıldığını hissediyordu.

«Senin için fazla ağırım,» diye fısıldadı Rafe, sevişmeleri sona erdikten ve bir süre hareket-siz kaldıktan sonra. Gövdeleri birbirinden son bir haz dalgasıyla ayrıldı. Genç adam Brooke' un yanına uzandı. Gözleri tavana dikilmişti. Çıplak gövdesi ince bir ter tabakasıyla loş ışıkta pırıl pırıl parlıyordu.

Brooke bir süre ona baktı. Doyumsuz bir güzelliği yaşamışlardı, ama Rafe kendisini tanımış mıydı? Birden korkunç bir paniğe kapıldı. Bir an boş bulunmasıyla bütün geleceğini tehlikeye mi atmıştı yoksa?

«Brooke!» Çığlığa benzer bir iniltiyle Rafe fırladı, yüzünü genç kadının göğüsleri arasına gömdü. Kolları sımsıkı gövdesine dolanmıştı. Hayır, Rafe onu tanımamıştı! İyi ama ne olmuştu? Nesi vardı? «Rafe?» diye fısıldadı kaygıyla. «Bir şey mi oldu? Kötü bir şey mi yaptım?»

«Hayır, hayır!» diye inledi genç adam. Soluğu, Brooke'un çıplak teninde sıcacıktı. «Senin için de, benim için olduğu kadar güzel miydi?»

«Evet,» dedi Brooke, hiç tereddütsüz.

«Jacqui ile aramızda kusursuz bir fiziksel... yo, hayır benden uzaklaşma!» Rafe dirseğine

yaslanarak doğruldu. Karmakarışık saçlarıyla o anda olduğundan daha genç, daha kolay incinir görünüyordu. «Ben yalnızca biraz önce, kısacık bir an için, neden garip bir suçluluk duyduğumu açıklamaya çalışıyordum. Sevişmemizden bu kadar büyük bir mutluluk duyduğum için suçluluğa benzer bir şeyler duydum içimde.» Eliyle Brooke'un yüzüne düşmüş bir tutam saç geriye itti. «Onun bana verdiği doyumunu hiçbir kadının veremeyeceğine inanmıştım yıllardır. Ama bu doyumunu sen bana verdin!»

«Rafe...»

«Evliliğimizin sonlarına doğru birçok kez onun odasından, kendimden öğrenerek ayrıldım. Çünkü onun bana vermek istemediği şeyi, neredeyse zorla alıyordum artık.» Sanki kendi kendine konuşur gibiydi. «Sen çok cömert bir kadınsın, Brooke. Kocanla çok mutlu olmuşsundur.»

«Senin de ilk başta karınla mutlu olduğun gibi.» Brooke acıyla düşündü. Rafe haklıydı. Evliliklerinin sonlarına doğru Rafe'le sevişmek bile istemiyor, onun okşamalarına karşılık veremiyordu. Çünkü ilişkilerinin yavaş yavaş çöküyor olması onu kahrediyordu. «Bir insanla birlikte yaşamak ilk başta görüldüğü gibi göz alıcı olmuyor her zaman. Özellikle işin içine bir evlilik alyansı girdiğinde.»

«Bir daha kesinlikle evlenmek istemiyor musun?»

«Kesinlikle!» diyerek ürperdi Brooke. «Ama benim sevgilim olacaksın, değil mi?» Genç kadın bakışlarını kaçırınca birden kaskatı kesildi Rafe. «Brooke?» Kendisine bakması için Brooke'un yüzünü çevirdi. «Benden kaçmana izin veremem. Artık benîmsin sen!»

Rafe, onun cevap vermesine fırsat kalmadan öyle bir hırsıyla onu öpmeye başladı ki, sanki kendini bu kadar korkuttuğu için Brooke'dan intikam alır gibiydi.

İkinci sevişmeleri çok daha yavaş, çok daha uzun, ama en az ilki kadar yoğun ve tutkuluydu. Sonra uyuyakaldılar. Ama kısa bir süre sonra uyanıp tekrar, üçüncü kez seviştiler.

«Sana doyamıyorum,» diye fısıldadı Rafe, yüzü genç kadının göğsünde. «Sanki sabah olunca ellerimin arasından kaçıp kaybolacakmışsın diye korkuyorum. Seni bir daha göremeyeceğim diye korkuyorum. Beni bırakmayacaksın, değil mi, Brooke.»

«Bırakmayacağım.»

Bu cevap üzerine Rafe rahatlamış göründü. Oysa Brooke kararını vermişti. O uyur uyumaz buradan gidecek ve bir daha onunla buluşmayacaktı. Ama Jocelyn'in evinde kalmaya devam etmek zorundaydı. Oğlunu terk edemezdi.

Rafe uyuduktan sonra Brooke sessizce odadan çıktı. Sabah olmuştu. Connie'nin ısrarlarıyla Sloan'ın odasında kahvaltı etmeye razı oldu. Aslında oğlunun hastalığından beri iştahı tümüyle kaçmıştı. Kendisine kalsa hiçbir şey yemeyecekti. Sloan'la tatlı tatlı konuşarak kahvaltılarını ettiler. Çocuk gözle görülür biçimde iyileşmişti.

Bir süre sonra kapı açılıp da içeri Rafe girince oğlan bir sevinç çığlığı attı. Baba oğul uzun süre sarmaş dolaş kaldılar. «Bence sen evi ayağa kaldırmak istediğin için bütün bu kargaşalığı yarattın,» dedi Rafe gülerek. «Bana hiç de hasta görünmüyorsun.»

«Ama hastaydım!» diye kızgın, kızgın karşı çıktı çocuk. «Söylesene Brooke, değil miydim? Brooke bu soru üzerine başını kaldırıp onlara bakmak zorunda kaldı ve Rafe'in araştıran bakışlarıyla karşılaştı. Genç adam dikkatle onun yüzüne bakıyor, sanki bir şeyler soruyordu. Üzerindeki siyah, ipek gömlek, gri pantolon ve duştan yeni çıktığını belli eden ıslak saçlarıyla her zamankinden daha çekiciydi. Tıraş losyonunun kokusu Brooke'a kadar geliyordu.

«Evet, hastaydın,» diye güçlükle cevap verdi genç kadın. Gülümsemeyi başarabilmişti neyse. «Ama şimdi iyisin.»

Rafe oğluna döndü. «Sloan, biz şimdi Brooke' la aşağı inip kahvaltı edeceğiz. Yanında dadın oturacak, bize izin verir misin?» dedi sevgiyle ona bakarak.

«Biz Sloan'la kahvaltı ettik,» dedi Brooke, kuru bir sesle.

«Olsun, benimle oturmanı istiyorum. Bir fincan kahve içersin hiç olmazsa.» Sesinde öyle yalvaran bir ifade vardı ki, Brooke çaresiz kalktı. Ama koridora çıkar çıkmaz kendini Rafe' in kollarında buluverdi.

«Bu sabah uyandığımda,» diye fısıldadı Rafe, dudakları genç kadının saçlarının arasında, «Dün gecenin bir düş olmasından korktum. Ama düş değildi, değil mi?»

Brooke ne cevap vereceğini bilemedi. Onun kolları arasında olmak istemiyordu. Dün gece verdiği karardan sonra artık bu yakınlığa bir son verilmeliydi.

«Şey, ne demek istediğini anlayamadım.»

«Yo, anladın, Brooke. Sen de benim kadar mutlu oldun.»

«Ben...» Rafe eğildi, dudakları sıcacık, yumuşacık genç kadının dudaklarına kenetlendi, Brooke'un elleri kendiliğinden genç adamın omuzlarına tırmandı, ensesindeki gür saçların arasına gömüldü.

«Yo, hayır, düş değilmiş.» Rafe alnını, Brooke' un alnına dayadı. Solukları sık ve kesik kesikti, «Brooke, dün gece aramızda geçenlerden dolayı pişman değilsin, değil mi?» «Hayır,» diye cevap verdi, dürüstçe. «Pişman değilim.»

«Güzel,» diye gülümsedi, Rafe. Şu anda genç kadının karşısında duran rahatlamış, mutlu, neredeyse çocuksu ifadeli Rafe, Brooke'un yıllar önce tanıdığı soğuk, uzak, tepeden bakan adamdan öylesine farklıydı ki! Kolu genç kadının omzunda, birlikte merdivenlerden iniyorlardı.

«Ya sen?» diye sordu Brooke.

«En küçük bir pişmanlık duymuyorum,» dedi Rafe, yüzünde aynı gülümsemeyle. «Kendimi özgür hissetmemi sağladın, yeniden güzel duygular duymamı sağladın, tekrar birisini isteyebileceğimi, tekrar...»

«Memnun oldum,» diye sert bir sesle onun sözünü kesti Brooke. Daha fazla konuşmasını istemiyordu. Hele sevgiden söz etmesini hiç istemiyordu. Bir zamanlar Rafe'in kendisini sevdiğini sanmış, ama bunun ne kadar boş bir yanılgı olduğunu anlamıştı. O sırada mutfak kapısına geldiler.

Konuyu kapatmak için, «Haydi, sen kahvaltına otur,» dedi Brooke içeri girerlerken. Kendisi için hazırlanmış kahvaltı sofrasına, oturduğunda Rafe, hiçbir şeye elini sürmeden, yüzünde aynı sıcak ifadeyle sürekli Brooke'a bakmaya devam ediyordu. Sanki ondan gözlerini alamaz gibiydi.

«Kahvaltın soğuyor,» dedi Brooke, bu bakışlardan kurtulmak için. Rafe masanın üzerinden Brooke'un elini tuttu, avucunun içinde sıkı. «Kahvaltıya aldıracağım yok. Brooke, ben...»

«Rafe... ah, pardon!» Rosemary, onları öyle görünce kapıda ansızın durdu. «Burada

olduğunuzu bilmiyordum. Daha sonra gelirim.»

«Hayır!» Brooke, elini Rafe'ten çekti, ayağa kalkıp Rosemary'ye doğru yürüdü. «Gel, Rafe' le otur. Ben zaten gidiyordum.» Kadının tereddüt ettiğini görünce, «Gerçekten gidiyorum,» diye tekrarladı. «Ne zamandır evden uzaktaydım.» Rafe'in yüz çizgileri sertleşti. «Hiç değilse kahveni bitir.»

Brooke işte bu Rafe'i, yüzüstü bırakılmaktan hoşlanmayan Rafe'i çok iyi tanıyordu. Ama artık ona boyun eğmek zorunda da değildi. «Eğer Rosemary de bize katılırsa kalırım ancak.» Dönüp Rosemary'ye gülümsedi. «Bize katılır mısınız?» dedi yavaşça.

Rosemary kötü görünüyordu. Belki de Patrick'in ortalarda görünmemesiydi neden.

«Eğer Patrick'in nerede olduğunu merak ediyorsan,» dedi Rafe, yengesinin tedirginliğinin nedenini tahmin ederek, «Benim yerime kısa bir iş yolculuğuna çıktı.»

Rosemary birden kaskatı kesildi. «Kardeşinin nerede olduğu beni neden ilgilendirsin, Rafe? Belki farkında değilsin, ama biz ayrıldık.»

«Yalnızca bir süredir ayrı yaşıyorsunuz, o kadar» diyerek yengesinin sözlerini düzeltti Rafe. «Burası Patrick'in evi olduğuna göre pek ayrılmış sayılmazsınız.»

Rosemary'nin yeşil gözleri öfkeyle çakmak çakmak oldu. «Yani buradan gitmemi mi hatırlatıyorsun, Rafe?»

«Çocukluk, etme, Rosemary,» diye derin; bir soluk aldı Rafe. «Ben yalnızca Patrick'le aranızda olanları çok saçma buluyorum, onu söylemek istemiştım,»

«Öyle mi?» Rosemary'nin yanakları, öfkeden al al olmuştu. «Ya senin Jacqui'ye davranışların, onlar pek mi akıllıcaydı?»

Rafe'in gözleri birden buz testi. «Şimdi karımla ilişkimin tartışılmasının ne yeri ne de zamanı,» dedi, sıkılı dişlerinin arasından.

Rosemary'nin güven dolu havası bir anda çöktü, hıçkırarak mutfaktan kaçtı. Brooke peşinden gitmek için davrandı, ama Rafe'in sesi onu durdurdu. «Bırak onu!»

Brooke ateş püsküren gözlerle ona döndü. «Ne dedin?» dedi alçak, ama zor denetlendiği belli olan bir sesle.

«Brooke...»

«Bana kimse emir veremez, ne sen ne de başka birisi! Bu evde emir verebileceğin yeter sayıda uşak ve hizmetçi var, Rafe. Ama ben onlardan biri değilim.»

Brooke mutfaktan çıkmak üzere yürüdü, ama kolunu sımsıkı tutan bir el onu durdurdu.

«Özür dilerim, Brooke.» Rafe'in dudakları hafifçe genç kadının şakağına değiyordu. «Özür dilerim.» Eli yavaşça kolunu okşadı. «Galiba emir vermeye biraz fazlaca alışmışım. Beni affettin mi?»

Brooke güçlükle yutkundu, «Evet,» diye fısıldadı.

Rafe onu sımsıkı göğsüne bastırdı. «Ben yalnızca, Rosemary ile Patrick'in, sorunlarını kendilerinin çözümlmeleri gerektiğini söylemek istemiştım.»

«Ama Patrick'i sen gönderdin.»

Rafe başıyla onayladı. «En fazla bir iki gün için. Aralarındaki tatsızlığa fazla bir etkide bulunmaz bu.»

Haklıydı. Patrick'le Rosemary haftalardır dargındılar. Bir iki gün durumu daha da kötüleştirmezdi.

«Şey... Rosemary, Jacqui'den söz ederken ne demek istiyordu?» Brooke bir süre sustu. «Ama istemiyorsan onun hakkında konuşmayabilirsin.»

Rafe omuzlarını kaldırdı. «Seninle her şeyi konuşabilirim. Ama şimdi sırası mı, bilmiyorum? Sloan bizi bekliyordur.»

«Onu gerçekten çok seviyorsun; değil mi?» Sanki bir gerçeği o an anlamış gibi kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı. Oğlunu sevmediğini nasıl düşünebilmişti? Oğlunun hastalığını duyunca Avustralya'dan koşup gelen bir babanın duyduğu sevgiden nasıl kuşkulanılırdı?

«Böyle bir şeyi nasıl sorabiliyorsun?» Rafe bir süre düşündü. «Ah, anladım,» dedi. Hafifçe gülerek başını salladı. «Jocelyn hala dünya tatlısı bir kadındı, ama korkarım benim ne oğluma, ne de Jacqui'ye karşı olan duygularımı anlayabilmişti. Oğlumu ihmal ettiğim izlenimini sana veren oydu, değil mi?» Brooke'un yanaklarının pembeleştiğini görünce derin bir soluk aldı. «Biliyorum, çok sık iş seyahatlerine çıkıyordum. Ama Charlwood'dan ve burasının bana hatırlattığı anılardan zaman zaman kaçmak istiyordum. Sloan'dan değil. Bazen anılar bütün ağırlığıyla üstüme çöküyor ve o zaman bir süre buralardan gidip tek başıma kalma ihtiyacını duyuyorum. Beni anlayabiliyor musun?»

Çok iyi anlayabiliyordu. Bu ev ona da bir kâbus gibi geliyordu. Burada, Rafe'in gölgesinde yaşarken kişiliğini kaybetmiş, cansız bir hayalete dönüşmüştü. İkinci kez onun kölesi haline gelmekten korkuyordu. «Evet, anlıyorum,» diyerek ondan uzaklaştı. «Şimdi sen Sloan'ın yanına git, ben de evime, biraz uyumak istiyorum.»

«Bak bu gerçekten iyi bir fikir.»

Brooke, genç adamın bunları anlamlı bir ses tonuyla söylediğini görünce dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Uykusuz kalmamın sorumlusu sensin.»

«Ben mi?» dedi Rafe, yapmacık bir masumiyetle.

Brooke boğazına bir şeyler düğümlendiğini hissetti. Karşısında gördüğü bu Rafe'i sevmek o kadar kolaydı ki! Tıpkı evlenmeden önceki beraberliklerinin ilk iki haftasındaki sıcak, cana yakın adamdı. Ama buna kapılmamalı, duygularına yenilmemeliydi!

«Evet, sen,» dedi birden sertleşen bir sesle. «Sloan'a akşam onu görmeye geleceğimi söyle.» Hızla evden çıktı. Kendi evi bir sığınak gibi geldi genç kadına. Kafası, düşünceleri, duyguları karmakarışıklı.

Sıcak bir banyo ve uzun bir uykudan sonra akşam giyinip Charlwoodların evine gitti. Sloan' la uzun uzun oyunlar oynayıp konuştuktan sonra eve döndü. Rafe'i görmemişti. Shepherd'dan, onun çalışma odasında olduğunu öğrenmiş, karşılaşmadıklarına memnun olmuştu.

Eve döndüğünde sürekli bir gerginlik içindeydi. Dışarda duyduğu her ses onu irkiliyor, ikide bir kulak kesiliyor, farkında olmasa da sürekli Rafe'i bekliyordu. Saat on olduğunda artık onun gelmeyeceğine inanmaya başlamıştı. Soyunup geceliğini giydi, tam ışıkları söndürürken kapının vurulduğunu duydu.

Kapıyı açar açmaz kendini onan kollarında buldu. Hiçbir şey konuşmadan uzun uzun, özlemle, açlıkla öpüştiler. Brooke her şeyi unutmuştu.

En sonunda gerçeği kabul edebildi: Bu adamı, her şeye rağmen, bütün olanlardan sonra, hâlâ

seviyordu!

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 14, 2007, 03:04:25 pm

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rafe onu oracıkta kucağına aldı, bir çocuk gibi havalandırıp, merdivenleri çıktı ve yatak odasına girip yatağa yatırdı. Brooke onun sert çizgili yüzüne bakarken, bir kez daha ona tutsak düştüğünü düşünüyordu. Bu kez kendi askının tutsağı olmuştu.

Rafe yatağın kenarına oturdu, onu hâlâ kollarında tutuyordu. Sıcacık gözlerle yüzüne baktı. «Bu gece gelmeyeceğimi mi düşündün?»

«Evet,» dedi Brooke, dürüstlikle.

Rafe'in iri eli, genç kadının yanağına dokundu. «Sloan'ı uyutup geldim. Bu akşam bize geldiğinde neden beni görmedin?»

Brooke şaşırıldı. «Sen... çalışıyordun...»

«Söz konusu sen olunca hiçbir iş benim için. önemli değil. Bugün uyuyup dinlenebildin mi?»

Brooke basıyla onayladı. «Ya sen?»

«Seni göreceğim düşüncesi bir türlü uyutmadı beni.»

«Rafe.--» Genç adamın, göğsünün yumuşaklığı üzerinde kapanan geniş eli, Brooke'un soluşunu kesti. Genç adam uzandı, onun basını kendine doğru çekti, dudakları ilk önce hafif, sonra tutkulu öpüşlerle birleşti.

«Sen benimsin,» diye fısıldıyordu Rafe, nemli, sıcak dudakları genç kadının boynundan aşağı doğru inerken.

«Evet.» O anda Brooke, kendini bu önlenemez akışa bırakmıştı. Bir kez daha, Rafe kendisini istediği sürece, onundu. Ne kadar zaman için istediği ise belli değildi. Belki çok kısa bir süre olacaktı bu. Ama önemli olan, o an istiyordu, hem de çok. Üstelik Jacqui'yi hatırlatan bir kadın olarak değil, Brooke Adamson olarak istiyordu. Ve genç kadın Brooke Adamson olarak kalmaya kararlıydı. Rafe hiçbir zaman gerçekte onun eski karısı, Jaoai olduğunu bilmeyecekti. Burada yaşayacak, sona erinceye kadar bu ilişkiyi sürdürecekti. Kesin olan bir şey varsa o da, bu ilişkinin mutlaka bir gün sona ereceğiydi.

Çıplak gövdeleri birbirine dolandı, bir gece önceki sevişmeleri onları hiç doyumamış gibi, sanki ilk kez birlikte oluyorlarmış gibi saatlerce seviştiler.

Neden sonra birbirlerinin kollarında yatarlarken Rafe fısıldadı. «Sana ne zaman baksam seninle sevişmek istiyorum. Eğer bu isteğe uysam bir hafta içinde ölürüm!» Gülümsedi. Birden sanki on yaş gençleşmişti. «Ne güzel bir ölüm olurdu ama!»

«Rafe!» Brooke, yüzünü genç adamın geniş göğsüne gömüp bir çocuk gibi tatlı tatlı güldü. O

anda Rafe'in birden garip bir gerilime girdiğini hissedince ciddileşti. «Rafe? Ne oldu?» Yoksa gerçek kimliğini ele verecek bir şey mi yapmıştı bilmeden? Brooke içinde bir paniğin büyüdüğünü hissetti.

Rafe yavaşça genç kadının aralık dudaklarına dokundu. «Seni ilk kez gerçekten gülerken görüyorum,» dedi yavaşça. «Çok güzel oluyorsun gülünce.»

Brooke rahatlayıp gülümsedi, genç adamın koltuğunun altına sokuldu. Rafe'in, ondan sonra gelen sorusunu ise hiç beklemiyordu.

«Bu gece buraya gelmemi istemedin aslında, değil mi?»

Brooke yutkundu, zaman kazanmaya çalıştı. Uzun bir süre sonra cevap verebildi. «Benden tam olarak ne istediğini, ya da ilişkimizden ne beklediğini bilmiyordum,» diye itiraf etti. «Birer düşman gibi başladık bu ilişkiye. Şu anda ise ne olduğumuzu bilmiyorum tam olarak.»

«Sevgiliyiz,» diye fısıldadı Rafe. Eli, ona sahip olduğunu göstermek istercesine genç kadının kalçasındaydı. «İlişkimizden istediğim tek şeyse, sensin.»

«Sana veremeyeceğim bir şey istemeyeceksin, değil mi benden?»

«Ne gibi?»

«Ne bileyim, kalıcı bir beraberlik, herhangi bir tür bağlılık.»

«Bana bunları veremez misin?»

«Hayır.»

«O halde istemem.»

Brooke dudaklarını ısırıldı. «Bu kadarıyla yetinebileceğinden emin misin?»

Rafe hafifçe doğrulup onun yüzüne baktı. «Şu anda yalnızca bir şeyden eminim: Seni istediğimden, seninle birlikte olmak istediğimden.»

«Bu karşılıklı olacak. Ben de senden bundan fazlasını istemeyeceğim. Kalıcı bir ilişki, bağımlılık, hele sadakat, hiç.»

«Sana olan sadakatimden hiç kuşku duymamalısın.» Genç kadının gövdesine dolanmış olan kollarını kuvvetle sıktı. «Çünkü bundan böyle her geceyi burada, seninle geçireceğim.»

«Burada mı?» Brooke kulaklarına inanamıyordu.

Rafe başını salladı. «Tabii, sen bizim eve taşınmayı kabul edersen iş değişir.»

«Hayır!» Bunu düşünmek, bile Brooke'ü ürpertiyordu. «İyi ama... herkes ne der?»

«Herkesten kastın ailem ve evde çalışan personelse, onlara aldırdığım bile yok.» Bunları Brooke'un eskiden beri çok iyi tanıdığı o tepeden bakan tavırla söylemişti. «Ben burada, senin yanında olmak istiyorum.»

«Peki ya... ya Sloan?» Nedense oğlunun bu yakın ilişkiyi bilmesi Brooke'a tatsız gelmişti.

«Sloan başka,» diye onu onayladı Rafe. «O böyle bir şeyi anlayamaz. Daha biz bile tam anlayabilmiş değiliz.»

«Şimdilik hiçbir şey anlamadan şu anın tadını çıkarsak?»

Bir kez daha birbirlerinin kollarında her şeyi unuttular, doyumsuz bir mutluluğu yaşadılar. Bir süre sonra birbirlerine sarılmış bir durumda uyuyakalmışlardı.

Gecenin bir yansında Brooke, Rafe'in yanından kalktığını fark edip, irkilerek uyandı. «Ne... ne oldu?» diye fısıldadı uyku sersemi.

Rafe eğilip onu alnından öptü, üstünü örttü. «Telefon çaldı sevgilim, bir şey yok. Bir telefon bekliyordum da. Aşağıdan açarım, merak etme.»

Brooke şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Saatine baktı, üçtü. Onun burada olduğunu nereden biliyorlardı?

Başucundaki telefonun zili, aşağıdaki paraleli Rafe açınca kesildi. Telefon konuşması bir süre devam etti, sonra paraleldeki küçük bir çınlama, Rafe'in telefonu kapattığını haber verdi. Ama Rafe hâlâ yukarı gelmiyordu. Brooke bir süre bekledikten sonra kalktı, üzerine ipek sabahlığını alıp aşağı indi. Oturma odası tümüyle karanlıktı. Yalnızca Brooke'un arkasından koridorun ışığı içeri sızıyordu. Genç adam ise telefonun yanındaki koltukta hareketsiz oturuyordu. Brooke ışığı yakmak için uzandı.

«Hayır!» Rafe'in sesi bıçak gibi keskindi. Brooke ne olduğunu anlayamadı. Ağır ağır genç adamın yanına yürüdü. Rafe'in gözleri boşluğa dikilmişti. Brooke onun yanına diz çöktü. «Rafe?» diyerek yavaşça onun eline dokundu. «Bir şey mi var? Telefon neyle ilgiliydi?»

Artık onun burada olduğunu nereden bildiklerini düşünmüyordu bile. Tek düşündüğü bir anda on yıl yaşlanmış gibi duran Rafe'in bu çökmüş haliydi

Genç adam öyle solmuştu ki, yüzü kireç gibiydi. Gözleri ise neredeyse kapkaraydı. Saçlarını geriye doğru atarken Brooke, ellerinin titrediğini fark etti.

«Sloan mı yoksa?» dedi birden, Rafe'in sustuğunu görünce.

Rafe derin bir soluk alıp bıraktı. «Hayır, onunla ilgisi yok.» En sonunda gözleri ağır ağır Brooke'a doğru kalktı ve genç kadın bu gözlerde gördüğü acıyla irkildi.

«Sevgilim neyin var, ne oldu?» Brooke çaresizlikle koltuğun koluna oturdu, genç adamı kollarına aldı. «Söyle bana, sana yardım edeyim.»

«Bana kimse yardım edemez,» dedi Rafe, hıçkırırcasına. Sonra sımsıkı genç kadına sarıldı. «Ah Brooke, ben... ben...»

«Rafe, nen var?» Genç kadın Rafe'in sesindeki çaresizliği, dehşeti sezince paniğe kapıldı. «Tanrı aşkına, söyle bana! Seni böyle acı içinde görmeye tahammül edemiyorum.»

Rafe koyulaşmış gözlerini kaldırdı, yardım istercesine Brooke'a baktı. «Beni yatağa götür,» dedi kısık bir sesle. «Sev beni.»

Brooke hiç tereddüt etmedi. Birlikte yukarı çıkıp, birbirlerinin kollarına atıldılar. Eğer ona ancak «böyle yardım edebilecekse, ona istediğini vermeye hazırды. .Aralarında hâlâ bir sürü engel olduğunu biliyordu Brooke ve Rafe, birçok insan gibi kaygılarını, düş kırıklıklarını açığa vurmaktan kaçıyordu demek.

Ertesi gün Rafe işe gitmedi. Her dakikaları inanılmaz bir mutlulukla geçiyordu. Brooke tüm yaşamında kendini bu kadar doyumlu hissetmemişti. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Günün birinde bu ilişkinin biteceğini ve çok mutsuz olacağını biliyordu. Ama hiç değilse bu kez Sloan'ı

yitirmeyecekti.

Öte yandan, ona yıllar sonra bir kez daha âşık olduğunu Rafe'e belli etmekten özenle kaçınıyordu. Duygularının, tıpkı Rafe'in kendisine olan duyguları gibi salt fiziksel bir etkilenme, uyumlu bir cinsel beraberlikten ibaret olduğu izlenimini vermeye çalışıyordu hep.

Ondan sonraki üç gün de bir düş gibi geçti. Gündüzleri Sloan'la birlikte oluyor, akşamları da Rafe iş dönüşü, kendi evinde duş alıp giyindikten sonra Brooke'un evine geliyordu.

Gerçek bir aile gibi olmuşlardı. Brooke da bu mutluluğu bütün doluluğuyla yaşamaktan başka bir şey düşünmüyordu.

Dördüncü gün, akşam, Brooke yemek hazırlıyordu. Bu bile ayrı bir mutluluktan onun için. Çünkü geçmişte, Charwood'da yaşarken yemek hazırlama zevkinden bile yoksun kalmıştı. Her şeyi hizmetçiler yapıyordu o zaman.

Yemeklerinden sonra, Brooke'un yaptığı elmalı pastayı yerlerken genç kadın konuşma arasında, «Bugün bir ara Rosemary'yi gördüm,» dedi.

Rafe'in gözleri hafifçe kısıldı. «Evet?»

«Hâlâ çok mutsuz görünüyor.»

«Öyle,» diyerek, derin bir soluk aldı Rafe. «Patrick hâlâ Londra'da ve geri dönmek istemiyor.»

«Ona dönmelerini söyledin mi sen?» Brooke şaşırılmıştı. Rafe'in bu konuda, daha önceki bilinçli kayıtsızlığını bildiği için, onun böyle bir girişimde bulunacağını sanmıyordu aslında.

Rafe'in yüz çizgileri yumuşadı. «Evet, artık evine dönmesi gerektiğini söyledim.» Hafifçe gülümsedi. «Belki en sonunda kendim mutluluğu bulunca herkesin sorununu çözümüleme isteği duymaya başladım.» Bir süre sustu. «Yanlış anlamaların ne kadar ileri boyutlara ulaşabileceğini, tedavi görmeyen yaranın nasıl giderek daha da derinleşebileceğini biliyorum artık.» Gözlerinde bu kez çok ciddi bir ifade vardı. «Jacqueline ile aramıza bir sürü yanlış anlamalar girmişti ve biz bunları dile getiremeyecek kadar düşkündük gururumuza.»

Karısının sözü geçince Brooke birden gerginleştiğini hissetti. «Hadi canım,» dedi gülerek, ciddi havayı dağıtmak için. «Şimdi de bana bir türlü anlaşılamamış ya da yanlış anlaşılmış koca edebiyatı yapma. İnanmam!»

«Benim söylediğim o değildi,» dedi Rafe, yavaşça. «Ben, Jacqui ile ikimizin, birbirimizi yanlış anladığımızı söylemek istiyordum.»

Brooke kuruyan dudaklarını ıslattı, ilgilenmiyormuş gibi görünmesine rağmen Rafe'in söyleyeceklerini merak ediyordu. «Nasıl yani?»

Rafe omuzlarını kaldırdı. «Her bakımdan. Onu çok seviyordum, biliyor musun?»

Brooke'un elinden çatalı kaydı, yere düştü. Onu yerden alıp mutfaktan yenisini getirinceye kadar kendine gelmeye çalıştı. Döndüğünde biraz kendini toparlamıştı.

«Onu ne kadar çok sevdiğimi hiçbir zaman bilememişti sanıyorum,» diye devam etti Rafe, alçak sesle.

Brooke yüzüne doğal bir ifade vermek için bütün gücünü harcadı. «Öyle mi?» Her şeye rağmen sesi kuru çıkmıştı.

Rafe dalgın gözlerle önündeki pastayla oynuyordu. «O gece evlilik anlayışımın fazlasıyla kuru olduğunu söylerken haklıydın galiba-..»

«Ben öyle demedim!» diye atıldı Brooke. Birden bütün iştahı kaçmıştı.

Rafe'in dudakları düşünceli bir ifadeyle kıvrıldı. «O halde, fazlasıyla katı bir biçimde düzenlenmiş, kurulu bir yaşam tarzım vardı, diye düzelteyim. Öyleydi gerçekten. O zaman, bir eşin, böyle bir düzeni değişikliğe uğratmasının neden doğal olduğunu anlayamıyordum. Yo, yanlış anlama, başka kadınlar yoktu hayatımda. Bir kez bile olmadı. Ondan başka hiçbir kadını istemiyordum. Çünkü onu çok seviyordum. Tek yanılsım, böyle kurulu bir düzeni bir eşin bir ölçüde de olsa değiştirmesinin doğal olmadığını düşünmemdi.»

«O halde neden evlendin?»

Rafe'in yumrukları sıkıldı. «Onun bana ait olmasını istiyordum. Parmağındaki yüzüğün onu bana ait kıldığına inanıyordum, tüm gövdesi ve ruhuyla.» Yüz çizgileri sertleşmişti. «Öyle genç, öyle..öyle...»

«Kişiliğini tam bulamamış mı diyecektin?»

«Evet!» diye fısıldadı Rafe, dişlerinin arasından. «Onu her şeyiyle bana ait bir kişi yapmaya çalışırken onun da bağımsız bir kişiliğe ihtiyaç duyduğunu hiç hesaba katmadım. Ve bunu yaparken onda sevdiğim her şeyi ezdim, yok ettim. Canlılığını, güzelliğini ve her şeyden önemlisi bana olan aşkını. İlk evlendiğimizde beni seviyordu.» Rafe alçak sesle, sanki kendi kendine konuşur gibiydi. Brooke onu daha fazla dinlemek istemiyordu.

Rafe'in her şeyini nasıl ezip yok ettiğini çok iyi biliyordu. Ama öte yandan onun hiçbir zaman kendisini gerçekten sevmediğini de biliyordu. «İlişkimizi düşünürsen biraz garip bir konuşma konusu değil mi?» dedi, kayıtsız bir tavırla. «Karımla ilişkin hakkında konuşmak istemiyorum, Rafe. Özellikle üç yıl önce ölmüş bir kadın hakkında.»

«O benim için hiçbir zaman ölmedi.»

Brooke'un kaşları şaşkın bir ifadeyle kalktı. «Ne demek istiyorsun?»

Rafe acılı gözlerle ona baktı. «Sloan'a her bakışımda sanki onu görüyorum.»

«Onun için mi?..» Brooke birden susup alt dudağını ısırıldı. Söylemeye hazırladığı şeyden ötürü birden suçluluk duygusuna kapılmıştı. Rafe oğlunu seviyordu. Önceki düşüncelerinde haksız olduğunu anlamıştı Brooke.

«Bazen ona yumuşak davranmakta güçlük çekmemin nedeninin bu olup olmadığını mı soracaktın?» Rafe derin bir soluk aldı. «Evet. Bazen, bazen hiç istemeden onu incittiğimin farkıma varıyorum. Bunu, onun annesine çok benzeyen gözlerinden okuyabiliyorum. Gözler ruhun aynasıdır derler. Jacqui beni terk ettiği zaman benden, her şeyimle ne kadar nefret ettiğini gözlerinden okumuştum.»

«Ama...»

«Evet?» diye üsteledi Rafe, sert bir sesle.

«Ama seni o terk etmedi ki sen... sen onu yaşamından söküp attın.»

«Başka bir erkek vardı...»

«Greg Davieson.»

«Evet,» diye onayladı Rafe. «Sürekli onu görmeye giderdi. Ona engel olamıyordum.»

«Ona, kendisini sevdiğini anlatmaya çalışmalıydın,» dedi.Brooke. «Eminim bir yararı olurdu.»

Rafe derin derin iç geçirdi, «Bunun gerekli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Duygularımı bildiğini sanıyordum.»

«Belli ki bilmiyormuş,» diye sert, acı bir sesle cevap verdi Brooke.

Rafe başım iki yana salladı. «Onunla aramıza bir sürü yanlış anlamaların girdiğini söylemişim az önce.»

«Ama bizim ilişkimizde böyle olmayacak,» diye, konuyu kapatmaya çalıştı Brooke.

«Birbirimizden ne beklediğimizi açık seçik biliyoruz.»

«Öyle mi dersin?» Rafe gözlerini genç kadının gözlerine dikti.

«Elbette.» Brooke sesinin doğal ve rahat çıkmasına özen gösteriyordu. «Birlikte olmaktan hoşlanıyoruz, ama her ikimiz de ciddi bir bağımlılık istemiyoruz.»

«Birbirimizden beklediğimiz bu mu yani?»

«Bu olduğunu biliyorsun.» Brooke kalktı, onun oturduğu sandalyenin arkasına geçip kollarını genç adamın boynuna doladı. «Şimdi yıkanmak mı, yoksa yatağa mı gitmek istiyorsun?»

Rafe gülümsedi. «Sormana gerek var mı?»

«Hayır,» diye güldü Brooke. Az sonra Rafe' in kollarında, birlikte merdivenleri çıktılar, uzun uzun. tutkuyla, özlemle seviştiler. Bu arada Brooke onun kendisine hâlâ doğruyu söylemediğini biliyordu. Rafe, Jacqui'yi hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Duyduğu yalnızca bir sahip olma tutkusu ve onun gövdesine duyduğu arzuydu. Karısının başka bir erkekle olduğuna inandığı zaman aklının başından gitmesinin nedeni de ona duyduğu sevgi değil, onu hiç kimseyle paylaşmama, yalnızca kendisine ait görme tutkusuydu.

Ertesi saban Rosemary, Sloan'ı getirdiğinde Brooke elinde olmadan tüm gövdesinin gerildiğini hissetti. Rosemary, Rafe'in bir süredir oğlunu yatırdıktan sonra evden ayrıldığını, ancak sabah eve dönüp kahvaltıya gerek duymadan işe gittiğini, akşam da bir duş aldıktan sonra tekrar Brooke'un evine yollandığını fark etmemiş olamazdı. Kendini alaycı, iğneleyici birkaç, söze hazırladı. Tanıdığı Rosemary böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı. Ama Rosemary neredeyse ürkek bir ifadeyle gülümseyince Brooke şaşırıldı. Karşısındaki kadının gözlerindeki derin mutsuzluk fark edilmeyecek gibi değildi.

«Bir fincan çay içer misin?» dedi Brooke. Onun birisine ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

«Teşekkür ederim,» diye öneriyi kabul etti Rosemary. Ama dalgın, sanki bu dünyada değilmiş gibiydi. Mutfak masasının başına çökercesine oturdu.

«Brooke, biraz bahçede oynayabilir miyim?» diyordu Sloan, bu arada.

Genç kadın oğluna bakıp tatlı tatlı gülümsedi. Her gün evden birisi onu buraya getiriyor, birkaç saat bir arada oluyorlardı. Ama ilk kez Rosemary getirmişti çocuğu. «Kovayla küreğin dışarda kumda duruyor,» dedi gülerek. Kapıyı açtı. «Ama çiçeklerimi dibinden sökme, olur mu?»

Oğlan mutlu bir ifadeyle dışarı fırladı, kovayla küreğine koştu. Brooke, çiçeklerinin bir bölümünden umudunu kesmişti.

«Onunla ne kadar iyi anlaşıyorsun,» diyerek içini çekti Rosemary. Sanki daha da hüznlenmişti

birden. «Bense hiç başaramıyorum.»

Brooke, Rosemary'nin bu yoğun kederine bir anlam veremedi. «Çocuklar yalnızca sevgi ve ilgi beklerler. Fazladan bir şeye gerek yok ki!»

<Onları nasıl seveceğimi hiçbir zaman bilemedim.» Rosemary'nin sesi birden katılaştı. «Aslında çocuklarla fazla bir ilişkim de olmadı. Biliyorsun, benim çocuğum olmuyor.»

Biliyordu, ama Jacqui olarak... Brooke olarak değil. «Bugün birçok kadın çocuk sahibi olamıyor, ya da özellikle olmuyor,» diye sorunu hafifletmeye çalıştı. Bir yandan da çayı hazırlıyordu. Az sonra fincanı Rosemary'nin önüne koydu, kendisi de karşısına oturdu.

Rosemary'nin elleri fincana sımsıkı sarıldı. Sanki sıcaklığını duymuyor gibiydi. «Peki ya kocalar bu durumda nasıl tepki gösterirler dersin?» diye sordu, gergin bir sesle.

Brooke cevap vermeden önce bir süre sustu. Demek Rosemary en sonunda birisine açılmaya karar vermişti. Ama kendisine açılması Brooke'u şaşırttı. «Bir kadınla bir erkek evlendiklerinde,» diye söze başladı ağır ağır, «Başka hiçbir şey için değil, yalnızca yaşamlarını birleştirmek için evlenirler.»

«Ama elbette çocuk bu beraberliğin doğal bir sonucudur, öyle değil mi?»
«Bazen,» diye başını salladı Brooke. «Ama her zaman değil.»

Rosemary derin bir soluk aldı. «Patrick çocuk istiyor.» Bu çok açık, beklenmedik bir açıklamaydı.

«Bir yıl önce bir evlat edinme bürosuna başvurmuştuk,» diye devam etti Rosemary. «Patrick çok çocuk istiyordu. Bir bebek evlat edinirsek her şeyin düzeleceğini düşünmüştüm...» Bir süre sustu, alt dudağını ısırıdı. «Birçok aile aynı şeyin peşindeymiş anlaşılan. Uzun bir sıraya girmek zorunda kaldık. Bir yıl geçti aradan ve ben artık bu işin olmayacağını düşünüyordum ki, Patrick telefon edip küçük bir kız çocuğunu bize göstermek istediklerini söyledi.»

Rosemary gözlerini kaldırdığında, yaşlar parlıyordu. «Senden Sloan'a bakmanı istediğim o öğleden sonrasında, hatırlıyor musun?»

Hatırlıyordu. Demek o gün sandığı gibi sevgilisiyle buluşmaya filan gitmiyordu Rosemary. «Hatırlıyorum,» dedi Brooke, yavaşça.

Rosemary güçlükle yutkundu. «Ama Patrick çocuğun dört yaşında olduğunu söylememiştii bana. Çok, çok sevimli bir şeydi. Benim gibi siyah saçlı, mavi gözlü. Adı da Sharon. Ama ben bebek istiyordum ve ben... ben... büroya büyük çocuğu alamayacağımı söyledim. Patrick ise onlardan düşünmemiz için biraz süre istedi. Bense aptal gibi, sorunun çoktan çözümlenmiş olduğunu sandım.» Genç kadının sesi titredi. «Eskiden Patrick'e her istediğimi yaptırırdım. Bir gece Londra'da birlikte olduktan sonra, onu ikna edeceğimden emindim. Ama olmadı,» diye hıçkırdı Rosemary. «Patrick küçük kızı çok sevmiştii. Ya Sharon'ı kabul edeceğimi, ya da evliliğimizin sona ereceğini söyledi.»

Brooke o gece Rosemary'nin nasıl beklenmedik bir şekilde tek başına eve döndüğünü ve ne kadar kötü bir durumda olduğunu hatırladı. Patrick'in çocuk isteğine anlayış gösteriyordu. Ama istemediği bir çocuğu bir kadına zorla kabul ettirmenin ne kadar kötü sonuçlar doğurabileceğinin de farkındaydı.

«'Ben küçük çocuklarla hiç başarılı olamıyorum,» diye hıçkırdı Rosemary. «Başarılı olmak istiyorum, çaba harcıyorum ama--- Sloan kabakulak olduğu zamanki halimi hatırlıyor musun? Onu buraya getirinceye kadar hasta olduğunu bile fark etmemiştim!»

«Hiçbirimiz fark etmemiştik ki! Hiçbir kadın bir gecede anne olamaz,» diye onu teselli etmeye çalıştı Brooke. «Zamanla öğrenir ancak. Shhron'ın annesiyle babasına ne olmuş?»

«Bir trafik kazasında ölmüşler. Beni anlayabiliyor musun, anne babasını hiç tanımamış bir bebeği evlat edinmeye benzemeyecek bu. Sharon'ın geçirdiği büyük sarsıntının etkilerini silebilecek miyim, böyle güç bir işle başa çıkabilecek miyim, bilemiyorum.» Rosemary hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

«Bütün bunları Patrick'le konuştun mu?» Brooke, Patrick'in karısının bu konudaki kaygılarını anlayışla karşılayacağından emindi.

«Hayır, konuşmadım,» diye içini çekti Rosemary. «O bütün kadınların doğal bir analık içgüdüsüne sahip olduklarına inanıyor. Sanki her kadın, herhangi bir çocuğa... kim olursa olsun... her çocuğa aynı sevgiyle bakabilir, büyütebilirmiş gibi düşünüyor.»

«Peki ona yanıldığım söylemen, anlatman gerekmez mi?»

Rosemary ona dik dik baktı. «Yani Londra'ya gidip onu görmemi mi öneriyorsun?»

«Neden olmasın?»

«Beni görmek istediğinden emin değilim.»

«Gidip gerçeği anlamaya değmez mi?» dedi Brooke, kararlı bir ifadeyle. «Git konuş onunla, Rosemary. Gururun yüzünden onunla konuşacağın yerde burada oturman, bir hiç için evliliğini tehlikeye atman demektir.»

Rosemary derin bir sessizliğe gömüldü. Besbelli düşüncelere dalmıştı. Brooke da, Sloan'a bakmak için yerinden kalktı, pencereye gitti. Çocuk tatlı tatlı oynuyordu bahçede.

«Bana bu kadar iyi davranmanı hak etmedim,» dedi Rosemary birden. Brooke şaşırarak dönüp ona baktı. «En başından beri sana kötü davrandım.»

«Benden hoşlanmıyordun,» diyerek omuzlarını kaldırdı Brooke. «Bir bakıma da haklıydın. Aranıza girmiş bir yabancıydım burada.»

«Gerçekten yabancı mısın?» .

Brooke hiçbir şey anlamayarak kaşlarını kaldırdı. «Elbette.»

«Ben aynı kanıda değilim,» diyerek başını iki yana salladı Rosemary. «Sen Rafe'i uzun zamandır ilk kez mutlu ettin.»

Brooke, yanaklarına bir pembeliğin yayıldığını hissetti. «Memnun oldum,» dedi yavaşça. Başka ne diyebileceğini bilemiyordu.

Rosemary ayağa kalktı. «Ben de memnunum buna. Jacqui'yi çok sevmişti o.» Brooke'un sarardığını görünce ekledi. «Karısından söz etmekten hoşlanmıyorsun. Ama şunu bil ki, karısından sonra hiçbir kadının onun için bu kadar önemli olabileceğini düşünemezdim.»

Kadın, Brooke'a yaklaşıp onu kucakladı. «Birincisi, sana bunun için teşekkür ediyorum. İkinci olarak ise bugün bana destek olduğun, yardım ettiğin için teşekkür ediyorum.» Doğrudu, Brooke'dan uzaklaştı. «Londra'ya gideceğim. Belki bir işe yaramayacak, ama burada Patrick'siz yaşamaktansa oraya gidip bir kez denemek daha iyidir.»

«Evet,» diye onu yüreklendirdi Brooke. Kadını uğurladıktan sonra mutfağa döndü, masanın başına çökercesine oturdu.

Dört yıl önce, acımasız iğnelemeleri ile Jacqui'yi, Rafe'in onu sevmediğine inandıran, Rosemary şimdi genç adamın, karısını çok sevdiğini söylüyordu. Yoksa Rafe'in, karısını çok sevdiğine ilişkin söyledikleri doğru muydu?

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 15, 2007, 02:29:53 pm

DOKUZUNCU BÖLÜM

«Sen küçük bir şeytansın. Nasıl da her şeyi düzene sokuveriyorsun!» dedi Rafe, yatağın başucundaki telefonu kapatırken. «Arayan Rosemary'di,» diye açıkladı. «Patrick'le konuşmuşlar ve büro bir deneme süresi için Sharon'ı onlara vermeyi kabul etmiş.»

Brooke ona sokulmuş yatıyordu. Bu güzel cumartesi sabahında her ikisi de bir türlü yataktan çıkmak istemiyorlardı. Rafe'in giyinip işe gitmeyeceğini, bütün bir hafta sonu birlikte olacaklarını bilmek ne güzeldi!

«Çok sevindim,» dedi Brooke, uykulu uykulu.

«Şimdi anlıyorum neler olup bittiğini,» dedi Rafe, kolunu genç kadının omzuna dolarken. «Rosamery dün birden Londra'ya gitmeye karar verince neler olduğunu merak etmiştim. Bu işte senin parmağın olduğunu tahmin etmeliydim. Bütün aileyi kısa zamanda bir düzene soktun.»

«Ama seni bir türlü düzene sokamadım,» diye ona takıldı Brooke.

«Öyle mi dersin?» Rafe gülümseyerek ona baktı. Yüzünde öyle rahat, öyle gevşemiş bir ifade vardı ki, Brooke yüreğine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Rafe'teki bu değişikliğe akıl erdiremiyordu. Evliliklerinden önceki o en mutlu dönemlerinde bile Rafe bu kadar gevşek, bu kadar rahat olamamıştı onun yanında. Sanki çevresine ördüğü o zırhı çıkarıp atmaya bir türlü cesaret edemez gibiydi. Oysa şimdi alabildiğine içten ve her türlü kaygıdan uzak görünüyordu. İlişkileri tek sözcükle kusursuz bir uyum içindeydi.

O gün öğleden sonra Sloan'la birlikte üçü bahçedeydiler. Sloan kovası ve küreğiyle bahçeyi altüst ediyordu. Böyle zamanlarda gerçek bir aile gibi oluyorlar, bu da Brooke'a çok dokunuyordu.

«Sloan için buraya salıncaklı küçük bir çocuk bahçesi kurmamız gerekecek herhalde,» dedi Rafe, oğluna bakarak. «Ya da bizim evin oradakileri buraya taşıırız.» Uzanıp Brooke'un elini tuttu. «Anlaşılan artık zamanımızın çoğunu burada geçireceğiz ikimiz de. Belki de sürekli oturmak için buraya taşınırız.»

Brooke güçlükle yutkundu, yüzüne özellikle donuk bir ifade verdi. Belki de işi şakaya vurmak daha iyi olacaktı; «Size, burasının benim evim olduğunu hatırlatmam gerekiyor galiba, Mr. Charlwood,» dedi gülümseyerek. «Buraya taşınmadan önce davet edilmeniz gerek, öyle değil mi?

Rafe'in gri gözleri kıpırtısız ona bakıyordu.
«Evet? Davet ediliyor muyuz?»

Brooke gözlerini ondan kaçırdı, Sloan'ı seyrediyormuş gibi yaptı. «Birbirimizden kalıcı bir ilişki, herhangi bir bağımlılık beklemeyecektik, unuttun mu?»

«Brooke...»

«Sonradan ikimizin de pişman olabileceği bir şeyi böyle aceleyle getirmeyelim.»

Konuyu kapatmak için ondan uzaklaştı. Rafe'le kalıcı bir ilişki umuduna kaptırmak istemiyordu kendini. Şu anda elde ettiğiyle yetinmek ve ilişkileri bittiğinde de bu evde yaşamını sürdürmeye devam etmek istiyordu.

Rafe bir daha bu konuyu açmadı. Ama ondan sonraki bir hafta boyunca ilişkileri gelişmeye, her geçen gün daha da güzelleşmeye devam etti. Rafe, Brooke'a, onu rahatsız etmeyecek küçük, zarif armağanlar alıyor, onu her davranışı, her hareketiyle mutlu ediyordu. Ama, Brooke en çok, Rafe, o hafta sonu evinde vereceği küçük bir partinin ev sahibeliğini yapmasını istediği zaman şaşırdı.

Bu öneriyi duyduğu anda donakaldı genç kadın. Rafe'in sözünü ettiği iki karı kocanın adlarını hemen tanıdı. Evliliğinde de onlarla birlikte olmuştu kaç kez. Onlara ev sahibeliği yapma düşüncesi tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Ama Rafe'in kendisinden böyle bir şey isteme gerekçesi hepsinden daha şaşırtıcıydı.

«Seninle gurur duyuyorum,» dedi Rafe, onun düşüncelerini okumuş gibi. «Seni bütün arkadaşlarımla tanımasını istiyorum. Sence bir sakıncası var mı?»

Böyle bir övgüye hangi kadın dayanabilirdi? Ama Brooke yaşadıkları bu toplumdaki uzak, yalnız kendilerine ait beraberliği seviyordu. Bu küçük dünyadan çıkıp, sonunda sosyal yaşamına karışma düşüncesi genç kadına hem itici geliyor, hem de onu korkutuyordu.

Brooke cevap vermemekte ısrar edince Rafe gergin, hırçın bir sesle konuştu. «Başkalarının ilişkimizi bilmesini istemiyorsun, çünkü senin için yeterince çok şey ifade etmiyorum, değil mi?»

Rafe kızmıştı, ama artık onun öfkesi Brooke'u korkutmuyordu. Özellikle böyle bir konuda... Ev sahibeliğini yapmadaki isteksizliği onu kırmıştı ve genç adam kırgınlığını kızgınlıkla dışa vuruyordu. Bir zamanlar kocası olan bu adamı, geç de olsa, artık daha iyi tanıyabiliyor ve anlayabiliyordu. Rafe gerçek duygularını aşırı bir kendine güven ve kızgınlık maskesi altında gizliyordu. Ama gerçekte son derece duyarlı ve kolay incinir bir yapısı vardı. Şu anda da Brooke, onu incitmişti.

«Özel olarak giymemi istediğin bir şey var mı?»

Birden Rafe'in gözleri mutlulukla aydınlandı. «Ne giyersen giy,» dedi neşeyle. «Sen ne giysen yakışıyor. Ama en çok hiçbir şey giymemek yakışıyor.»

CharIwood malikânesindeki yemek çok başarılı geçiyordu. Brooke bunu, Rafe'in gözlerindeki gururdan, her an kendisini sarıp sarmalayan sıcak bakışlarından anlıyordu. Bu bakışlar altında sonsuz bir mutluluk duymamak olanaksızdı. Kendine, onun geçmişte verdiği mutsuzlukları ne kadar hatırlatmak istese de, o anın hazzını yaşamamak elinde değildi. Rafe ona olan büyük ilgisini açıkça belli etmekten hiç kaçınmıyor, yanından bir an olsun ayrılmıyor, gözlerini ondan alamıyordu.

«Çok iyi geçti, değil mi?» dedi Rafe, hepsi gittikten sonra. Birlikte kanepede oturmuşlar, sessiz sakın konyaklarını içiyorlardı.

Brooke hafifçe gülümsedi. «Bunu sana benim sormam gerekmiyor muydu?»

Rafe kolunu onun omzuna doladı, sımsıkı kendine çekti. «Bu bir soru değildi sevgilim, bir saptamaydı. Hepsi seni çok sevdiler.»

«Çünkü seninle beraberdim,»

«Hayır, seni sen olduğun için sevdiler,» diyerek kesin bir ifadeyle düzeltti Rafe. «Son derece dengeli, güvenli, çok sıcak ve güzeldin. Seni sevmemeleri mümkün müydü?»

Brooke o gece gerçekten salt kendi özellikleriyle beğeni topladığını biliyordu. Geçmişte olduğunun tersine, Rafe'in dostları tarafından tehdit altında hissetmemişti kendini. Birden, yeni bir şey keşfetmiş gibi düşüncelerini burada durdurdu Brooke. Tehdit altında, mı? Evet, şimdi daha iyi görebiliyordu. O zamanlar aynen böyle hissediyordu kendini, onun dostlarının yanında. Rafe'in seçkin çevresinin kendisini yalnızca kocasının hatırı için aralarına kabul ettiğini düşünüyordu. Oysa bu gece, ikili ilişkilerinin kapalı dünyasından ilk kez insan içine çıktıklarında, aralarındaki yakınlığın olduğu gibi, aynı sıcaklıkla devam ettiğini anlamıştı.

Şimdi Rafe'in geçmişte de, karısı olarak onu sevdiğini anladıktan sonra, evliliklerinin bozulmasında kendisinin de payı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bugüne kadar yalnızca Rafe'i suçlamıştı hep. Aralarındaki iletişim yokluğunu hep onun bencilliğine bağlamıştı. Ama şimdi anlıyordu ki, kendi gençliği, kendi deneyimsizliği ve güvensizliği içine kapanmasına neden olmuş, onun Rafe'den uzaklaşmasına yol açmıştı. Oysa her şeyi Rafe'e yüklemek ne kadar kolay geliyordu!

«Brooke?» Rafe, onun sarardığını görüp merakla yüzüne bakıyordu. «Sevgilim, ne oldu?»

Brooke kendini toparlayıp gülümsedi, ama gözlerine ulaşamamıştı bu gülümseme. «Galiba biraz yorgunum.» Bardağını sehpaye bıraktı. «Artık gitsem iyi olacak.»

Rafe gözlerini ondan ayırmadı. «Burada kal.»

Brooke başını kesin bir tavırla iki yana salladı. «Hayır.»

«Neden?» Rafe'in kaşları kaygılı bir ifadeyle çatıldı.

Brooke omuzlarını silkip ayağa kalktı. Ellerini asabi bir hareketle birbirine kenetledi. «Ben yalnızca... şey, burada seninle kendimi pek... pek rahat hissetmiyorum.»

«Sürekli böyle saklanamayız, Brooke.»

Brooke irkilerek ona baktı. «Ne demek istiyorsun?»

Rafe ayağa kalktı. Siyah takım elbisesinin içinde her zamankinden çekici ve yakışıklıydı. Brooke'un yüzünü ellerinin arasma aldı ve onu yavaşça dudaklarından öptü. «Boş ver şimdi,» diye fısıldadı. «Hadi evimize gidelim.»

Evet, Jocelyn'in küçük evi, artık onların evi olmuştu. Brooke'un dolabında Rafe'in elbiseleri asılı duruyor, insanlar artık onu telefonla oradan arıyorlardı.

Pazar günü öğleden sonra telefon çalınca Brooke yine onu aradıklarını tahmin etti. «Brooke?» Genç kadın Rofeemary'nin sesini hemen tanıdı. Bu kez Rosemary mutlu görünüyordu. «Nasıl?» diye sordu Brooke, sıcak bir sesle.

«İyiyim. Çok iyiyim,» diyerek hafifçe güldü Rosemary. «Belki yılın annesi seçilemem ama, iyi bir

anne olmaya çalışıyorum.»

O sırada mutfaktan çıkıp kimin aradığını öğrenmek için yanına gelen Rafe'e, Rosemary'nin adını fısıldadı Brooke. Rafe başını sallayarak akşam yemeğini hazırlamak üzere tekrar mutfağa gitti. «Patrick'le Sharon nasıllar?»

«İkisinin adını böyle yan yana duymak o kadar güzel geliyor ki!» dedi Rosemary, mutlulukla. «Artık gerçek bir aile olduğumuzu hissediyorum. Sharon henüz bize tam olarak alışmadı, pek çekingen. Ama sonunda bizi benimseyeceğine inanıyorum.»

«Çok sevindim.»

«Ben de. Her şeyi seninle konuştuğuma ne kadar iyi etmişim.» Telefonun öbür ucundan Rosemary'nin derin bir soluk aldığı duyuldu. «Geçmişteki halime bir bakıyorum da, gördüğüm şeyden hiç memnun kalmıyorum...»

«Rosemary...»

«Yo, hayır bırak bitireyim, Brooke,» diye devam etti Rosemary kararlı bir ifadeyle. «Bunları bir daha söyleme cesaretini bulamayabilirim. Ben çok iyi bir insan sayılmam, Brooke. Kendime acı çektirirken, çoğu kez başkalarına da acı çektiriyor, onları kırıyorum.»

«Bunu zaman zaman hepimiz yaparız,» dedi Brooke, onu teselli etmek için. «Evet,» diyerek içini çekti Rosemary. «Ama bazen çok acımasız olabiliyorum... Jaequi'ye karşı öyleydim.»

Brooke'un almacı tutan eli kasıldı. «Ya, öyle mi?» dedi kayıtsız görünmeye çalışarak.

«Rafe onunla evlenip Charlwood'a getirdiğinde, onunla neden evlendiğini anlayamamıştım ilk başta.» Rosemary'nin sık sık derin soluklar almasından, konuşmakta güçlük çektiği belli oluyordu. «Ama çok geçmeden hepimiz Rafe'in onu ne kadar çok sevdiğini anladık. Çok gençti, yapmacıksız, kurnazlıktan uzak ve Rafe'in üzerindeki güçlü etkisinden tümüyle habersizdi. Ona hiç iyi davranmadım. Özellikle hamile kaldıktan sonra.>>

Brooke'un gerilimi, geçmişe yeni bir gözle bakmaya başladığında iyice artmıştı. Rosemary' nin acımasızlığının kıskançlıktan kaynaklandığını nasıl anlayamamıştı daha önce? Rosemary' nin söyledikleri doğrudu. Çok genç, çok yapmacıksızdı, ama Rafe'in ona olan aşkını da anlayamamıştı. Şimdi ise çok geçti. Her şeye yeniden başlayamazlardı. En önemlisi Rafe, hâlâ Jacqui'nin Greg'le bir ilişkisi olduğuna inanıyordu.

«Brooke? Orada mısın?» Rosemary'nin sesi endişeyle yükseldi. «Rafe'in karısından söz ederek seni tedirgin mi ettim?»

«Evet,» dedi Brooke, açıksözlülükle.

«Özür dilerim. Ben yalnızca bazı şeyleri açıklamak istedim. Rafe için sen çok önemlisin. Ben ilk başta sana neden öyle tepkili davrandığımı anlamamı istemiştim. Çünkü bir kez daha bir başkasının mutluluğunu kıskanmaya başlamıştım.»

Brooke doğruldu, gerçeği kabul etmek için tüm gücünü toplamaya çalıştı. Geçmişin mutsuzluklarında kendisinin, sandığından da çok payı vardı. Kocasının kendisine olan sevgisini anlayamamıştı. «Galiba Rafe'le aramızdaki ilişkiyi yanlış değerlendiriyorsun, Rosemary,» dedi kısık bir sesle. «Biz onunla dostuz ama...»

Sözleri, esmer, ince uzun bir elin almacı onun elinden çekip almasıyla kesildi. Brooke tepkiyle Rafe'in çizgileri sertleşmiş yüzüne baktı.

«Rosemary?» dedi Rafe, gergin bir sesle. «Evet, evet anlıyorum.» Gözlerini indirip Brooke'a baktı. «Eminim bunu memnuniyetle yapar. Sloan da ona yardım eder.» Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra vedalaşıp telefonu kapattı. Bir süre hiç konuşmadan Brooke'a baktı. Brooke bu araştırana bakışlara daha fazla dayanamayıp gözlerini kaçırdı. Rafe'in bir şeylere kızdığını anlamıştı.

Rafe birden onun ellerini, ellerinin arasına alıp sıktı. «Evet, seninle dostuz, Brooke... Ama aynı zamanda sevgiliyiz de...»

Brooke'un duyguları, düşünceleri altüst olmuştu. Artık Rafe'in geçmişte onu gerçekten sevdiğine kendisi de inanmaya başlamıştı. Bu tüm iç dünyasını allak bullak etmeye yetiyordu. Her şey ne kadar karışmıştı. Eğer Rafe onun Jacqui olduğunu öğrenirse, bu kadar zaman onu aldattığı, kandırdığı için asla bağışlamazdı. Onu hemen Charwood'dan attırır, tüm yaşamının bir kez daha yerle bir olmasına neden olurdu.

Konuyu aceleyle değiştirmeye çalıştı. «Telefonda benden söz ediyordunuz galiba. Bir şeyi yapmaktan memnun olacağımı söylüyordun, Sloan'la birlikte. Neydi o?»

«Evet,» dedi Rafe, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak. «Hafta sonunda Sharon'la birlikte Charwood'a dönüyorlar. Rosemary, onlarınkinin yanındaki odanın Sharon için hazırlanmasına yardımcı olup olmayacağını soruyordu. Sloan'la birlikte yarın Londra'ya gider, duvar kâğıtlarını filan seçeriz, ne dersin?» Sesindeki ifade, gözlerindeki pırıltı, onun bunu gerçekten çok istediğini gösteriyordu.

Cumartesi günü oda hazırlanmış, Rosemary, Sharon ve Patrick'i bekliyorlardı. İki gündür odayı dekore etmek için üçü de canla başla çalışmışlardı. Bu işten en çok hoşlanan Sloan olmuştu. Duvar kâğıtları kaplanırken, ona uygun perdeler takılırken, oyuncaklar yerleştirilirken çocuk büyük bir heyecan içindeydi.

Sloan'la Brooke son hazırlıkları tamamlarken kapı açıldı, içeri Rafe girdi. «Eminim Sharon odasını çok sevecek.»

Brooke'a doğru yürüyüp onu kollarına aldı, dudaklarından öptü.

«Öff!»

Her ikisi de şaşırıp Sloan'a baktılar. Oğlan tatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturuyordu. «Ne oldu?» diye sordu Rafe, şaşkın gözlerle oğluna bakarak.

«Böyle öpüşmek hoşunuza gidiyor mu?» dedi çocuk, yine aynı yüz ifadesiyle.

Rafe gülmemek için kendini güç tutarak, ciddi bir ses tonuyla cevap verdi: «Galiba gidiyor.» Sloan kaşlarını çatı. «Bence çok saçma! Büyüyünce hiçbir kızın beni öpmesine izin vermeyeceğim!»

Brooke, Rafe'in gövdesindeki belli belirsiz sarsıntıdan kahkahalarla gülmemek için büyük çaba harcadığını anlamıştı. «Sloan, biliyor musun, aşağıda limonatanla kekin seni bekliyor! Neden onları bekletiyorsun?» dedi Brooke gülerek.

Çocuk koşarak odadan çıkarken ikisi de arkasından kahkahayla güldüler.

Ama birden Rafe'in yüzü ciddileşti, «Biliyor musun, onu aşağı göndermene sevindim. Seninle bir şey konuşacaktım.»

Brooke birden tüm gövdesinin gerildiğini hissetti. «Evet?»

Rafe derin bir soluk aldı. «Bize anlatılanlara göre Sharon çok duyarlı bir çocuk. Daha bu yaşta çok sarsıntı geçirmiş. Şimdi düzenli bir aile yaşamına ihtiyacı var.»

«Tabii,» diye onayladı Brooke, bu konuşmanın nereye varacağını merak ederek.

«Öğrenmek istediğim bir şey var,» diye ağır ağır devam etti Rafe. «Seni ona karım Jacoui olarak mı tanıştırayım, yoksa karım Brooke olarak mı? Benim için her iki ad da çok güzel.»

Brooke girdiği korkunç şoktan güçlkle çıkabildi. «Sen... sen biliyor musun?»

«Evet,» dedi Rafe yavaşça. «Evet, biliyorum.»

Konu Başlığı: Ynt: Büyük Sır- Carole Mortimer
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 15, 2007, 07:37:50 pm

ONUNCU BÖLÜM

Brooke, Rafe'in sakın yüzüne dehşet içinde baktı. Ne düşündüğünü ne duyduğunu anlamaya çalıştı, ama genç adamın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. «Biliyordun,» dedi tekrar Brooke. Birden korkunç bir mide bulantısının tüm gövdesini sardığını hissetti.

«Evet,» diye tekrar başını salladı Rafe. Brooke güçlkle yutkundu.

«Ne... ne kadar zamandır? İlk başından beri mi?» Gözleri irileşmiş, neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

«O kadar uzun zamandan beri değil,» dedi Rafe. «Ama bir süreden beri biliyordum.»

«Tanrım!» diye hıçkırdı Brooke. «Aman Tanrım!» Acı bir çığlıkla döndü, deli gibi koşmaya başladı. Merdivenleri yuvarlanırcasına indi, evden çıktı. Bir an ne yapacağını bilemeden durdu, ama Rafe'in peşinde olduğunu anlayınca sığınabileceği tek yere, Jocelyn'in evine koştu. İçeri girip kapıyı kilitledi. Ama Rafe ön kapıdan girmişti bile.

«Brooke...»

Genç kadın yüzünü elleriyle kapadı. «Şimdi ne yapacaksın bana?» diye hıçkırdı. «Ben yalnızca Sloan'ın yanında olmak istedim. Kimseye bir zarar vermek istemedim!»

«Biliyorum, biliyorum,» diyerek onu kollarının arasına aldı Rafe. «Buraya dönebilmek için neler geçtiğini biliyorum.» Kolları onu, canını acıtırcasına sıkıyor, kesik kesik soluğu yanağını yakıyordu.

Brooke hiçbir şey anlayamayacak kadar, hıčkıra hıčkıra ağlıyordu. Bütün korktukları başına gelmişti. Bir kez daha hem Rafe'i, hem de Sloan'ı kaybediyordu. Daha önce bu ilişkinin bitebileceğini kendine ne kadar kabul ettirmek istese de, şimdi buna dayanamayacağını hissediyor, yaşamak istemiyordu, Sloan için bile!

Rafe bir süre ağlamasına izin verdi. Sonra hıçkırıklarının dinmediğini görünce hafifçe onu sarstı. «Kendini harap ediyorsun,» diye çıktı. «Hadi, yeter artık Brooke, lütfen ağlama artık.»

«Ölmek istiyorum!»

Rafe'in, Brooke'un kollarını tutan parmakları ansızın kasıldı. «Öyle konuşma!» dedi titreyen bir sesle. «Bir daha böyle bir şey söyleme sakın! Seni bir kez kaybettim, öldüğünü sandım, ama bir daha böyle bir şey olursa yaşayamam.»

Bu sözlerin, Brooke'un uyuşmuş beynine ulaşması biraz zaman aldı. Ancak sözcükleri algıladığı zaman bile duyduklarına inanamadı. Rafe onun bir kez daha yaşamına girmesine izin vermezdi, veremezdi! Brooke farkında olmadan düşüncelerini yüksek sesle söylemiş olmalıydı ki, Rafe öfkeyle konuştu.

«Eğer şu son haftalarda birlikte yaşadıklarımızdan sonra buna hâlâ inanmıyorsan, o zaman benim yaşamımın da bir anlamı kalmaz!» Sesinde dayanılmaz bir acı, bir çaresizlik vardı. «Brooke, aramızda olan, en başından beri aşktı. Seni her şeyden çok, yaşamın kendisinden çok seviyorum. Bütün umudum, senin de beni seviyor olman!»

Brooke cevap veremedi. «Benimle ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?»

Rafe'in kolları iki yanına düştü. «Hiçbir şey. Bundan sonra ne olacağı senin kararma kalmış bir şey.»

En sonunda Brooke ona bakabildi. Gözyaşları arasından Rafe'in yüzünün çökmüş ve bitkin olduğunu gördü. «Ne demek istiyorsun?» dedi genç kadın sesi titreyerek.

«Az önce sana bir soru sormuştum,» diye hatırlattı Rafe, yumuşak bir sesle. «Ama sen hâlâ cevap vermedin. Hangi adı kullanacağına mı karar veremedin, yoksa benim karım olmayı isteyip istemediğine mi?» Rafe'in çenesi asabi bir ifadeyle kasılmıştı.

Brooke güçlükle yutkundu. «Karın olmamı neden istiyorsun?»

«Söyledim ya, seni seviyorum!» diye bağırdı Rafe. «Tanrım, bilsen seni ne kadar çok seviyorum.» Genç adam acı çeker gibi yüzünü buruşturarak gözlerini sildiğinde Brooke, onun da kirpiklerinin ıslak olduğunu gördü. «Seni ilk kez, Jacqui'yi istediğim kadar istediğimi, sana, ona olduğu kadar ihtiyaç duyduğumu anladığımda, o kâbusu yeni baştan yaşamakta olduğumu sandım. Daha önce yaşamımda yalnızca bir kez sevmiştim,» dedi pürüzlü bir sesle. «Ve felâketle sonuçlanmıştı.»

«Jacqui?»

«Sen,» diye düzeltti Rafe. «Bana onu hatırlatmaya başladığın zaman çıldırıyorum sandım. Yalnızca gözlerin ve boyun ona benziyordu. Ama ilk kez, Rosemary ile Patrick'in partisinden sonra seni öptüğümde seni yeniden sevmeye başladığımı anladım. Ama Jacqui'yi sevmek ve onun benden nefret ettiğine tanık olmak beni yıkmıştı. O gece yanından seni bir daha görmemek üzere ayrılmıştım. Ama senden uzak durmıyordum artık. Sonra Avustralya'dan döndüğümde, seni Sloan'ın odasında gördüğüm zaman o görüntü bana o kadar doğal, o kadar normal göründü ki!»

«Onun annesiyim ben,» diye acıyla hatırlattı Brooke.

«Ve onunla birlikte olmak için çok yüksek bir bedel ödedin.» Eli uzandı, genç kadının yanağına dokundu. «O gece neredeyse seninle sevişecektim. Ama her geçen gün bana daha çok onu

hatırlatıyordun. Hatta o gece sana 'Jacqui' dedim!»

«O gece bana Jacqui'den nefret ettiğini de söylemiştin.» Rafe'in gözlerinde acılı bir kıvılcım yandı.

«Çünkü ölmüş ve beni terk etmişti!»

Brooke başını iki yana salladı. «Seni ondan çok daha önce terk etmiştim. Daha doğrusu sen beni çıkarıp atmıştın yaşamından. Beni dinlememiştin. Greg'le bir ilişkim olduğuna inanıyordun, gördüklerinin ardındaki gerçeği sana anlatmama fırsat bile tanımadın. Sloan'ı benden koparıp aldın,» diye hatırlattı Brooke, acıyla. «Bunlar seven bir adamın değil, nefret eden bir adamın davranışlarıydı. Biliyorum çok gençtim, aptaldım, olgun bir adamın eşinin nasıl davranması gerektiğini bilmiyordum. Bana biçim vermeye kalktığın anda isyan ettim. Ama bana yardımcı olabilirdin, uyum sağlamam için elimden tutabilirdin. Beni sevdiğini bir kez olsun gösterebilseydin>>

«Göstermek mi?» dedi Rafe, kulaklarına inanamaz gibi. «Belki sözcüklerle söylemedim, ama gösterdim! Sana olan sevgim bütün yaşamıma damgasını vurmuştu! Bir an olsun aklımdan çıkmıyordun. Seni her zaman kollarımda istiyordum, her an benim olduğumu somut olarak anlamak, bilmek istiyordum. Ama benden uzaklaşmaya başlamıştın, birlikte yaşamamızdan gittikçe daha çok doyumsuzluk duymaya başlamıştın Londra'daki renkli yaşamını özleyordun artık...»

«Bu doğru değil,» diye haykırdı Brooke. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Geçmişin bütün acıları su yüzüne çıkmıştı, «Charlwood'a taşındığımız andan itibaren Rafe. olmaktan çıkmış, malikânenin, ailenin ve şirketin başı kimliğine bürünmüştün. Ben de bu güçlü ailenin sahip olduğu mallarından birine dönüşmüştüm. İhtiyaç duyulduğu zaman alınıp kullanılan, sonra unutulan bir mal!»

«'Bu doğru değil!» diye haykırdı Rafe. «Sana kimsenin bakmasına bile tahammülüm yoktu. Başka insanlarla birlikte olduğumuz zamanlardan da hoşlanmıyordum. Bir çocuğun seni bana daha çok bağlayacağını düşündüm. Ama oğlum doğduğunda ona harcadığın zamanı bile kıskanır olmuştum. Senin yalnızca bana ait olmanı istiyordum.»

Brooke onun bu apaçık içtenliği karşısında irkilerek kaşlarını çattı. «Sen bana bir mal gibi davrandın, bir eş gibi değil. Bir kez olsun beni sevdiğini söylemedin.»

«Bu herkes için o kadar açık bir gerçektir ki!»

«Benim için değil!»

Rafe derin bir soluk aldı. «Seni o kadar çok seviyordum ki, bu beni zayıf bir insan yapmıştı. Sanıyordum ki---

«Bu zayıflığından yararlanacağımı sanıyordun, değil mi?»

«Evet!» diye soludu Rafe. Sonra daha sakın bir sesle, «Evet,» diye tekrarladı.

Brooke'un dudakları acı bir alayla kıvrıldı. «Beni o kadar çok seviyordun ki, cesedimi teşhis etmeye Amerika'ya bile gelmedin.»

Rafe korkunç bir düş görüyormuş gibi ürperdi. «Yapamazdım,» dedi titrek bir sesle. «Seni paramparça, yüzünü darmadağın görmeye... o güzel mavi gözlerini cansız görmeye... bunu düşünmeye bile dayanamıyordum. Düş gücümle canlandırdığım o halin bir kâbus gibi gözlerimin

önünden gitmiyordu. Bu görüntüyü silmek için aylarca deli gibi içtim, sızıp kalıncaya kadar.»

«Eğer beni yaşamından fırlatıp atmasaydın, Sloan'ı benden koparıp almasaydın Amerika'da olmayacaktım!»

«Büyük bir yanıltı, ama bir kez başladıktan sonra geri dönemedim. Greg Davieson'la bir ilişkin olduğuna inanıyordum. Bunu düşünmek bile--.»,

«Ben topluluktaki kızları görmeye gidiyordum, onu değil!»

«Bunu kabul edemiyordum. Kendimi buna inandıramıyordum. Sana bakan her erkeğin, seni benim kadar arzuladığını düşünüyordum. Benimle o kadar mutsuz olunca da, senin de onlardan birini arzulayabileceğine inanıyordum.»

«Benim yaşamıma bir tek erkek girdi, Rafe,» dedi Brooke, buz gibi bir sesle. «O zaman da,şimdi de.»

Rafe bitkin bir ifadeyle içini çekti. «Seni çok kıskanıyordum...»

«Benimle konuşabilirdin! Sen benimle konuşmayınca derdimi sana nasıl anlatabilirdim?»

Genç adam titreyen elini saçlarında gezdirdi. «O zaman bile seni ne kadar sevdiğimi söyleyemedim sana. Avukatlar aracılığıyla, bana geri dönmek için yalvaracağını ummuştum,» dedi alçak sesle. «Salt Sloan için bile olsa geri dönmek isteyeceğini düşünmüştüm.»

«Onu bu nedenle mi benden ayırdın, bana göstermedin?»

Rafe yavaşça başıyla onayladı. «Beni artık sevmesen bile oğlumuz için bana döneceğini düşünmüştüm.Ama onun yerine Amerika'ya gittin ve görünüşe göre orada öldün.>> Ölümünü haber aldığı zaman geçirdiği o korkunç sarsıntı o anda bile gözlerine yansımıştı<<Seni deli gibi seviyordum, ama aynı anda senden nefret de ettim o haberi alınca. Beni sonsuza kadar tek başıma bırakıp gitmiştin. Artık önümde sensiz, bomboş, anlamsız yıllar uzanıyordu. Ondandır hiçbir kadını istemedim, hiçbir kadının varlığının bile farkında olmadım. Ta ki Brooke Adamson, Jocelyn halayı ziyarete gelmeye başlayıncaya kadar.» Acılı gözlerle genç kadına, baktı. «Üç yıldan sonra ilk kez bir kadına yeniden ilgi duymaya başlamıştım. Kısacık bir süre için bile olsa seni görebileceğim anları özlemle beklemeye başlamıştım.»

«Oysa benim varlığımın bile farkında değilmisin gibi davranıyordun,» dedi Brooke, o günleri hatırlayarak. Birden bacakları güçsüzleşmişti, koltuğa oturdu.

«Senin varlığının farkında olmamak için direniyordum kendime karşı. Jacqui'ye olan duygularıma ihanet ediyormuşum gibi geliyordu bana, senden hoşlanmam. Ama sana karşı olan arzularım da artık dayanılmaz bir hal almıştı. Sonunda bunun yalnızca fiziksel bir açlık olduğuna, duygularınım hiçbir zaman için içine karışmayacağına kendimi inandırma yolunu seçtim.»

Bir süre sessizlik oldu. Brooke artık geçmişte yaşıyor gibiydi. «Sana dönmemi istediğinden haberim bile yoktu oysa,» dedi, kendi kendine konuşur gibi. Ondandır yeni ayrıldığı zamanları düşünüyordu şimdi. «Benimle yalnızca sana bir varis vermem için evlendiğini sanıyordum.»

«Rosemary,» diye içini çekti Rafe.

Brooke'un gözleri irileşti. «Evi terk ettiğim gün bana söylediklerini anlattı mı yoksa?»

Rafe başını salladı. «Senin ölüm haberin gelince vicdanı onu rahatsız etmiş olmalı ki, anlattı.»

Brooke bir süre sustuktan sonra birden aklını kurcalayan soruyu sordu. «Rafe, Brooke Adamson'ın gerçekte Jacqui' olduğunu ne zaman anladın?»

Hafif bir gülümseme Rafe'in yüzünü yumuşattı. «Avustralya'dan dönüp seninle seviştiğim ilk gece anlamıştım, ama emin olmak için Patrick'i Amerika'ya gönderdim.»

«Demek Londra'ya değil, Amerika'ya gitmişti! Demek o gece gelen telefon da onandı!»

«Evet. İşte o zaman mucize denilen şeye inandım. Sanki yaşam bana bir kez daha mutlu olma fırsatını tanıyordu. Bu fırsatı kullanmak zorundaydım. Senin buraya Sloan için geldi anlamıştım. O güzel yüzünü oğlun için feda etmen, kocanı her şeyden çok sevdiğini söylemen, Greg Davieson'la bir ilişkin olmadığına inandırdı beni. Benim tanıdığımı sandığım o çocuk Jacqui, oğlu için bu kadar çetin bir yaşam savaşına giremezdi.»

Bir süre sustuktan sonra alçak sesle devam etti. «Şu son haftalar benim için bir düş gibiydi.. Eğer benden gerçek anlamda nefret etseydin, sevimlerimizde bana öyle içten ve tutkuyla karşılık veremezdin. Buna inanınca içimde bir umut ışığı belirdi. Bu kez sana olabildiğince açık ve içten davranmaya çalıştım. Ne kadar kendine güvenli biri gibi görünsem de sana olan büyük aşkım beni korkutuyor, kendime olan güvenimi sarsıyordu. Bu yüzden aramıza sayısız engel koyuyordum. Benim yardımına ihtiyacın olduğunu anlayamamıştım. Beni bir kez daha terk edersen yaşayamam! Şu son. haftalarda, sana verdiğim acıları biraz olsun hafifletebildiğime inanıyorum. Eğer bunu başaramamışsam, artık ne yapacağımı bilemem... sensiz yaşayamam!» Bu son sözler bir yalvarma gibi çıkmıştı Rafe'in ağzından.

«Demek Rosemary geçen hafta telefonda onun için benimle geçmişten söz etmek istedi,» dedi Brooke, düşünceli bir ifadeyle. «Demek Patrick ona da gerçeği söylemiş.»

«Evet.»

«O halde, Brooke olsun.»

Rafe hiçbir şey anlayamayarak kaşlarını çatı. «Efendim?»

«Karın, Brooke olsun diyorum.» Brooke içindeki bütün gizli kalmış aşkıyla ona bakıyordu. «Hangi adı yeğlediğimi sormuştun ya! Jacqui bir bakıma gerçekten öldü. Ben artık başka bir insanım. Ama yine karın olmak istiyorum. Rafe, seni seviyorum!» Kendini yılların acılarından kurtulmanın hafifliğiyle onun kollarına attı. «Seni o kadar çok seviyorum ki, şu son zamanlarda ne yapacağımı şaşırmıştım. Uzun zamandır senden nefret ettiğime inanarak yaşadım, sonra birden bunun doğru olmadığını, seni hep sevdiğimi anladım. Her şey altüst olmuştu içimde.»

«Sevgilim...» Rafe genç kadını kendine çekti, uzun uzun, coşkuyla, özlemle öptü.

«Özür dilerim... aranızda girmek istemezdim ama-»

Her ikisi de dönüp baktıklarında kapıda Patrick'i gördüler. Yüzlerindeki mutlu aydınlık, her şeyi anlatmaya yetiyordu.

«Jacqui?..» dedi Patrick, yavaşça. Genç kadın gülerek ona. koştı, kucaklaştılar. «Şimdi Brooke olmayı yeğliyorum, ama bir defalık yanlışlığı başımlayabilirim. Rosemary ile Sharon da evdeler mi?»

<<Evet Sloan burada olabileceğinizi söyledi. Son olarak sizi Sharon'ın odasında öpüşürken gördüğünü söylüyordu,» dedi Patrick gülerek.

<Küçük şeytan!» diye söylendi Rafe.

Sizi en kısa zamanda aşağıda bekliyoruz,» dedikten sonra Patrick çıktı, kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Rafe, genç kadını tekrar kollarına aldı. «Bu kez aramızda her şeyin kusursuz yürümesini sağlayacağım. Brooke,» dedi pırıl pırıl gözlerle..Bundan sonra bizi hiçbir şey ayırmayacak, söz veriyorum.»

«Charlwood'a mı taşınacağız?» diye sordu Brooke

Rafe'in gözleri anlayışla bakıyordu. «Eğer istemezsen taşınmayız. Jocelyn'in evinde otururuz Aslına bakarsan oradaki yaşamımızdan çok memnundum.»

<<Ben de,» diyerek yavaşça Rafe'm yüzünü okşadı Brooke. «Zaman zaman yalnız kalmak istediğimizde oraya gidip birkaç gün geçirmek güzel olur. Ama yerimizin Charlwoodların büyük evi olduğuna inanıyorum. Ben değiştim, Rafe. Büyüdüm, olgunlaştım. Artık ne senden ne senin yaşam tarzından korkuyorum. Bundan önce olanların tekrarlanmasına da izin vermeyeceğim.>>

Merdivenlerden aşağıya el ele inerlerken Brooke, artık yanında yürüyen bu adamın, ömür boyunca böyle yanı başında olacağını biliyordu..

-----SON-----